

Volume III
No. 30

Monday
13th February, 1967

PARLIAMENTARY DEBATES

DEWAN RA'AYAT
(HOUSE OF REPRESENTATIVES)

OFFICIAL REPORT

**THIRD SESSION OF THE SECOND PARLIAMENT
OF MALAYSIA**

CONTENTS

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS [Col. 4305]

BILL:

The Supply Bill, 1967—

Committee of Supply (Seventh Allotted Day)—

Heads S. 17, S. 18 and S. 19 [Col. 4315]

MALAYSIA

DEWAN RA'AYAT
(HOUSE OF REPRESENTATIVES)

Official Report

Third Session of the Second Dewan Ra'ayat

Monday, 13th February, 1967

The House met at Ten o'clock a.m.

PRESENT:

- The Honourable Mr (Deputy) Speaker, TUAN SYED ESA BIN ALWEE, J.M.N., S.M.J., P.I.S. (Batu Pahat Dalam).
- „ the Minister of Transport, TAN SRI HAJI SARDON BIN HAJI JUBIR, P.M.N. (Pontian Utara).
- „ the Minister of Education, TUAN MOHAMED KHIR JOHARI (Kedah Tengah).
- „ the Minister of Health, TUAN BAHAMAN BIN SAMSUDIN (Kuala Pilah).
- „ the Minister of Commerce and Industry, DR LIM SWEE AUN, J.P. (Larut Selatan).
- „ the Minister for Welfare Services, TUAN HAJI ABDUL HAMID KHAN BIN HAJI SAKHAWAT ALI KHAN, J.M.N., J.P. (Batang Padang).
- „ the Minister for Sarawak Affairs, TAN SRI TEMENGGONG JUGAH ANAK BARIENG, P.M.N., P.D.K. (Sarawak).
- „ the Minister of Labour, TUAN V. MANICKAVASAGAM, J.M.N., P.J.K. (Klang).
- „ the Minister of Information and Broadcasting and Minister of Culture, Youth and Sports, TUAN SENU BIN ABDUL RAHMAN (Kubang Pasu Barat).
- „ the Minister of Lands and Mines, TUAN ABDUL-RAHMAN BIN YA'KUB (Sarawak).
- „ the Assistant Minister of Culture, Youth and Sports, DATO' ENKGU MUHSEIN BIN ABDUL KADIR, J.M.N., S.M.T., P.J.K. (Trengganu Tengah).
- „ the Assistant Minister of Education, TUAN LEE SIOK YEW, A.M.N., P.J.K. (Sepang).
- „ the Assistant Minister of Finance, DR NG KAM POH, J.P. (Teluk Anson).
- „ the Parliamentary Secretary to the Minister of Health, TUAN IBRAHIM BIN ABDUL RAHMAN (Seberang Tengah).
- „ the Parliamentary Secretary to the Minister of Labour, TUAN LEE SAN CHOON, K.M.N. (Segamat Selatan).
- „ the Parliamentary Secretary to the Minister of Finance, TUAN ALI BIN HAJI AHMAD (Pontian Selatan).

The Honourable the Parliamentary Secretary to the Deputy Prime Minister,
TUAN CHEN WING SUM (Damansara).

- „ TUAN ABDUL GHANI BIN ISHAK, A.M.N. (Melaka Utara).
- „ TUAN ABDUL KARIM BIN ABU, A.M.N. (Melaka Selatan).
- „ WAN ABDUL KADIR BIN ISMAIL, P.P.T. (Kuala Trengganu Utara).
- „ TUAN ABDUL RAHMAN BIN HAJI TALIB, P.J.K. (Kuantan).
- „ WAN ABDUL RAHMAN BIN DATU TUANKU BUJANG, A.B.S. (Sarawak).
- „ TUAN ABDUL RAZAK BIN HAJI HUSSIN (Lipis).
- „ TUAN ABDUL SAMAD BIN GUL AHMAD MIANJI (Pasir Mas Hulu).
- „ Y.A.M. TUNKU ABDULLAH IBNI AL-MARHUM TUANKU ABDUL RAHMAN, P.P.T. (Rawang).
- „ TUAN ABU BAKAR BIN HAMZAH (Bachok).
- „ TUAN HAJI AHMAD BIN ABDULLAH, S.M.K. (Kelantan Hilir).
- „ TUAN AHMAD BIN ARSHAD, A.M.N. (Muar Utara).
- „ TUAN HAJI AHMAD BIN SA'AID. J.P. (Seberang Utara).
- „ PUAN AJIBAH BINTI ABOL (Sarawak).
- „ DR AWANG BIN HASSAN, S.M.J. (Muar Selatan).
- „ TUAN AZIZ BIN ISHAK (Muar Dalam).
- „ PENGARAH BANYANG ANAK JANTING, P.B.S. (Sarawak).
- „ TUAN CHAN CHONG WEN, A.M.N. (Kluang Selatan).
- „ TUAN CHAN SIANG SUN, P.J.K. (Bentong).
- „ TUAN CHIN FOON (Ulu Kinta).
- „ TUAN EDWIN ANAK TANGKUN (Sarawak).
- „ DATIN HAJJAH FATIMAH BINTI HAJI ABDUL MAJID (Johor Bahru Timor).
- „ TAN SRI FATIMAH BINTI HAJI HASHIM, P.M.N. (Jitra-Padang Terap).
- „ TUAN GANING BIN JANGKAT (Sabah).
- „ TUAN HAJI HAMZAH BIN ALANG, A.M.N., P.J.K. (Kapar).
- „ TUAN HANAFI BIN MOHD. YUNUS, A.M.N., J.P. (Kulim Utara).
- „ WAN HASSAN BIN WAN DAUD (Tumpat).
- „ TUAN HUSSEIN BIN TO' MUDA HASSAN, A.M.N. (Raub).
- „ DATO' HAJI HUSSEIN BIN MOHD. NOORDIN, D.P.M.P., A.M.N., P.J.K. (Parit).
- „ TUAN HUSSEIN BIN SULAIMAN (Ulu Kelantan).
- „ TUAN HAJI HUSSAIN RAHIMI BIN HAJI SAMAN (Kota Bharu Hulu).
- „ TUAN IKHWAN ZAINI (Sarawak).
- „ TUAN ISMAIL BIN IDRIS (Penang Selatan).
- „ TAN SRI SYED JA'AFAR BIN HASAN ALBAR, P.M.N. (Johor Tenggara).
- „ PENGHULU JINGGUT ANAK ATTAN, Q.M.C., A.B.S. (Sarawak).
- „ TUAN KAM WOON WAH, J.P. (Sitiawan).
- „ TUAN EDMUND LANGGU ANAK SAGA (Sarawak).
- „ TUAN LEE SECK FUN, K.M.N. (Tanjong Malim).

The Honourable DR LIM CHONG EU (Tanjong).

- „ TUAN LIM KEAN SIEW (Dato Kramat).
- „ DR MAHATHIR BIN MOHAMAD (Kota Star Selatan).
- „ TUAN T. MAHIMA SINGH, J.P. (Port Dickson).
- „ TUAN C. JOHN ONDU MAJAKIL (Sabah).
- „ TUAN MOHD. DAUD BIN ABDUL SAMAD (Besut).
- „ TUAN MOHAMED IDRIS BIN MATSIL, J.M.N., P.J.K., J.P. (Jelebu-Jempol).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN ABDUL MAJID, S.M.S., P.J.K. (Kuala Langat).
- „ TUAN MOHAMED YUSOF BIN MAHMUD, A.M.N. (Temerloh).
- „ WAN MOKHTAR BIN AHMAD (Kemaman).
- „ TUAN HAJI MOKHTAR BIN HAJI ISMAIL (Perlis Selatan).
- „ TUAN MUHAMMAD FAKHRUDDIN BIN HAJI ABDULLAH (Pasir Mas Hilir).
- „ TUAN HAJI MUHAMMAD SU'AUT BIN HAJI MUHD. TAHIR, A.B.S. (Sarawak).
- „ DATO' HAJI MUSTAPHA BIN HAJI ABDUL JABAR, D.P.M.S., A.M.N., J.P. (Sabak Bernam).
- „ TUAN MUSTAPHA BIN AHMAD (Tanah Merah).
- „ TAN SRI NIK AHMAD KAMIL, D.K., S.P.M.K., S.J.M.K., P.M.N., P.Y.G.P., Dato' Sri Setia Raja (Kota Bharu Hilir).
- „ TUAN NG FAH YAM (Batu Gajah).
- „ TUAN HAJI OTHMAN BIN ABDULLAH (Hilir Perak).
- „ TUAN HAJI RAHMAT BIN HAJI DAUD, A.M.N. (Johor Bahru Barat).
- „ TUAN RAMLI BIN OMAR (Krian Darat).
- „ TUAN HAJI REDZA BIN HAJI MOHD. SAID, P.J.K., J.P. (Rembau-Tampin).
- „ RAJA ROME BIN RAJA MA'AMOR, P.J.K., J.P. (Kuala Selangor).
- „ TUAN SANDOM ANAK NYUAK (Sarawak).
- „ TUAN SEAH TENG NGIAB, P.I.S. (Muar Pantai).
- „ TUAN SIOW LOONG HIN, P.J.K. (Seremban Barat).
- „ TUAN SENAWI BIN ISMAIL, P.J.K. (Seberang Selatan).
- „ TUAN SOH AH TECK (Batu Pahat).
- „ TUAN SULEIMAN BIN ALI (Dungun).
- „ TUAN SULEIMAN BIN HAJI TAIB (Krian Laut).
- „ TUAN TAJUDDIN BIN ALI, P.J.K. (Larut Utara).
- „ TUAN TAI KUAN YANG (Kulim-Bandar Bharu).
- „ DR TAN CHEE KHOON (Batu).
- „ TUAN TAN CHENG BEE, J.P. (Bagan).
- „ TUAN TAN TOH HONG (Bukit Bintang).
- „ TUAN TIAH ENG BEE (Kluang Utara).
- „ TUAN HAJI ZAKARIA BIN HAJI MOHD. TAIB, P.J.K. (Langat).

ABSENT:

- The Honourable Mr Speaker, DATO' CHIK MOHAMED YUSUF BIN SHEIKH ABDUL RAHMAN, S.P.M.P., J.P., Dato' Bendahara, Perak.
- „ the Prime Minister and Minister of Foreign Affairs, Y.T.M. TUNKU ABDUL RAHMAN PUTRA AL-HAJ, K.O.M. (Kuala Kedah).
- „ the Deputy Prime Minister, Minister of Defence and Minister of National and Rural Development, TUN HAJI ABDUL RAZAK BIN DATO' HUSSAIN, S.M.N. (Pekan).
- „ the Minister of Home Affairs and Minister of Justice, TUN DR ISMAIL BIN DATO' HAJI ABDUL RAHMAN, S.S.M., P.M.N. (Johor Timor).
- „ the Minister of Finance, TUAN TAN SIEW SIN, J.P. (Melaka Tengah).
- „ the Minister of Works, Posts and Telecommunications, TAN SRI V. T. SAMBANTHAN, P.M.N. (Sungei Siput).
- „ the Minister for Local Government and Housing, TUAN KHAW KAI-BOH, P.J.K. (Ulu Selangor).
- „ the Minister of Agriculture and Co-operatives, TUAN HAJI MOHD. GHAZALI BIN HAJI JAWI (Ulu Perak).
- „ the Minister for Sabah Affairs, TUN DATU MUSTAPHA BIN DATU HARUN, S.M.N., P.D.K. (Sabah).
- „ the Assistant Minister without Portfolio, TUAN HAJI ABDUL KHALID BIN AWANG OSMAN (Kota Star Utara).
- „ the Assistant Minister of National and Rural Development, TUAN SULAIMAN BIN BULON, P.J.K. (Bagan Datoh).
- „ TUAN HAJI ABDUL RASHID BIN HAJI JAIS (Sabah).
- „ DATO' ABDULLAH BIN ABDULRAHMAN, S.M.T., Dato' Bijaya di-Raja (Kuala Trengganu Selatan).
- „ TUAN HAJI ABDULLAH BIN HAJI MOHD. SALLEH, A.M.N., S.M.J., P.I.S. (Segamat Utara).
- „ O.K.K. DATU ALIUDDIN BIN DATU HARUN, P.D.K. (Sabah).
- „ TUAN JONATHAN BANGAU ANAK RENANG, A.B.S. (Sarawak).
- „ TUAN CHAN SEONG YOON (Setapak).
- „ TUAN CHEW BIOW CHUON, J.P. (Bruas).
- „ TUAN CHIA CHIN SHIN, A.B.S. (Sarawak).
- „ TUAN FRANCIS CHIA NYUK TONG (Sabah).
- „ TUAN D. A. DAGO ANAK RANDAN *alias* DAGOK ANAK RANDAN (Sarawak).
- „ TUAN C. V. DEVAN NAIR (Bungsar).
- „ TUAN S. FAZUL RAHMAN, A.D.K. (Sabah).
- „ DATU GANIE GILONG, P.D.K., J.P. (Sabah).
- „ TUAN GEH CHONG KEAT, K.M.N. (Penang Utara).
- „ TUAN HANAFIAH BIN HUSSAIN, A.M.N. (Jerai).
- „ TUAN HARUN BIN ABDULLAH, A.M.N., J.P. (Baling).
- „ TUAN STANLEY HO NYUN KHIU, A.D.K. (Sabah).
- „ TUAN KADAM ANAK KIAI (Sarawak).
- „ TUAN THOMAS KANA (Sarawak).

The Honourable TUAN KHOO PENG LOONG (Sarawak).

„ TUAN AMADEUS MATHEW LEONG, A.D.K., J.P. (Sabah).

„ DATO' LING BENG SIEW, P.N.B.S. (Sarawak).

„ TUAN LIM PEE HUNG, P.J.K. (Alor Star).

„ TUAN PETER LO SU YIN (Sabah).

„ TUAN JOSEPH DAVID MANJAJI (Sabah).

„ DATO' DR HAJI MEGAT KHAS, D.P.M.P., J.P., P.J.K. (Kuala Kangsar).

„ TUAN MOHD. ARIF SALLEH, A.D.K. (Sabah).

„ DATO' HAJI MOHAMED ASRI BIN HAJI MUDA, S.P.M.K. (Pasir Puteh).

„ ORANG TUA MOHAMMAD DARA BIN LANGPAD (Sabah).

„ TUAN MOHD. ZAHIR BIN HAJI ISMAIL, J.M.N. (Sungai Patani).

„ TUAN ONG KEE HUI (Sarawak).

„ TUAN OTHMAN BIN ABDULLAH, A.M.N. (Perlis Utara).

„ TUAN QUEK KAI DONG, J.P. (Seremban Timor).

„ TUAN D. R. SEENIVASAGAM (Ipoh).

„ DATO' S. P. SEENIVASAGAM, D.P.M.P., P.M.P., J.P. (Menglembu).

„ TUAN SIM BOON LIANG, A.B.S. (Sarawak).

„ TUAN SNG CHIN JOO (Sarawak).

„ PENGIRAN TAHIR PETRA (Sabah).

„ TUAN TAMA WENG TINGGANG WAN (Sarawak).

„ TUAN TAN KEE GAK (Bandar Melaka).

„ TUAN TAN TSAK YU (Sarawak).

„ TUAN TOH THEAM HOCK (Kampar).

„ TUAN YEH PAO TAZE, A.M.N. (Sabah).

„ TUAN STEPHEN YONG KUET TZE (Sarawak).

PRAYERS

(Mr (Deputy) Speaker *in the Chair*)

Board as at 31st August, 1965 was 314,050 and as at 31st of August, 1966, 338,674. The increase was 24,624.

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

NUMBER OF CONSUMERS OF ELECTRICITY, 1965/1966

1. Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah (Bachok) asks the Minister of Commerce and Industry to state the number of consumers of electricity in 1966, and the difference in number compared to the year 1965.

The Minister of Commerce and Industry (Dr Lim Swee Aun): Mr Speaker, Sir, the number of consumers supplied by the National Electricity

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Pada umum-nya—in general—ada-kah Menteri kita sedar bahawa *consumers* atau pun pengguna² electricity ini berkurangan dengan sebab alat distributors, high voltage-nya itu, kurang—sebab itu-lah di-dalam kawasan saya, orang² bersungut, bahawa line of high voltage itu tidak sanggup membawa kuasa letrik kerana terlalu kecil—in general. Ada-kah Menteri kita sedar perkara ini berlaku?

Dr Lim Swee Aun: Sir, that is not the reason.

NUMBER OF VILLAGES WITH ELECTRICITY SUPPLY, 1965/1966

2. Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah asks the Minister of Commerce and Industry to state the number of villages receiving electricity supply in 1966, and the differences in number compared to the year 1965.

Dr Lim Swee Aun: Mr Speaker, Sir, the number of villages supplied by the National Electricity Board as at 31st of August, 1965 was 383 and as at 31st of August, 1966, 435. The increase was 52.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Tidak-kah Menteri kita sedar, bahawa bilangan angka² yang di-tunjokkan ini menunjukkan terlalu sedikit daripada apa yang kita harap untuk hendak memberi service kepada kampung².

Dr Lim Swee Aun: Sir, as I explained in my reply to the House during the second reading of the Bill, the speed at which we can supply electricity to the villages will depend upon the amount of money available, as most of the electricity supply to these villages is not economic.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Ada-kah Menteri kita sedar, bahawa masaalah kurang chepat-nya penggunaan electricity ini, bukan sahaja terhad kepada kita, ada-kah, atau pun tidak ada wang, tetapi juga sebab berselisahnya sikap pihak Lembaga Letrik Negara dengan pihak P.W.D. (Jabatan Kerja Raya), kerana apabila Pejabat Letrik meminta hendak menjalankan elektrik-nya, maka P.W.D. memberi tanah untuk kita tanamkan tiang² ditepi jalan. Tetapi apabila P.W.D. hendak memperbaiki jalan² itu, maka pihak Lembaga Letrik Negara pula tidak mahu mengganjalkan tiang itu, ke-cuali kalau P.W.D. membayar segala ganti rugi-nya yang pada masa dahulu dia dapat tanah itu free; sekarang dia minta tambahan lagi duit. Jadi, ada-kah Menteri kita sedar bahawa bukan sahaja masaalah kewangan yang menjadi lambat-nya penggunaan electricity, tetapi pentadbiran yang di-bawah

Kementerian juga menyebabkan lambat-nya itu.

Tuan Lim Kean Siew (Dato Kramat): Do we, in this House, take it that the Honourable Minister means by his reply that electricity is only given to consumers based entirely upon commercial reasons? If that is so, then is not the Honourable Minister aware that the kampong economy is poorer economy, and if the Government goes on in this way, then obviously the kampongs and the rural areas will always be behind the urban areas? The other question is this—is the Honourable Minister not aware also of the fact that electricity can be cheaper in towns, in view of the fact that there is more congestion and a higher degree of density of houses—in other words, more consumers per square mile—as opposed to the kampongs, and that houses are spaced more widely and, therefore, require more electric cables? If that is so, then has the Honourable Minister any plans by which kampongs can be electrified? The final question, is he not aware of the fact that electricity is not a luxury matter but a matter of utility and that this electric supply should be a matter of public service?

Dr Lim Swee Aun: The Government is fully aware of all these points, and that is why in the Second Five-Year Plan we have set aside \$15 million as subsidies for rural electrification.

Tuan Lim Kean Siew: My question was, has the Government got any plans—not whether it has set aside \$15 million? If it has any plans, may we know what the plans are, or are they still in the process of consideration?

Dr Lim Swee Aun: The plans are already there and this \$15 million will be spent year by year to increase the number of villages that can get rural electrification.

Tuan Lim Kean Siew: I was asking whether we could know what the plans are, if there are plans. I mean, how does he plan to electrify, or bring supplies of electricity to kampongs which are not economical: his answer just now was that many kampongs had

not been light because it was not economical. So, in view of the fact, has he got any plans to either supply electricity to those non-economical areas, or whether he intends to make those kampongs economical?

Dr Lim Swee Aun: As I said just now, Sir, the Second Five-Year Plan has set aside \$15 million to pay for the bringing of electric supplies to these uneconomic areas and some economic areas as well, and each year I have to come to this House to get approval for a certain allocation out of that \$15 million, and within the limits of that will depend how many kampongs will get rural electrification within that year. As I have replied in the debate on the second reading of the Bill, the policies, and the plannings are such that we try and divide this money as fairly as possible amongst all the eleven States in the States of Malaya, and priority will be given to areas where they have no electricity rather than improving the present supply of electricity supplied by licencees on a 12 hour basis. The expansion is all planned, and if he wants details of the plans, then I can let him have them.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Saya amat-lah gembira apabila mendengar Menteri kita mengatakan bahawa penggunaan letrik ini tidak-lah kepada kawasan² yang berchorak ekonomi sahaja—yang tidak economic pun kita memberi juga dengan asas inilah yang kita hendak memberi social service kepada orang² kampong, tetapi saya hendak minta penegasan daripada Yang Berhormat Menteri kita bahawa yang saya tahu tidak ada satu pun kampong yang di-beri letrik di-atas asas social service, tetapi yang di-beri-nya ia-lah di-atas commercial, kalau sa-kira-nya di-beri di-atas commercial, there is no social service provided for the people.

Dr Lim Swee Aun: A classical example of social service in electricity is in his own constituency, Bachok, where we have supplied electricity on an uneconomic basis.

NEW INDUSTRIES OPENED IN 1966

3. Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah asks the Minister of Commerce and Industry to state the number of new industries that were opened in 1966, and how many of them are private industries which have been given loan by the Government.

Dr Lim Swee Aun: Mr Speaker, Sir, the Department of Statistics will compile information on the establishment and performance of factories for the year 1966 only in mid-1967. However, information is available for the year 1965. Statistics have been compiled for a selected group of manufacturing industries, the total of which account for 80 per cent of the output of the manufacturing sector. In the year 1965, seventy-four new factories, pioneer and non-pioneer came into production. Statistics kept by the Industrial Division of my Ministry show that in 1966, sixteen new pioneer factories commenced production. All these factories are financed by private capital and, as a matter of policy, the Government does not give loans to private enterprise but they may, however, borrow from the Malaysian Industrial Development Finance Limited.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Soalan tambahan. Di-dalam meshuarat belanjawan kita pada tahun yang lalu, Yang Berhormat Menteri kita berjanji akan mengadakan satu kerjasama yang lebeh rapat di-antara public sector dengan private sector. Jadi, pada tahun ini Menteri kita menegaskan bahawa tidak ada bantuan yang di-beri daripada public sector sama ada dengan sa-chara pinjaman, atau pun dengan chara yang lain, maka tidak-kah Menteri kita sedar bahawa apa yang di-ucapkan-nya tidak dapat di-tunaikan pada tahun ini?

Dr Lim Swee Aun: No, Sir. The Government co-operates with the private sector in industrialisation through the provision of industrial estates, where industrial sites are already prepared through the supply of power, water, telecommunications, roads, and also where pioneer companies are concerned, a tax holiday, and where all the other

factories are concerned, pioneer or non-pioneer, tariff protection which is very important.

Dr Tan Chee Khoon: Mr Speaker, Sir, just now the Minister told us that the Government assists the private sector in industrialisation by the provision of roads and he mentioned, amongst other things, power. Since the N.E.B. is also within the portfolio of the Honourable Minister, is he aware that amongst one of the grouses of industrialists in this country is that the cost of power is abnormally high in this country as compared with our neighbours, for example in India? If so, will the Honourable Minister tell this House when the Industrialists in this country can reasonably expect a reduction in the cost of power?

Dr Lim Swee Aun: Sir, the present cost of power to our industrialists is competitive and comparable with many industrialised countries in the world. The World Bank representatives, who have been here, have looked into our tariff and have considered that it is fair.

Tuan Lim Kean Siew: Mr Speaker, Sir, from the explanation given by the Honourable Minister, it would appear that the Government only gives assistance to industries established by the people who can afford these industries because, as far as the Government is concerned, they are given industrial sites, tax holidays, reliefs and so on, but that the Government does not help finance new industries where finance is required. Will the Honourable Minister inform this House, what is the Government's policy with regard to village industrial development and with regard to the development of local arts and crafts, for example, the batik industries in the East Coast which have been suffering, and many of them have been closed down, due no doubt to lack of capital and lack of marketing facilities? In these instances where a local industry requires not only finance but also marketing facilities, what plans has the Government got?

Dr Lim Swee Aun: Sir, the small cottage industries are all looked after

by MARA under a special section in charge of commerce and industry, and not only is technical know-how given to these small industries but also financial assistance and facilities for marketing.

Tuan Lim Kean Siew: Mr Speaker, Sir, I will put it in this way. Does the Honourable Minister therefore mean that in these small industries, assistance comes only through MARA as a small industry, and therefore these industries can never be developed into a large scale industry?

Dr Lim Swee Aun: Not right, Sir, because once they are assisted by MARA and put on their feet, they become stronger economically and they can certainly grow into a big industry.

Tuan Lim Kean Siew: Sir, if that be the case, will the Honourable Minister give us an illustration, where any small local industry has become a large scale industry, either through MARA, or its predecessor, which recently closed down—RIDA?

Dr Lim Swee Aun: These small industries are still in the process of growing.

Tuan Lim Kean Siew: It is a very simple question. Can he give us one example?

Dr Lim Swee Aun: They are growing and they have not reached the stage of being a big industry.

Tuan Lim Kean Siew: Mr Speaker, Sir, I take it that therefore he means "No"—he cannot give us an example.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan yang terakhir. Dapat-kah Yang Berhormat Menteri kita menunaikan janjinya pada tahun yang lalu, bahawa Menteri kita akan melawat Bachok, melihat industry² yang kecil ini, kerana lebih daripada 200 pembuat bata yang chuba hendak menjadikan perusahaan mereka itu sa-bagai perusahaan yang meningkat elok, tetapi menunggu Menteri kita datang melihat dan mendengar

rayuan, dan sampai sekarang Menteri kita tidak pergi. Dapat-kah Menteri itu bersetuju yang beliau akan pergi, dan kalau beliau rasa tak senang hati, bolehlah saya mengiring Menteri kita pergi ka-sana.

Dr Lim Swee Aun: Sir, we are only too happy to visit Bachok, if the Honourable Member would send me the invitation.

Tuan Lim Kean Siew: Mr Speaker, Sir, pursuing my question further, will the Honourable Minister inform this House, whether or not any co-operative industry has been assisted by the Ministry of Commerce and Industry, and whether any of these have reached large scale proportions?

Dr Lim Swee Aun: What do you mean by "co-operative industry"?

Tuan Kean Siew: Industries started by village co-operatives—agriculture co-operatives, fishermen's co-operatives, or any such like?

Dr Lim Swee Aun: That comes under the Ministry of Agriculture and Co-operatives.

Tuan Lim Kean Siew: Mr Speaker, Sir, I asked a very simple question, whether the Honourable Minister is aware and can he give us an example of any co-operative industry, which has reached large scale proportions of any industry in this country or if he is not aware of it, he may say that he is not aware of it.

Dr Lim Swee Aun: Mr Speaker, Sir, I am fully aware of one co-operative society which is a co-operative society that owns more than several thousands acres of rubber estates which is a major industry.

Tuan Lim Kean Siew: I take it that all he can tell us about this co-operative society is the co-operatives society which owns a rubber estate set up by the Minister of Works, Posts and Telecommunications (*Laughter*).

USE OF "MALAYSIA" BY COMPANIES AND FACTORIES IN SINGAPORE

4. Tuan Ramli bin Omar (Krian Laut) asks the Minister of Commerce and Industry to state whether he is aware that there are Companies/Factories in Singapore using "Malaysia" as their styles, and if so, what steps Government intends to take against such Companies/Factories.

Dr Lim Swee Aun: Mr Speaker, Sir, I am aware that there are companies and factories in Singapore using "Malaysia" as part of their style, but the Government does not intend to take steps against such companies or factories.

BALLOTING FOR FLATS

5. Tuan Ramli bin Omar asks the Minister for Local Government and Housing to state, in view of the fact that there are very few Malay applying for flats, whether Government intends to cancel the balloting of flats for the Malays so as to encourage urban Malays to live in flats.

Dr Lim Swee Aun: Mr Speaker, Sir, the present system of allocation has been found to be fairly satisfactory. It is not intended to do away with balloting as laid down in the Ministry's direction, since this ensures a fair share allocation of low-cost housing for all the races.

BILL PRESENTED

THE PENSIONS (TEMPORARY PROVISIONS) (SABAH) BILL

Bill to make temporary provisions for the retirement from the Public Service of certain officers serving in Sabah, who are nominated as candidates for election to the Legislative Assembly of that State and for matters incidental thereto; presented by the Parliamentary Secretary to the Deputy Prime Minister; read the first time; to be read a second time at a subsequent sitting of the House.

BILL

THE SUPPLY BILL, 1967

Order read for resumed consideration of debate in Committee of Supply (Seventh Allotted Day).

House immediately resolved itself into Committee of Supply.

(Mr Deputy Speaker *in the Chair*)

SCHEDULE

Heads S. 17, S. 18 and S. 19—

Tan Sri Syed Ja'afar bin Hasan

Albar: Tuan Pengerusi, saya ingin menyambong pada pagi ini perbincangan berkenaan dengan peruntukan bagi Kementerian Pelajaran. Banyak perkara yang saya boleh sentoh dalam Kementerian ini dan semua perkara itu ada-lah perkara² penting dan mustahak. Sebab soal pelajaran ini ada-lah soal tiap² sa-orang ra'ayat negeri ini, tetapi saya tidak akan memborong semua perkara², masalaah² atau pun *problem*² yang berkaitan dengan Kementerian ini. Hanya, saya akan memilih beberapa perkara sahaja yang terbit daripada ucapan Yang Berhormat Menteri Pelajaran itu sendiri.

Tuan Pengerusi, soal pertama yang saya suka hendak sebutkan di-sini, ia itu berkenaan dengan Anggota² *Peace Corps* yang menchurah² datang dari Amerika. Kita sa-bagai sa-buah negara yang sedang hendak maju dan memerlukan pertolongan daripada negara² sahabat, tidak keberatan menerima ahli² dan pakar² yang akan menolong menyegerakan dan mempesatkan kemajuan negara kita dalam semua lapangan. Tetapi saya tidak dapat hendak menelan begitu banyak sa-kali ahli² *Peace Corps* ini datang ka-negeri kita dan di-dudokan pula di-tempat² atau kedudukan² yang boleh menguasai semangat dan jiwa anak² kita dan *future generation* kita. Saya berharap kepada Yang Berhormat Menteri yang berkenaan supaya mengambil pandangan yang berat berkenaan dengan hal *Peace Corps* ini, kerana kita tidak mahu dituduh oleh sa-siapa dan ini juga bertawanan dengan kesedaran (conscience) kebangsaan kita, kita tidak mahu di-

kata bahawa kita menchuba hendak Americanise ra'ayat dan negara kita. Kita mengetahui betapa bijak dan lichen-nya kuasa² barat untuk menjalankan jarum²-nya di-mana² juga dalam dunia ini melalui berbagai² chara. Oleh sebab itu saya berharap, supaya *Peace Corps* yang ada dalam negeri kita ini di-hadkan kepada satu angka dan bilangan yang hanya akan menjadi symbol persahabatan antara kita dengan negara yang menghantarkan orang²-nya itu.

Sa-perkara lagi, Tuan Pengerusi, yang saya suka hendak sebutkan dalam ucapan saya pada pagi ini ia-lah berkenaan dengan Sekolah² Inggeris atau Sekolah² Jenis Kebangsaan yang menggunakan bahasa pengantar-nya bahasa Inggeris. Tidak ada sa-orang yang siuman yang akan menentang atau tidak bersetuju dengan kita supaya bahasa Inggeris itu menjadi satu mata pelajaran dalam sekolah² kita, tetapi saya juga yakin bahawa tidak ada sa-orang yang penoh semangat kebangsaan-nya yang ingin melihat Sekolah² Jenis Kebangsaan ini akan berjalan terus-menerus dan tidak ada had perenggan untuk hendak berhenti dan menukarkan-nya kepada Sekolah Kebangsaan sa-penoh-nya. Saya ingin hendak mendengar daripada sahabat saya, Yang Berhormat Menteri Pelajaran, memberikan jaminan dalam Dewan ini bahawa kelas satu Sekolah Inggeris tahun depan akan di-mulakan dengan menggunakan bahasa Melayu sa-bagai bahasa pengantar-nya (*Tepok*).

Saya tidak hendakkan pandangan saya ini di-anggap sa-bagai memusohi bahasa Inggeris, kita berkehendakkan bahasa Inggeris dalam negeri kita, tetapi bukan sa-bagai tuan yang menguasai jiwa dan pemikiran kita, kita suka bahasa Inggeris ada di-dalam negeri ini sa-bagai tawanan kita yang kita gunakan untuk kepentingan kita dan di-antara dua perkara ini amat berlainan dan amat jauh perbezaan-nya. Bahasa Inggeris menjadi bahasa tuan yang menguasai pemikiran kita dan jiwa kita dengan bahasa Inggeris yang menjadi tawanan, yang kita akan perentah dan suroh mengikut kehendak kita bagi faedah dan keuntongan kita. Jadi saya berharap-lah kepada Kerajaan,

kalau dapat dan kepada sahabat saya Yang Berhormat Menteri Pelajaran, dapat memberikan satu pengishtiharan yang dapat menyenangkan semua pehah, khas-nya *generation*² yang akan datang. Barangkali sa-tengah² orang yang sudah sangat di-kuasai dan di-ta'aloki oleh pengaruh pelajaran Inggeris kerana telah terdidek dalam bahasa itu kurang senang dengan chadangan saya ini—kita tidak dapat menyalahkan orang² yang sa-umpama itu, tetapi apa yang kita bena sekarang, bukan membena orang tua² yang kita anggap sa-bagai mata hari yang hendak masok tetapi anak² dan keturunan kita yang sedang naik.

Dalam soalan ini, Tuan Pengerusi, saya tidak menyuarakan hasrat dan chita² saya sa-orang diri, saya yakin hasrat dan chita² ini Kerajaan sendiri dan sahabat saya Menteri Pelajaran sendiri bersetuju dengan saya. Hanya soal-nya, soal masa bila lagi hendak di-ishtiharkan penghapusan Sekolah² Inggeris ini. Jadi, di-sini agak sedikit berlainan, barangkali saya suka lebeh lekas dan pehak Kerajaan barangkali meminta masa yang lebeh lama, tetapi saya fikir saya berhak menyuarakan bahawa lebeh lekas kita menyelesaikan perkara ini lebeh baik untuk perkembangan semangat kebangsaan di-dalam negeri kita ini.

Lagi, Tuan Pengerusi, dalam soal ini berkaitan dengan soal bahasa kebangsaan yang kita tahu tidak berapa lama lagi Dewan ini barangkali akan duduk membincangkan satu Rang Undang² bagaimana yang di-kehendaki oleh Perlembagaan berkenaan dengan penukaran, pemakaian bahasa rasmi dalam negeri ini kepada bahasa kebangsaan. Jadi saya fikir tidak patut bahasa kebangsaan yang sedang berkembang, dan sedang di-perkuatkan bentok dan kedudukan-nya, di-benarkan bertanding dengan bahasa Inggeris dalam negeri ini.

Oleh sebab itu, saya berharap sangat² supaya pertandingan ini segera dihapuskan, bagi memberikan atau mengizinkan bahasa kebangsaan itu berkembang lebeh biak, tumbuh lebeh kokoh dan lebeh kuat lagi daripada pertumbuhan dan perkembangan-nya

yang ada sekarang ini. Sa-kira-nya bahasa Inggeris ini di-benarkan berleluasa bagaimana keadaan-nya yang ada pada hari ini dengan sekolah²-nya yang ada pada hari ini, saya fikir bahasa Inggeris itu akan menjadi nenalu yang akan memakan bahasa kebangsaan. Oleh sebab itu sa-belum pokok dan pohon bahasa kebangsaan itu di-binasakan oleh nenalu ini, lekaslah kita potong nenalu itu untuk keselamatan dan kepentingan bahasa kebangsaan kita.

Sa-perkara yang saya sangat² seronok mendengar-nya daripada Yang Berhormat Menteri Pelajaran ia-lah berkenaan dengan hasrat dan chita² Kementerian Pelajaran hendak menubuhkan sa-buah *Bureau* di-dalam Kementerian ini untuk *Text Book*. Saya fikir soal *Text Book* bagi sekolah² kita ini satu perkara yang amat penting dan sa-makin lekas Badan ini atau *Section* ini atau *Bureau* ini di-tubuhkan dalam Kementerian Pelajaran lebeh baik keadaan-nya. Kerana saya fikir dalam sa-buah negara muda yang sedang membangun, pengawasan buku² itu memerlukan perhatian daripada Kerajaan sendiri. Kita tidak suka melihat bahawa buku² bacaan anak² kita dalam sekolah² itu terletak di-tangan guru² besar sahaja untuk memilih mana buku yang sesuai. Kita, saya fikir, dalam negara yang baru membangkit saperti negara kita dan ini di-amalkan oleh lain² negeri juga ia-itu Kementerian Pelajaran sendiri menentukan, memilih buku² yang akan menjadi bekalan, makanan jiwa anak² kita, yang sedang menuntut dalam sekolah² pada hari ini. Sa-lain daripada itu kita akan menyelamatkan juga anak² kita daripada menjadi rebutan tamak haluba sa-tengah² guru yang menchari keuntongan daripada buku² teks ini. Jadi saya menyokong kuat chadangan yang di-kemukakan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran berkenaan dengan *Bureau* teks book dalam Kementerian-nya itu.

Sa-perkara lagi dalam soal buku tek ini yang patut di-ambil perhatian oleh Kementerian ini ia-itu pada tiap² tahun apakala sekolah di-buka bagi menghadapi penggal yang pertama-nya, di-dapati buku² teks untuk anak² kita

belajar ada yang belum siap, ada yang belum sedia, kadang² sa-bulan dua anak² kita terpaksa pergi ka-sekolah dan ada period-nya dan masa²-nya anak² itu tidak dapat di-ajar melalui teks book kerana teks book-nya tidak ada. Jadi saya harap kelemahan ini atau pun kekurangan ini dapat di-selesaikan dengan sa-berapa segera yang dapat.

Tuan Pengerusi, saya suka pula hendak menyebutkan sedikit berkenaan keadaan sekolah di-kawasan saya, Johor Tenggara. Ada satu kampung di-Johor Tenggara yang berkehendakan Sekolah Kebangsaan untuk anak² kecil, kerana lebih kurang empat lima batu daripada kampung itu ada sa-buah sekolah, tetapi susah pergi anak² kita yang kecil untuk merempoh hutan pergi ka-sekolah itu. Pejabat Pelajaran Johor daripada sa-belum pilihan raya tahun 1964 telah mengizinkan balai raya di-kampung itu digunakan sa-bagai kelas untuk anak² kecil yang berumur enam tahun ka-atas tidak payah meredas hutan berbatu² suboh² pergi ka-sekolah yang jauh itu. Saya telah bersusah payah benar meminta supaya dapat di-adakan sa-buah sekolah yang sederhana di-kampung itu supaya tidak payah lagi menggunakan balai raya. Saya berani mengatakan di-sini bahawa barangkali tidak kurang daripada dua pasang kasut saya telah haus berulang alek ka-Pejabat Pelajaran Negeri Johor tetapi anak² kita di-sana maseh lagi dudok dalam balai raya juga. Saya berharap-lah sahabat saya, chuba melawat ka-kawasan yang saya datang daripadanya. Kerana kawasan Johor Tenggara ini ada-lah kawasan yang bersejarah yang terbiar sa-lama ini. Kawasan yang bersejarah, sejarah Negeri Johor yang lama ada-lah tempat-nya di-Johor Tenggara.

Saya tidak mahu hendak membaca sejarah Johor Tenggara dalam Dewan ini kerana barangkali Ahli² Dewan ini tidak begitu tertarik hendak mendengar-nya, tetapi sa-bagai satu hint untuk menarek perhatian Yang Berhormat Menteri, saya berharap-lah supaya memandang ka-Johor Tenggara lebih banyak lagi—tempat-nya sunyi dan

tempat peranginan pun banyak di-sana, ayer terjun-nya ada, tepi laut-nya elok, sa-kali² rakan saya hendak ka-sana, khabarkan-lah kapada saya. Orang² Kampong di-sana sangat sukachita untok menyambut kedatangan-nya untok melihat keadaan persekolahan di-Johor Tenggara.

Lagi satu, berkenaan dengan kawasan saya, Tuan Pengerusi, ia-lah Sekolah Menengah di-Pengerang. Saya harap soal Sekolah Menengah di-kawasan Pengerang ini dapat di-laksanakan sa-berapa segera yang dapat.

Lagi satu, sa-telah berchakap berkenaan kawasan saya, saya suka menyentuh satu perkara lagi yang amat penting dalam Kementerian ini ia-itu pelajaran ugama di-dalam sekolah² Kerajaan. Saya faham dan mengetahui bahawa Kerajaan telah mengadakan guru² untok mengajar ugama dalam sekolah² Inggeris dan sekolah² Melayu yang memerlukan guru² itu. Tetapi maseh banyak lagi sekolah² dan kelas² yang tidak atau yang belum lagi mendapat guru² untok mengajar ugama bagi anak² kita yang belajar dalam sekolah² itu. Jadi, saya harap soal pelajaran ugama bagi anak² kita yang ada dalam Sekolah² Kerajaan itu dapat diberikan perhatian yang sa-wajar-nya dan pandangan yang sa-berat²-nya supaya kita tidak membiarkan anak² kita sa-makin besar dengan tidak mempunyai basis atau pun asas pelajaran ugama walau sedikit pun dan saya fikir sa-kira-nya di-pesatkan atau pun diperkuatkan lagi hal pelajaran ugama ini di-dalam Sekolah² Kerajaan ada lebih baik daripada membiarkan sekolah² ra'ayat ugama itu berjalan berluasa. Saya lebih suka menengokkan dalam negara kita ini sekolah² ra'ayat yang tidak ketentuan hujong pangkal-nya itu dan kemas dan sempurna pertadbiran dan perjalanan-nya itu di-selesaikan dan di-bersehhkan dan tumpukan pelajaran ugama yang terator, yang kemas di-dalam sekolah² yang di-adakan oleh Kerajaan. Jadi dengan chara yang sa-umpama ini kita akan dapat membimbing anak² kita menuntut pelajaran ugama, ada di-sekolah ra'ayat dan yang ada di-Sekolah Kerajaan yang tidak pula sama syllabus-nya dan chara²

mengajar-nya. Sekian sahaja, Tuan Pengerusi.

Tuan Abdul Rahman bin Haji Talib (Kuantan): Tuan Pengerusi, saya ingin mengambil bahagian dalam perbincangan atas peruntukan bagi Kementerian Pelajaran yang berjumlah hampir² \$385 juta itu. Saya mengalu² dan menyokong permintaan yang dikemukakan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran dan saya percaya bahawa saya ada-lah menyuarakan perasaan sa-golongan besar ibu bapa negeri ini dalam menguchapkan terima kasih kepada Kerajaan Perikatan yang telah berjaya membentuk satu dasar pelajaran kebangsaan yang sudah pun di-terima oleh penduduk² di-negeri ini. Di-samping itu Kerajaan Perikatan telah dapat juga mengadakan tempat bagi tiap² kanak² yang ingin bersekolah peluang belajar sa-lama sembilan tahun ia-itu enam tahun di-sekolah rendah dan tiga tahun di-sekolah menengah rendah. Ini ada-lah satu kejayaan yang boleh di-banggakan oleh kita semua sa-bagai sa-buah negara yang baharu sahaja merdeka, dan untuk perkembangan pelajaran yang begitu pesat di-dalam semua peringkat ia-itu peringkat rendah, menengah dan tinggi, dan juga dalam semua lapangan dan bidang ia-itu academic, technical dan vocational, maka Kerajaan terpaksa membelanjakan hampir² 21% daripada hasil negara kita pada pelajaran, berbanding dengan peruntukan bagi pelajaran hanya 1.1 peratus daripada hasil negeri ini yang di-buat oleh penjajah Inggeris dalam tahun 1914. Tuan Pengerusi, sunggoh pun angka sa-banyak \$385 juta itu besar tetapi perkara itu tidak-lah patut memeranjatkan Menteri Kewangan atau pun Dewan ini atau pun orang ramai seluruh-nya, kerana hal itu telah pun di-telah di-dalam tahun 1960 lagi.

Penyata Jawatan-kuasa Penyemak Pelajaran yang telah di-luluskan oleh Dewan ini pada tahun itu, dalam paragraph 321, telah menganggarkan yang perbelanjaan berulang tahunan bagi pelajaran di-Malaysia Barat untuk tahun 1967 ia-lah \$356 juta. Jadi perbelanjaan pelajaran bagi Malaysia Barat yang sa-benar-nya pada tahun

ini hanya-lah \$342 juta sahaja ia-itu kurang \$14 juta daripada apa yang di-anggarkan pada tahun 1960 dahulu, tetapi walau bagaimana pun sunggoh pun perbelanjaan itu tidak lebeh daripada apa yang di-anggarkan, tetapi saya juga mengalu²kan pengumuman Yang Berhormat Menteri Pelajaran hendak menubuhkan sa-buah Jawatan-kuasa bagi menjimatkan lagi perbelanjaan di-Kementerian-nya memandangkan akan kedudukan kewangan negara akibat daripada penubuhan Malaysia.

Berhubung dengan langkah hendak menjimatkan perbelanjaan Kementerian Pelajaran suka-lah saya mengeshorkan kepada Yang Berhormat Menteri bagi timbangan-nya perkara² yang di-bawah ini:

Pertama, di-dalam usaha hendak menjimatkan perbelanjaan di-Kementerian Pelajaran, saya berharap bahawa dasar yang berjalan sekarang ini serta mutu dan darjah pelajaran jangan-lah di-korbankan. Kerana saya berpendapat bahawa perbelanjaan bagi pelajaran mengikut dasar yang ada sekarang bukan sahaja menjadi penanaman modal jangka panjang atau pun *long term economic investment* yang baik bagi negara kita, tetapi ada-lah juga satu²-nya langkah untuk menjamin dan mengawal suasana politik yang stable dan tenteram yang ada pada masa ini. Sa-barang perubahan dasar akan menimbulkan kekerohan dan mungkin menyebabkan bertambah-nya perbelanjaan yang lebeh banyak dalam lapangan yang lain saperti Keselamatan Dalam Negeri dan Pertahanan.

Perkara yang kedua, Tuan Pengerusi, yang saya hendak shorkan kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran bagi timbangan-nya ia-lah ahli² Jawatan-kuasa yang hendak di-lantek-nya itu patut-lah juga mengandongi beberapa orang Ahli Dewan ini supaya pengetahuan mereka tentang apa yang sa-benar²-nya berlaku di-sekolah², juga di-tingkatan² Negeri, dapat di-gunakan di-dalam usaha yang mustahak itu.

Tuan Pengerusi, sekarang saya beraleh kepada satu bahagian yang paling penting bagi perkembangan pelajaran

dan pelaksanaan Dasar Pelajaran Kebangsaan ia-itu latehan guru dan perkara² yang bersangkutan dengan hal² guru. Berhubung dengan ini, saya suka mengalu²kan kenyataan Yang Berhormat Menteri Pelajaran yang mengatakan bahawa bilangan guru² yang sedang di-lateh di-Maktab² latehan, Pusat² Latehan Harian dan Pusat² Latehan Daerah telah bertambah ramai guna menampung kehendak² yang bertambah pada tiap² tahun dengan bertambah-nya bilangan murid² di-sekolah². Saya mengalu²kan juga kenyataan-nya hendak membatalkan chadangan mengambil graduate teachers daripada seberang laut dan menggantikan-nya dengan rancangan menambah bursary bagi bakal guru² untuk mengisi kekurangan 1,693 graduate teachers pada masa ini. Langkah itu ada-lah membuktikan dan menunjokkan bahawa Kerajaan Perikatan mengutamakan dan mengambil berat akan nasib pemuda pemudi kita pada masa akan datang. Tuan Pengerusi, sungguh pun dasar² yang di-umumkan itu sangat menggalakkan tetapi kejayaan dalam melaksanakan dasar Pelajaran Kebangsaan kita dan mengalirkan perkembangan pelajaran mengikut saloran yang betul bagi kehendak negara tidak-lah bergantung kepada kenyataan² yang molek samata². Kejayaan kita bergantung kepada sama ada dasar itu dapat di-laksanakan atau tidak, dan sama ada ia di-laksanakan dengan betul mengikut kehendak² kebangsaan kita. Dalam masaalah pelaksanaan itu-lah yang saya hendak bentangkan bagi timbangan Kementerian khas-nya dan Kerajaan 'am-nya.

Mula² sa-kali, Tuan Pengerusi, saya hendak menarek perhatian Yang Berhormat Menteri berhubung dengan latehan guru² bagi sekolah² rendah. Dari pada angka yang di-berikan dalam ucapan-nya nyata-lah bahawa bilangan murid² di-sekolah² rendah pada tahun ini hampir sama banyak dengan apa yang di-anggarkan oleh Jawatan-kuasa Penyemak Pelajaran tahun 1960 ia-itu sa-ramai 1.4 juta orang, tetapi pengambilan guru² pelateh ka-dalam D.T.C. pada tahun 1966 hanya-lah 1,636 orang, dan kalau di-champorkan pengambilan guru²

pelateh ka-dalam 3 buah maktab di-Tanjong Malim, Melaka dan Kota Bharu sa-ramai 660 orang, maka jumlah semua-nya hanya 2,293 orang. Untuk mengadakan guru² sekolah rendah yang cukup bagi menampung murid² yang bertambah seperti yang saya terangkan tadi, memerlukan pengeluaran guru² sekolah rendah sabanyak 3,000 sa-tahun—berma'ana kekurangan lebeh daripada 700 sa-tahun. Jadi, saya ingin hendak mendapat tahu apa-kah ikhtiar yang di-jalankan oleh Kementerian Pelajaran bagi mengisikan kekurangan yang sabagitu banyak bagi menampung kekurangan guru² di-sekolah rendah itu.

Satu perkara lagi berkenaan dengan sekolah rendah ini ia-lah berhubung dengan pelaksanaan dasar hendak memperbaiki dan meninggikan darjah pelajaran di-sekolah² kebangsaan. Bagi menchapai maksud dan tujuan itu paragraph 57 Penyata Razak tahun 1956 telah menetapkan bahawa bagi tiap² 3 orang guru yang di-lateh sakurang²-nya 2 orang hendak-lah di-hantar mengajar di-sekolah² kebangsaan. Tuan Pengerusi, kalau maksud dasar itu betul² hendak di-laksanakan, maka ada-lah di-kehendaki bahawa 2 daripada 3 orang penuntut yang memasoki maktab dan pusat² latehan harian guru² sekolah rendah itu mestilah orang² yang boleh mengajar di-sekolah kebangsaan apabila mereka tamat latehan-nya dengan menggunakan bahasa Melayu sa-bagai bahasa penghantar-nya dan latehan yang di-berikan kepada mereka pada masa di-haktab itu hendak-lah melalui bahasa Melayu kerana salah satu daripada basic principal bagi melateh guru² ia-lah bahawa penuntut² itu hendak-lah di-ajar melalui bahasa yang hendak di-gunakan oleh-nya bila mereka mengajar kelak.

Malang-nya saya dapat tahu daripada puncha yang boleh di-perchayai bahawa kedua² soal pokok yang saya sebutkan tadi tidak lagi di-amalkan sekarang. Akibat daripada perlinchongan itu maka kita akan dapati bahawa lepasan maktab² itu apabila

tamat dan di-hantar ka-sekolah² kebangsaan akan menjadi sa-ekor kambing memasoki kandang kerbau, dan kanak² yang menderita kelak ia-lah kanak² yang di-hantar ka-sekolah² kebangsaan. Perkara yang seperti itu, Tuan Pengerusi, akan membantutkan kemajuan dan perkembangan sekolah² kebangsaan kita—satu hal yang bertentangan dengan kehendak Dasar Pelajaran Kebangsaan. Saya mendapat tahu, Tuan Pengerusi, bahawa keadaan di-sekolah² menengah kebangsaan, dengan sebab perlaksanaan dasar latehan guru yang salah itu, menyebabkan sekolah² menengah kebangsaan lebeh² menderita lagi, dan itu-lah sebab-nya maka kita dapati di-sekolah² itu sangat kekurangan guru² yang terlately. Akibat-nya ia-lah bahawa darjah pelajaran-nya jatuh dan ibu bapa pun berasa ragu² hendak menghantar anak² mereka ka-sekolah² seperti itu. Kesimpulan daripada kesilapan itu ia-lah bahawa dasar Kerajaan hendak mengembangkan sekolah² menengah kebangsaan tidak akan tercapai bagaimana yang di-chita²kan itu. Oleh itu, Tuan Pengerusi, saya suka mengshorkan kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran bahawa Bahagian Latehan Guru dalam Kementerian-nya itu hendak-lah diawasi benar² supaya amalan dan perakit-nya sa-wajar dengan Dasar Pelajaran Kebangsaan kita.

Tuan Pengerusi, sekarang sampai-lah pula saya kepada masalah kekurangan guru² lepasan Universiti. Mengikut keterangan Yang Berhormat Menteri Pelajaran ada kekurangan sa-ramai lebeh 1,600 orang. Untuk mengisi kekurangan itu, Yang Berhormat Menteri berchadang hendak menambahkan *teaching bursary* hingga 350 orang sa-tahun. Saya menyokong chadangan-nya itu. Tetapi saya tidak menaruh penoh harapan yang chadangan itu sahaja akan menyelesaikan masalah kekurangan itu. Masalah kekurangan guru² lepasan Universiti hanya-lah boleh di-bereskan kalau masalah pokok-nya di-selesaikan lebeh dahulu dan apa-kah soalan pokok itu? Soal-nya ia-lah, Tuan Pengerusi, soal tangga gaji dan *fringe benefit* yang tidak di-dapati oleh guru² lepasan

Universiti di-bandingkan dengan perkhidmatan² yang lain. Bagi menjelaskan masalah itu, biar-lah saya bentangkan perbandingan—kata-lah A dan B, dua orang yang bersahabat baik yang telah lulus Higher School Certificate atau pun H.S.C., kedua²-nya masok Universiti Malaya. A umpama-nya masok jurusan Art atas biasiswa Persekutuan, kerana barangkali ia bakal menjadi Pegawai Pentadbir (M.C.S.): B masok dalam jurusan science atas Teaching Bursary, kerana ia barangkali bakal menjadi guru science. Kata-lah dalam tempoh tiga tahun kedua²-nya A dan B lulus mendapat Honours Degree. A keluar, dan di-pilih menjadi Pegawai M.C.S. dengan mendapat tangga gaji Scale A 17B di-bawah-nya saya tengok, ia-itu \$592 sa-bulan dengan sa-buah rumah Kerajaan atau pun yang di-bayar sewa oleh Kerajaan, kemudian perubatan perchuma, kemudian keselamatan yang terjamin dengan ada-nya pension kelak dan pinjaman membeli kereta dan lain² lagi yang di-dapati oleh sa-orang Pegawai Kerajaan.

Rakan-nya B tadi, yang tamat dalam jurusan science, yang pelajaran-nya lebeh susah di-bandingkan dengan jurusan Art yang belajar dengan *Teaching Bursary*, terpaksa masok *Faculty of Education* bagi mendapatkan *Diploma of Education*-nya sa-tahun lagi. Apabila ia tamat, maka ia di-lantek menjadi guru science di-bawah *Unifed Teaching Service* dengan mendapat gaji sa-banyak \$600 sa-bulan sahaja, dengan tidak mendapat apa² kemudahan yang lain seperti rakan-nya A tadi, yang pada masa dia ini keluar mendapat *Diploma of Education*, telah mendapat satu increment menjadi \$628 sa-bulan.

Jadi, Tuan Pengerusi, dengan keadaan yang saya jelaskan itu, maka tidak hairan-lah bahawa Kementerian Pelajaran pada tiap² tahun terkial² menchari *graduate teachers* untuk memenohi kehendak² sekolah² menengah kita. Suka-lah saya menggesa Kerajaan, supaya menchari jalan keluar dengan sa-berapa chepat yang boleh bagi menyelesaikan pokok ini. Kerana penyelesaian atas kekurangan

guru² lepasan Universiti, terutama-nya guru² science dan technical akan menjamin bahawa tiap² ringgit yang dikeluarkan oleh Kerajaan untuk pelajaran akan mendatangkan keuntungan yang berlipat ganda kepada negara, kerana guru² itu akan dapat mengeluarkan pemuda-pemudi yang mempunyai kepandaian science dan technical bagi kemajuan ekonomi negara kita.

Jelas-lah, Tuan Pengerusi, kekurangan guru² untuk melaksanakan Dasar Pelajaran Kebangsaan kita sangat-lah rumit. Kerumitan berhubung dengan kekurangan guru² itu akan bertambah kusut lagi, kalau apa yang di-ucapkan oleh Yang Berhormat Menteri di-Serdang pada 6hb Februari, 1967 baharu² ini, yang membayangkan bahawa pada masa akan datang, bakal guru² akan berlateh atas belanja sendiri di-laksanakan oleh Kerajaan. Pada pendapat saya, kemajuan negara kita dalam bidang pelajaran belum-lah sampai ka-tingkatan chadangan seperti itu patut di-laksanakan, kechuali kalau kita hanya mengamalkan sikap *paying lip service* pada perkembangan Pelajaran Kebangsaan di-negara kita ini.

Tuan Pengerusi, sekarang saya beredar kepada Pechahan-kepala 25—Universiti Malaya, di-mana peruntukan sa-banyak \$15.5 juta di-minta. Saya anggap peruntukan sa-banyak \$15.5 juta kepada Universiti Malaya itu, ia-lah lebih kurang 90% daripada belanja tahunan Universiti itu. Maka sudah sa-patut-nya-lah Universiti itu menjalankan dengan jujur, keputusan Kerajaan berkenaan dengan kemasokan penuntut² ka-Universiti itu. Dengan berbuat demikian bukan-lah berma'ana Kerajaan hendak men-champor *autonomy* Universiti itu dalam hal² *academic*, kerana penuntut² bila berada di-Uniiversiti terta'alok-lah kepada peratoran² Universiti itu.

Dalam hal kemasokan penuntut² ka-Universiti Malaya, saya suka menarek perhatian Dewan ini kepada Section 47 pada Constitution University itu yang telah di-luluskan oleh Dewan ini.

Dengan izin tuan, saya hendak bachakan Section itu, yang berbunyi:

"A student shall not be admitted to the University to a course of study for a degree unless he, hereinafter in this Part referred to as a matriculated student, shall have satisfied such requirements as may be prescribed by Act, provided . . . . '—ada proviso-nya—' that, except with the agreement of the Minister, students who have been awarded Federal or State scholarships or other similar financial assistance from public funds for University degree courses shall not be refused admission if they satisfy such requirements."

Tuan Pengerusi, kalau fahaman saya tidak salah nyata-lah bahawa penuntut² yang ada kelayakan untuk masuk Universiti itu—bukan yang ta' ada kelayakan yang ada kelayakan—dan yang telah di-hadiahkan biasiswa Federal atau State atau badan² lain yang menggunakan public fund—ma'ana-nya wang orang ramai—maka pehak yang berkuasa Universiti tidak boleh menolak kemasokan mereka, kechuali dengan persetujuan Menteri Pelajaran. Saya mendapat tahu, pada tahun 1966 banyak pemegang² biasiswa Federal, State dan badan² lain seperti MARA, yang mempunyai kelulusan yang melayakkan mereka memasoki Universiti Malaya seperti yang terkan-dong di-dalam Act 2 Part I, II dan III ia-itu "conditions for entry and minimum educational requirement for admission to University of Malaya", telah di-tolak oleh yang berkuasa Universiti.

Saya tidak tahu sama ada penolakan itu di-buat dengan persetujuan Yang Berhormat Menteri seperti yang di-kehendaki atau pun yang di-sharakatkan di-dalam Undang² di-atas. Kalau tidak, maka pehak berkuasa Universiti Malaya telah melanggar satu undang² yang telah di-luluskan oleh Dewan ini. Dengan sebab itu, saya berharap penyiasatan yang teliti hendak-lah dijalankan dan kalau di-dapati benar, maka orang² yang bertanggung-jawab atas pelanggaran Undang² Negara hendak-lah di-hukum sa-wajar-nya, kerana perbuatan itu ada-lah satu pengkhianatan kepada dasar negara yang hendak mengsambangkan kepinchangan yang menjolok mata di-negeri ini.

Tuan Pengerusi, saya berjangkit kapada satu soal yang pada masa ini sedang hangat di-bincangkan. Mak-sud saya ia-lah berkenaan dengan penuntut² Malaysia di-luar negeri seperti United Kingdom, Australia, New Zealand, Masir dan lain² lagi. Dalam hal ini ada tiga masaalah yang besar yang saya hendak kemukakan. Yang pertama ia-lah berhubung dengan kenaikan bayaran di-universiti dan lain² Maktab Tinggi di-United King-dom yang hendak di-jalankan oleh Kerajaan British pada penuntut² dari sa-berang laut daripada £70 sa-tahun hingga sampai £250. Saya tidak-lah hendak menyoal atau pun menchabar hak dan kebijaksanaan Kerajaan British berbuat demikian, tetapi kenaikan itu kalau di-teruskan bukan sahaja akan mengakibatkan bertambah-nya peruntukan bagi biasiswa² Kerajaan Persekutuan dan Negeri yang saya tahu ada sa-ramai 352 orang di-United Kingdom pada masa ini, tetapi akan menambahkan bebanan ibu bapa yang anak²-nya sedang belajar di-sana dengan belanja sendiri yang di-anggarkan lebih 5,000 orang. Saya berasa patut-lah Kerajaan mengambil berat atas hal ini dan merundingkan perkara itu dengan Kerajaan British supaya dapat penyelesaian yang sesuai dan memuaskan.

Yang kedua, Tuan Pengerusi, perkara yang berlaku di-United Kingdom itu mungkin berlaku di-negeri² lain dan patut-lah ia menjadi pengajaran kapada kita. Mengikut keterangan Yang Berhormat Menteri dalam jawapan-nya baharu² ini, bilangan penuntut² Kerajaan di-sa-berang laut hanya-lah lebih kurang 1,300 orang tetapi ada-lah menjadi pengetahuan umum bahawa bilangan penuntut² Malaysia yang berada di-sa-berang dalam berbagai² tingkatan sekolah dan latehan, tidak kurang daripada 13,000 orang. Dalam hal ini, kalau di-hetong panjang perbelanjaan tiap² sa-orang itu £50 sa-bulan maka tiap² tahun Malaysia telah kehilangan tukar wang luar negeri atau *foreign exchange* sa-kurang²-nya \$70 juta dan bagi menyelamatkan *foreign exchange* kita dan yang lebih penting lagi supaya dapat

pemuda pemudi kita di-didek dengan unsur kebangsaan Malaysia yang tulen, saya mengeshorkan patut-lah Kerajaan menjalankan ikhtiar meng-galakkan tertuboh-nya *Private Junior Colleges* dalam negeri ini dengan memberikan kemudahan² yang di-perlukan asalkan college itu mengikut dasar² pelajaran kebangsaan kita, kerana saya mendapat tahu sa-bilang-an besar dari pada penuntut² Malay-sia yang berada di-luar negeri bukan-lah mahasiswa² universiti, tetapi hanya berada di-tingkatan² persekola-han yang lebih rendah daripada itu.

Masaalah yang ketiga, Tuan Pengerusi, berhubung dengan penuntut² Kerajaan yang belajar di-luar negeri ia-lah harga atau pun nilai biasiswa yang tidak sa-kata di-antara badan² yang mengeluarkan biasiswa² itu. Mithalan-nya biasiswa Negeri, kebanyakkan-nya lebih rendah daripada biasiswa Persekutuan dan biasiswa Persekutuan pula kurang daripada biasiswa Colombo Plan. Keadaan yang tidak sa-imbang itu menimbulkan masaalah social di-antara penuntut² dan menerbitkan suasana yang tidak begitu baik untuk mengeratkan perpaduan di-kalangan penuntut² Malaysia yang berada di-saberang laut. Suasana seperti itu sangat² tidak di-ingini. Hal itu dan hal² lain seperti menambahkan lagi biasiswa kapada penuntut Kerajaan untuk di-sesuaikan dengan kenaikan sara hidup yang melambong tinggi di-tempat² seperti United Kingdom dan Australia telah di-shorkan oleh Surohanjaya di-Raja yang di-ketua² oleh Tun Dr Ismail. Jadi, saya ingin mendapat tahu sa-jauh mana-kah shor² Surohanjaya itu berhubung dengan soal² di-atas telah di-laksanakan oleh Kerajaan.

Sekian-lah, Tuan Pengerusi.

Mr Chairman: Meshuarat ini di-tanggohkan sa-lama 15 minit.

Sitting suspended at 11.28 a.m.

Sitting resumed at 11.40 a.m.

(Mr (Deputy) Speaker in the Chair)

House immediately resolves itself into Committee of Supply.

Debate resumed.

Mr Chairman: Ahli² Yang Berhormat, saya suka mengingatkan ia-itu Act Perbekalan tahun 1967, baharu enam Kementerian mengambil bahagian dan sampai kepada Kepala 19, yang telah mengambil masa tujuh hari. Dengan sebab ada 15 Menteri lagi hendak menerangkan berkenaan dengan Kementerian-nya untuk Kepala 20 hingga 75, yang akan di-habiskan dalam tempoh tujuh hari sahaja lagi, saya minta-lah Ahli Yang Berhormat yang dapat peluang, berchakap-lah sa-berapa ringkas atas dasar perkhidmatan yang hendak di-untukkan wang itu sahaja, dan jangan-lah di-bawa per-bahathan perkara² yang lain yang tidak kena-mengena dengan peruntukan ini, supaya tidak menghilangkan masa, tatkala itu dapat-lah ramai Ahli² Yang Berhormat yang lain berpeluang ber-chakap dalam masaalah Belanjawan ini. Sebab saya percaya ada beberapa orang Ahli² Yang Berhormat telah siap sedia hendak menerangkan kesulitan dalam kawasan² masing².

Saya akan tutup perbahathan Ke-menterian ini pada pukul 6.30 petang ini, dan kemudian Menteri yang ber-kenaan akan menerangkan dan men-jawab atas perkara² yang di-bangkitkan oleh Ahli² Yang Berhormat pada pagi besok.

Dr Tan Chee Khoo (Batu): Mr Chairman, Sir, the Minister of Educa-tion in his speech made a passing reference to the N.U.T., i.e., the National Union of Teachers. He did not, of course, mention the N.U.T. by name, but it was obvious that he was referring to the N.U.T. Mr Chairman, Sir, for the past one-and-a-half years there has been a *pergadohan* between the N.U.T. and the Minister, and prob-ably also the Ministry officials as well; and from the running, open verbal warfare that has been going on, one can probably draw the inference that the N.U.T. is driving the Minister nuts, if not the Ministry officials as well.

Mr Chairman, Sir, what are the grouses of the N.U.T. and of the teachers in general? Sir, the N.U.T. is now reinforced by the K.K.G.S.K., if

we are to believe what the *Straits Times* today says, i.e., the National Union of National School Teachers and they ask for equal pay for women teachers, they ask for D.T.C. parity; they ask for housing; and they ask for medical benefits.

Mr Chairman, if I may, I would like to dwell a little on these. *Equal pay for women teachers*—the Government has already accepted the principle of equal pay for women employees in the Government, and it is only a question of implementation. D.T.C. parity—the Minister has already announced that he has accepted the principle of D.T.C. parity. There remains, Mr Chairman, Sir, only housing and medical benefits. Mr Chairman, Sir, it is no secret that the Minister himself has agreed that housing and medical benefits will be given to the teachers, and also that the U.T.S. should be scrapped.

Tuan Ahmad bin Arshad (Muar Utara): Bahawa persidangan kita ini menurut pandangan saya kurang koram—tidak cukup.

(Division Bell rung: Houses counted; 26 Members present).

Dr Tan Chee Khoo: Mr Chairman, Sir, as I said before, it is no secret that the Minister of Education has accepted in principle or rather thought it wise to give housing and medical benefits to the teachers and scrap the U.T.S. and that being so, Mr Chairman, Sir, this vexed question of the publication of the high-powered committee to investigate the conditions of service of the teachers—that is one bone of contention between the N.U.T. and the Minister—I do not know why it should still be carried on. After all, as I mentioned before, the main recommendations of this high-powered committee are no secret at all, and as such the sooner the Government makes known the report of this high-powered committee and come to a settlement with not only the N.U.T. but now N.U.T. reinforced by the K.K.G.S.K. will relieve the tension in this sector of the workers and, as I shall mention presently, prevent the students in the schools from being victimised further.

One observation of the former Minister of Education, the Member for Kuantan, is very interesting. He has given us examples of the inadequacies of the U.T.S. If I heard the Member for Kuantan rightly, he has stated that—and here I think it is surprising coming from a former Minister for Education—if a person goes to the University of Malaya he spends three years to get an Arts degree, he also spends three years to get a Science degree—both of them Honours degree. For the benefit of the Member for Kuantan, who is not here now, it takes four years to get an Honours degree in the University of Malaya. He has pointed out the inequalities in the Service itself as compared to the M.C.S., and as such this U.T.S. was regarded, and is still regarded, by some of the younger and more militant teachers in the N.U.T., and in the K.K.G.S.K., as a sell out by the older teachers in the Service then, and the sooner it is scrapped, and a more lasting scheme of service drawn up by the Minister, the better it will be for the teaching profession and for the Ministry.

Mr Chairman, Sir, one sad by-product of this running verbal warfare between the Minister and the N.U.T. is that the innocent victims of this *pergadohan* is the S.S.C.M., that is the Schools' Sports Council of Malaysia. Most of the sports officials in the various schools are members of the N.U.T., and if the N.U.T., as they had in the past few months, pull out their officials from the various schools sports programmes, then it stands to reason that the S.S.C.M. cannot function with the result, it is true to say, that the sporting talent in this country has been set back by at least two or three years and, perhaps, even more, so that all these talks about producing yet another Tan Aik Huang, or yet another M. Jegathesan, has been stymied by this open warfare between the Ministry and the N.U.T. Now, I do know that the officials of the N.U.T. and the teachers concerned are aware of the plight of the students, of the sportsmen in the various schools, but nevertheless as they are striving for what they think is industrial justice, they have reluctantly to pull out of all

of these sporting activities. Consequently, Mr Chairman, Sir, on behalf of all the schools children in Malaysia—and I see, unfortunately, none of them are present here today—I do appeal to the Minister to smoke the pipe of peace with the teachers and resolve these problems that they have around the conference table. I need hardly remind the Minister for Education that years back he also conducted an open warfare with the Malay Teachers and, because the General Elections of 1964, I think, was around the corner, the Government then in its wisdom chose to remove the present Minister and replaced him with the Member for Kuantan, and he smoked the pipe of peace with the Malay teachers. Now, the Malay teachers have thrown in their lot with the N.U.T., and I do hope that this will not be regarded as a show of strength by both the N.U.T. and the K.K.G.S.K., but rather as a solidarity of the teachers in this country, and that both sides should be more sensible and come to terms, in the interests of the students in Malaysia.

Now, Mr Chairman, Sir, the Member for Johore Tenggara and, indeed, many other members have also spoken on this Schools Text Books Scheme and I notice that a sum of \$929,000 has been allocated for it. Mr Chairman, Sir, primary education is supposed to be free, but let us not fool ourselves. For the average child that goes to school nowadays, the parents have to find, depending on the classes, between probably \$10 to about \$50 to pay for the various books, the uniforms, the games fees, and the like. Consequently, education, despite the free education that the Ministry offers to the children, is no longer free. It becomes a terrible burden to the average citizen of this country—indeed, I myself have felt it, and I have got four children in school and at the beginning of the year I find it fairly tough to meet the bills that my children present me. I do know that the Ministry has taken steps, and I well remember about three years ago the Ministry issued a directive to the various Boards of Managers, or Governors, to take steps to see that the schools do not make too much profit

on the school text-books. The problem, Mr Chairman, Sir, is not that the schools are making too much profit. I do know that in the various schools that I am connected with we make a very small sum—I think the figure is about a dollar per student for an outsider to sell books in the various schools, and the supplier is asked to only sell books to the students at a fixed rates. What is happening is that the costs of school books, exercise books, text-books have all gone up out of proportion, and this is a matter that should engage the attention of the Ministry as to whether they should not consider to print standard text-books and sell them at cost to the school students and, thereby, bringing down the cost of education to them.

Mr Chairman, Sir, touching on the S.S.C.M., I notice that on page 219, Head S. 18, Sub-head 28, there is an allocation of \$30,000 for Sports. Now, Mr Chairman, Sir, I have made an adjournment speech in this House about two years ago pleading for financial assistance for the S.S.C.M. The Minister of Education then replied on behalf of the Government, but since then very little has been done to organise sports in this country. When the Ministry of Culture, Youth and Sports estimates were before this House, I also made an appeal for the sports-loving school children of this country. The Assistant Minister, as is usual with quite a number of Ministers, passed the buck on and said, "We are not quite sure whether we are the Ministry to give assistance to the S.S.C.M., or whether it should be the Ministry of Education". Now, I do hope that this sum of \$30,000 is meant for the S.S.C.M. and that the Ministry of Education should get in touch with the Ministry of Culture, Youth and Sports to see that the S.S.C.M. should be granted greater financial support to carry out their various sporting programmes so that, in future, we can produce Olympic figures who can attain international standards.

Mr Chairman, Sir, on page 218, Head S. 18, Sub-head 18, there is a vote of \$1.1 million for Scholarships

for University students. I do know that the University students are considered a very naughty lot, they must be giving lots of headaches to the Government, but that is no reason, Mr Chairman, Sir, for the sharp practice of the Government in introducing a very innocuous Bill in this House regarding some contracts and then having it passed through this House without any debate at all: I refer to the ban on politics on scholarship holders. I do not know whether the Minister can give this House a definition of what constitutes politics to a University student. Does speaking at the Speakers' Corner in the University of Malaya constitute politics? Does joining the Forum Mahasiswa—a political forum—constitute politics? This is symptomatic of the police State that is being built up in the University of Malaya and I shall come to it when I discuss the University of Malaya. I shall be grateful if the Minister, for the benefit of the students, will give a clarification on what constitutes politics, because he knows that the students of the University of Malaya have protested in no uncertain terms at this ban on politics.

The other thing which I wish to ask for a clarification from the Minister is this question of admission to the Lower Six in Selangor. I have asked, or, rather, my colleague the Member for Dato Kramat has asked a question for oral answer on this matter. On looking through the list of the admissions into the Lower Six for Selangor, I find that towards the tail-end of the list there are about at least 50 candidates of one community which has gone solid into the Lower Six. Now, one finds it very difficult to accept such a result, that the tail-end of the list of entries to the Lower Six in Selangor should come from one community to the isolation of the other two major communities in this State. I hope the Minister will look into this and ask for an explanation as to why one community should dominate the bottom 50 in the list of entries to the Lower Six in this State, and I need hardly tell him that those who have missed the bus for admission into the Lower Six are probably people who are very bright and who will no doubt do

well, when the School Certificate Examination results are announced next month.

Now, Mr Chairman, Sir, I now come to page 219, Head S. 18, Sub-head 25, the allocation of \$15½ million for the University of Malaya. Now, previous speakers before me have chosen to attack the University of Malaya and no doubt speakers after me from the Alliance backbenches will also attack the University of Malaya. There seems to me to be a smear campaign against some of the lecturers in the University, in particular against the leaders of the A.S.A, i.e., the Academic Staff Association in the University of Malaya; and this attack has spread to the *Suara Malaysia*, which is a Government paper, an official organ of the Alliance Government, and that has joined in in attack of the leaders of the A.S.A. Now, Mr Chairman, Sir, one of the grouses of the backbenchers is that the University lecturers are taking part in politics. I am glad the Minister of Education has stated in no uncertain terms that it is not wrong of any University lecturer to participate in politics so long as he is a citizen of this country, and I do hope that the Alliance backbenchers and the people of this country do not regard University lecturers in the University of Malaya as being anti-Government, because their findings sometimes are unpalatable to the Government. After all, the University, if it is to fulfil its functions in a democracy, is a place where they seek out the truth, and the truth can be unpalatable to those in power; and because in their search of the truth they publish their findings it does not mean that they are *anti* anybody. For that matter, I have no doubt that, if they have the time and they investigate the activities of the Opposition, they will give certain conclusions which are very embarrassing to the Opposition, but that should not make the Opposition feel that the University teachers are *anti* Opposition.

There is a suggestion that the University should get its teachers from the F.E.C. in this country. I cannot think of anything more preposterous

than such a suggestion. It shows a complete lack of understanding of the academic standards in this country—that people who are rejected as being incapable of teaching in the University and who have gravitated to the various school systems and from there to the F.E.C. classes should be considered by, at least, an Alliance backbencher as being suitable for teaching in the University of Malaya.

Another backbencher, the Mamber for Kuala Trengganu Utara, has attacked the appointment of an Englishman as Vice-Chancellor of the University of Malaya. Here, Sir, I find myself in the curious position of being a goalkeeper for the Minister of Education. I speak from first-hand knowledge, whereas if he stands up to speak in this House, it must be from knowledge acquired from a third party, through his various nominees in the University Council. I wish to make it quite clear that we in the University Council—and here I speak for myself, Sir, I do not speak for the University; I can only speak from what knowledge I have of the University—are faced with a Hobson's choice. The search for a Vice-Chancellor started not just yesterday, but it started about six years ago when Tan Sri Oppenheim was in this country. For six long years we have tried to look for a Vice-Chancellor. In particular, we had looked to the professors in our own country. Unfortunately, being a new University, most of the academic people in the University of Malaya have to put their own house in order and to establish themselves in the academic world. Consequently, the few people that I know of, the local professors, who have been approached to be considered for the Vice-Chancellorship, have understandably, at least to me, rejected the proposal to be considered as Vice-Chancellor. Consequently, the University Council had to resort to look for foreign talent and, as a compromise, the University Council appointed an Englishman as Vice-Chancellor for a period of 18 months. These 18 months are to enable the University of Malaya

to intensify its search for a Vice-Chancellor, and here I agree with the Member for Kuala Trengganu Utara that we should try and find a Malaysian to be the Vice-Chancellor. But if Malaysians are reluctant to come forward, what can the University do but to look abroad for a man to fill up this vital post in the University?

Mr Chairman, Sir, I have already stated that there have been attacks on the University and it is no secret that the University, both its teachers and the students, are causing concern to the Alliance Government. But to me that is more conjured up by the Alliance Government and by the backbenchers. The University does not pose a threat to the Government. Rather, the danger is the other way round: that the University is becoming an adjunct in more ways than one way of the Prime Minister's Department. I have in the past protested, at least in connection with the award of an Honorary Degree to the Prime Minister of Korea at the behest of the Prime Minister's Department. Now, what is happening in the University is something more serious and this is a thing that, I think, even the Minister of Education and his officials sitting behind him are not aware of. I do not blame them, because what is happening there is so hush, hush. I refer to the sending of the list of candidates for academic posts for vetting by the Prime Minister's Department, before they are even considered by the various boards of selection in the University of Malaya. I can say that this is happening, and I challenge the Minister or anyone else to tell me that this is not happening. This is a very serious thing, because it makes a hollow mockery of the autonomy of the University of Malaya. I will say this for the Government: that up to now the Government has allowed the University of Malaya a fair degree of autonomy. It has scrupulously not manipulated things in the University Council through its various nominees. But by this vetting of candidates by the Prime Minister's Department, it is striking at the very root of the autonomy of the University

of Malaya and if this is known to the outside world—and I hope the Press publishes what I say—then I will tell the Minister of Education, “Habis, no need to look for a Vice-Chancellor abroad”. No academic person, let alone a Vice-Chancellor, worthy of his salt will ever come to the University of Malaya knowing that he will be judged not only on his academic merits but on whether or not he poses a security threat to the Alliance Government. This is very serious and I shudder to think of the consequences, if this practice is not stopped forthwith. I want to pose this question to the Minister of Education—“*Quo vadis*, autonomy of the University of Malaya?” If the Minister does not take action, then there will be very serious consequences. The Minister must know that the University needs to serve the truth, not political expediency or political partisanship. A good University cannot be run as a police State and this is what is happening in the University of Malaya, although outwardly one does not see any evidence of it. But if one is observant enough, one can sense that a Police state is being slowly built up in the University of Malaya. Evidence of this is the ban on politics on the students, whatever that may mean; evidence of this is in the vetting of candidates for academic posts by the Prime Minister's Department where, I dare say, that however well qualified the people in the Prime Minister's Department may be, they are in no way qualified to ponder on the academic qualifications of candidates looking for jobs with the University of Malaya.

Sir, I shall stop with just two passing references. When we were debating the Ministry of Commerce and Industry estimates, I mentioned in passing that I had noted that in the Ministry of Agriculture and Co-operatives they had \$8,000 for the Minister's residence, and in the Ministry of Commerce and Industry they had about \$7,400. I notice that for the Ministry of Education, in 1966, there was an allocation of \$10,010; in its wisdom the Ministry has increased that allocation to \$10,100

for 1967 for the maintenance of the Minister's residence. Now, Mr Chairman, Sir, I am in the process of adding all these expenses, and I would want the Ministers to tell this House and this country how on earth can they justify this question of sacrifice for the State—"You must bear your share of the tax burden"—when they are living off the fat of the land every year. I notice, Mr Chairman, Sir, practically every Ministry has an allocation for Ministerial residences.

Now, Mr Chairman, Sir, I do know that the Minister of Education has been very worried over the rising numbers that are entering the portals of our schools, and I do know also that he is the head of the Family Planning Unit. I do not know whether in his more happier moments with the teachers he will appeal to them to try and reduce the population of this country, because after all teachers also participate in that process: whether he will offer them this bit of advice, "Loop before you leap."

Mr Chairman, Sir, I shall close with one observation on Labour as I have always done with the other Ministries. I refer to the I.M.G. group of workers. I have made an adjournment speech in this House regarding the special award for I.M.G. group of workers that has been denied to this grade of workers in the various schools under the management of Boards of Governors and of Boards of Managers. The Assistant Minister of Education, who replied to my adjournment speech, told me, "You just wait, you just wait. You know, this special high-powered committee's report is before the Cabinet. You wait." I think that the denial of this special allowance to this category of workers in the teaching profession is a travesty of justice. Consequently, I am pleasantly surprised—and here I wish to congratulate the Minister of Education—that this category of workers have now been given this special allowance of \$12½ per month and this has been backdated to 1-1-1965. I do hope that this is a start of a better rapport with the people working under the Ministry of Educa-

tion in the months to come. Thank you.

Dr Mahathir bin Mohamad (Kota Star Selatan): Tuan Pengerusi, sa-kali lagi dengan peruntokan-nya Kerajaan Perikatan membuktikan bahawa pelajaran ia-lah satu perkara yang di-titek-beratkan. Saya yakin ta' ada satu negara pun di-Tenggara Asia ini, dan boleh jadi di-seluruh dunia, yang membiayai pelajaran dengan peruntokan yang begitu tinggi peratusannya. Pada tahun ini kita akan membelanja sa-banyak \$384 juta, ia-itu 21% daripada Anggaran Belanjawan Kebangsaan untuk pelajaran.

Tuan Pengerusi, saya shukor atas keikhlasan Kerajaan dan penghargaan yang di-beri-nya kepada pelajaran. Tetapi sungoh pun begitu tinggi peruntokan, kita tidak juga dapat menchapai kedudukan yang mana anak negeri boleh memenohi semua lapisan kerja di-dalam negara yang tamaddun seperti kita. Kita maseh terpaksa bergantung kepada lain² negeri untuk pegawai² professional dan pakar² yang di-kehendaki oleh negara kita ini. Yang lebeh aneh-nya lagi ia-lah pegawai² yang kita jemput ka-negara kita ini, datang-nya daripada negeri² yang kurang menghargakan pelajaran, dan kurang membiayai-nya—Korea, India dan Filipina, tidak membuat peruntokan sa-bagitu besar peratusannya terhadap pelajaran, tetapi mereka ada lebeh banyak orang² yang bersijil daripada kita, sa-hingga boleh kita pinjam pakar² daripada mereka.

Tuan Pengerusi, pada fikiran saya ada banyak sebab² yang mendatangkan kegagalan kita melateh chukup² untuk negara kita. Sebab² ini bersangkutan dengan guru², sistem, sukatan dan perlaksanaan policy pelajaran. Wang bukan menjadi soal—wang kita chukup.

Tuan Pengerusi, dalam perbualan saya dengan sa-orang guru besar, saya di-beri tahu ia-itu budak² di-dalam Tingkatan I ia-itu yang telah belajar di-bangku sekolah sa-lama enam tahun, ada yang tidak boleh menjumlahkan 2 sama 2—mereka betul² tidak

tahu dua dengan dua jadi berapa. Ini bukan kira², ini soal faham atau tidak, apa yang di-katakan dua dan apa yang di-katakan empat. Kalau ini dua dan ini dua, yang sa-macam ini ia-lah empat (menunjokkan dengan tangan)—ini bukan kira², chuma mengenali apa yang di-panggilkan empat. Kalau ini sukatan pelajaran murid² yang telah enam tahun di-bangku sekolah, saya chuma boleh salahkan satu pehak sahaja, ia-itu guru. Kalau murid tahu berchakap, saya ta' tahu bagaimana boleh mereka ta' kenal angka, melainkan tidak di-tunjuk sama sa-kali oleh guru. Kalau ini hasil daripada wang yang banyak yang kita untokkan kepada pelajaran, lebeh baik lagi kita hantarkan anak² kita ka-negeri lain.

Dalam Universiti pula yang di-pentingkan bukan penuntut dan bukan negara—yang di-pentingkan ia-lah *academic standard*, atau taraf pelajaran Universiti yang tinggi. Universiti mahu supaya ia-nya di-kenal seluruh dunia sa-bagai tempat pelajaran yang chukup tinggi mutu-nya. Malang-nya untok mendapatkan nama baik bagi Universiti dan professor²-nya, penuntut di-jadikan mangsa. Sa-bahagian besar daripada penuntut yang boleh melanjutkan pelajaran-nya, tidak di-benarkan masuk sama sa-kali—chuma yang chukup tinggi markah-nya sahaja dapat di-terima. Dan yang dapat masuk itu pula, tidak dapat kelulusan dalam perpereksaan, dengan kerana mutu terlangsong tinggi. Dengan chara ini, sungguh pun mutu mahasiswa yang berjaya chukup tinggi dan mendatangkan penghargaan yang tinggi kepada Universiti, tetapi bilangannya terlangsong-lah kurang—Universiti yang untong, penuntut dan negara yang rugi. Perkara ini tersangat nyata dalam Faculty Perubatan—sungguh pun ada orang² Malaysia yang layak untok jadi doktor², mereka di-sekatkan dan kita di-paksa oleh Universiti menjemput doktor² daripada Korea, India dan Filipina.

Bagitu juga dalam lain² faculty, Science dan Technology. Saya telah pun membangkitkan perkara ini dua tahun dahulu dalam Rumah yang ber-

bahagia ini juga, tetapi sungguh pun di-sambut baik, ta' ada satu pun yang telah di-buat. Kita terlampau sangat takut kepada professor² di-University, sa-olah² mereka sahaja yang tahu tentang soal pelajaran. Kalau negara rugi pun kita berdiam sahaja.

Tuan Pengerusi, saya shorkan di-sini, ia-itu masa telah tiba yang kita patut jadikan Universiti kita benar² Universiti Kebangsaan yang di-bentuk dan di-selenggarakan untok kehendak kebangsaan. Universiti kita bukan satu *Ivory Tower*—hak kepunyaan professor²—tetapi ia-nya ada-lah satu daripada alat² kemajuan negara kita.

Tuan Pengerusi, berchakap berkenaan dengan Universiti, saya ingin membuat komentar sedikit tentang lantekan sa-orang orang luar menjadi Vice-Chancellor. Saperti rakan saya dari Trengganu, saya juga berasa kechewa yang anak negeri sendiri tidak di-pileh untok memenohi jawatan ini. Tetapi saya chukup simpati dengan pehak yang memilih Vice-Chancellor ini. Tuan Pengerusi, satu daripada tabi'at kita yang di-perolehi di-masa kita menjadi tanah jajahan ta'alok British, ia-lah menghormati dan menghargai orang² luar negeri yang bukan² terutama sa-kali kalau mereka itu kulit puteh. Kita dapati, kalau ada orang kulit puteh jadi ketua, orang² kita yang bekerja di-bawah-nya chukup tertib dan berkhidmat dengan memuaskan. Kalau kita gantikan ketua kulit puteh itu dengan orang² kita sendiri, masing² berkelakuan sa-olah² orang kita ini ta' layak dan ta' patut di-turut perintah-nya. *Inferiority Complex* ini ada di-sagenap lapisan, sa-hingga di-Univer-siti juga kita ada perasaan kekurangan yang sa-macam ini. Kalau kita letakkan orang² kita sa-bagai Vice-Chancellor, saya tahu sa-tengah² penuntut², pensharah² dan juga Mahaguru tidak akan hiraukan kepada-nya. Ada sahaja sebab² yang di-berikan—tidak layak, political appointee, tidak ada personality dan sa-bagai-nya. Ini-lah sebab-nya, Tuan Pengerusi, yang saya perchaya pehak yang berkenaan terpaksa melantek sa-orang orang kulit puteh menjadi Vice-Chancellor. Sa-lagi

ada *inferiority complex* ini, sa-lama itu-lah orang² kita kurang menghargakan diri-nya sendiri, sa-lama itu-lah kita terpaksa memberikan jawatan² yang berkuasa kepada orang luar yang berkulit puteh.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah (Bachok): Tuan Pengerusi, untuk ma'alumat sahabat saya, ia-itu saya mendapat ma'alumat bahawa pehak Kementerian atau pun pehak yang berkuasa di-Universiti telah pun chuba mengemukakan jawatan Vice-Chancellor itu kepada anak negeri. Tetapi yang saya tahu, orang² yang di-harapkan boleh memegang jawatan itu tidak mahu menerima jawatan itu, kerana kata-nya *political appointee* dan selalu-lah orang itu menjadi mangsa. Maka saya amat-lah dukachita di-atas kenyataan yang kita katakan anak negeri kita ini mempunyai perasaan *inferiority complex*.

Dr Mahathir bin Mohamad: Tuan Pengerusi, saya fikir Ahli daripada Bachok itu silap faham. Yang ada *inferiority complex* ini ia-lah orang yang di-bawah, orang yang di-atas ini tidak berani menerima jawatan ini dengan kerana mereka tahu kalau mereka terima, ta'akan dapat sokongan dan bantuan daripada bawah. Jadi, kalau orang² kita maseh lagi memikirkan bahawa orang kulit puteh sahaja patut di-turut, sa-lama itu-lah kita tidak dapat memilih orang kita yang berani menerima jawatan² ini.

Saya berharap, Tuan Pengerusi, mahasiswa² dan pegawai² di-Universiti dapat membuktikan yang mereka cukup matured dan bertanggung-jawab dan tidak payah lagi di-pimpin oleh orang luar. Sa-hingga sekarang saya terpaksa berkata yang saya belum lagi dapat bukti-nya. Dari itu, sudah patut-nya-lah yang sa-orang guru dagang yang berkulit puteh di-lantek menjadi Vice-Chancellor.

Tuan Pengerusi, satu perkara lagi ia-lah berkenaan dengan sekolah² yang kita biyai dengan wang yang banyak. Saya perchaya sekolah² ini bukan-lah sahaja untuk memberi pelajaran kepada kanak². Pada fikiran

saya, sekolah² juga menjadi tempat mendidik perasaan saling-mengerti antara kaum dengan kaum, melateh warganegara yang bertanggung-jawab dan menyatu-padukan ra'ayat yang ta'at setia. Tetapi, Tuan Pengerusi, sekolah² di-Malaysia tidak di-atorkan supaya wujud-nya tujuan² ini. Kita ada bermacam² sekolah yang bukan sahaja di-bahagi²kan mengikut kaum, tetapi di-letakkan supaya perpisahan antara kaum di-kekalkan. Lebeh² lagi perasingan antara kaum di-tegaskan dengan pakaian sa-ragam yang berlainan mengikut kaum sekolah² itu.

Tuan Pengerusi, saya meminta supaya perkara ini di-ambil berat oleh Kerajaan. Bagi diri saya, saya tahu, kawan² saya yang bukan Melayu terdiri kebanyakan-nya daripada orang² yang bersama² dengan saya di-bangu sekolah. Dengan mereka ini saya bersafahaman dan berdamping rapat. Pada hari² ke-besaran, mereka-lah yang datang ka-rumah saya dan ka-rumah mereka-lah yang saya pergi. Bagi orang² yang berlainan persekolahan-nya susah saya berdamping dan perasaan perkauman terlalu kuat. Tentu-lah nyata betapa mustahak-nya persekolahan bersama. Tetapi, Tuan Pengerusi, system pelajaran kita di-Malaysia membolehkan kita mengadakan sekolah² Melayu, sekolah² Inggeris, sekolah² China, sekolah² Tamil, sekolah² Siam, sekolah² Arab dan di-Malaysia Timor sekolah² bumiputera tempatan. Sungguh pun nama sekolah² ini di-dalam bahasa kebangsaan, guru²-nya dan murid²-nya terdiri dari kaum bahasa penghantar ia-itu sa-lain daripada sekolah Inggeris. Murid² di-sekolah Melayu dan Arab berpakaian kain sarong, murid² di-sekolah China—seluar atau skirt hitam dan baju puteh dan di-sekolah lain juga beranika warna. Perpisahan antara kaum terang dan nyata dan masharakat yang sempit di-galakkan.

Tuan Pengerusi, apa-kah salah-nya jika kita membuang system yang kita terima sa-benar-nya daripada penjajah. Kita patut ada chuma satu jenis sekolah dan di-dalam sekolah ini murid² akan terdiri daripada semua

kaum. Bilangan kelas di-dalam satu daerah di-jumlahkan mengikut bahasa pengantar dan kelas² ini di-bahagi²kan kepada sekolah sa-jenis tadi. Dengan chara ini sekolah kebangsaan boleh mengadakan kelas² yang bahasa pengantar-nya lain daripada bahasa kebangsaan dan sa-balek-nya sekolah² China dan Tamil mengadakan murid² Melayu yang menggunakan bahasa kebangsaan. Guru² juga di-bahagi²kan, sementara itu kita chuma akan membenarkan satu pakaian sa-ragam sahaja. Oleh kerana semua murid² akan belajar bahasa kebangsaan, maka dapat-lah murid² berchampur gaul—bahasa, ugama dan kebudayaan tidak akan tersentuh.

Saya yakin dengan chara ini dapat-lah kita mewujudkan satu bangsa Malaysian yang sunggoh² bersatu. Sakira-nya chara ini susah, atau tidak boleh di-laksanakan sa-kurang²-nya patut-lah kita adakan campus yang sama untok kumpulan sekolah² anika jenis sa-bagai tangga yang pertama untok menyatukan sekolah² perkauman di-Malaysia.

Tuan Pengerusi, sunggoh pun saya membuat tegoran² ini, saya terpaksa mengaku² ia-itu di-dalam bidang pelajaran kita lebeh berjaya daripada lain² negara yang sama kekayaan dan sama bilangan penduduk²-nya, tetapi kita tidak boleh berpuas hati dengan literacy rate yang tinggi. Kita berkehendakkan kepada kumpulan cherdek pandai yang chukup yang boleh memenohi semua jawatan², baik pun di-dalam Kerajaan, atau di-lular. Wang yang banyak yang kita untokkan mesti mendatangkan faedah yang sa-penohnya. Kerajaan serta kakitangan Kementerian Pelajaran patut-lah sedar yang wang ini di-pungut daripada ra'ayat ka-seluruhan-nya dan faedah patut-lah pulang kepada ra'ayat dan bukan kepada satu gulongan sahaja.

Tuan Pengerusi, dengan ini saya menyokong peruntukan yang di-buat di-bawah Head S. 17, 18 dan 19 untok Kementerian Pelajaran. Terima kaseh (*Tepok*).

Dr Lim Chong Eu (Tanjong): Mr Chairman, Sir, I would like to speak

in general terms. However, in so doing, I would like to refer to the provisions for Teachers Training, provisions for the Correspondence Course Unit, the Further Education Section, the Educational Planning and Research Division, the Examination Syndicate and provisions for the Cadet Corps, Scholarships, the University of Malaya and the Textbooks Scheme. Sir, I think with these references I would like to talk in general terms.

I would like to begin, Sir, with a reference to the announcement by the Honourable the Minister of Education in his speech—and here I must make an immediate apology and ask him to correct me if I am wrong—during the course of his speech he did indicate that the Government or his Ministry has the intention to set up committees to look into the question of education, from the point of view of streamlining the system of education, in order to cut down expenses and also to provide easier development of education in this country. In so making his announcement, he has in actual fact forestalled a lot of possible arguments that one could make upon the Budget allocation on a very important subject, namely education.

However, Sir, I would like seriously to suggest to the Honourable Minister that in his consideration to establish this education committee, he should set up wider powers of reference; and this, in fact, has been brought up by some prominent Alliance backbenchers. It is quite clear that streamlining the budgetary and expenditure problems of the Ministry is not by itself adequate: that is to say, such a committee must really radically go into the problem of the system of education that we really intend to provide this country. This is important in view of the fact that this year, from all that we in the Opposition understand is going to be the year of the National Language. Sir, this is a very big problem and I do suggest to the Honourable Minister that, in so forming this Committee, he should invite members from all the different political parties to serve on the Committee, particularly members from the

States of East Malaysia, that is Sabah and Sarawak, so that, in the first place, we shall be able to alleviate the whole question of education above partisan politics and make it into a really national concept; and on the second instance, we shall consolidate this question of a national approach, because up to now there is an unevenness due to the difference in the timing of development of Malaysia, there is an unevenness in the education system that prevails in Sabah, Sarawak and in Western Malaysia. As a matter of fact, Sir, in Western Malaysia itself there is an unevenness in those States, which were formerly divided into the British colonies and those which were divided into federated and unfederated Malay States.

Sir, the other factor is a matter of very great concern because, strangely enough, I was very struck by the statement that was made by the Honourable Member for Johor Tenggara on his fear that the development of the English Language medium schools may suppress and even swallow up the development of the National language secondary schools. Sir, this is a problem which I am sure the Honourable Minister and, in fact, the Honourable Member for Kuantan, the former Minister, remember well, is a continuing discussion we have had for well over ten years. Sir, the problem has always been whether the mainstream of education and the main medium of education eventually must, in using the words that have been so carefully chosen, "ultimately must be only in the National language". Sir, this is a fear expressed now by no less a Member than the Honourable Member for Johor Tenggara, and this problem can be overcome politically if the Honourable Minister could set up an all-party kind of committee to raise the issue above partisan politics because, Sir, prevailing in the country today there are still glowing embers, in spite of all Government efforts to suppress them, that using this system of making English a major medium of instruction, the Chinese schools have been annihilated. The Chinese medium

schools have, in actual fact, been annihilated, because they have been forced, first and foremost, to convert themselves from Chinese medium schools not into national medium schools but into English medium schools. That was why, Sir, right from the very beginning, there was a great deal of concern and a great deal of resistance over this question of conversion. There was every attempt made by the Chinese medium schools to use and encourage and develop the teaching of the National language as a subject and as a promotion and development of the National language. But to convert the schools into virtually English medium schools does not, in actual fact, solve our national problem. Therefore, Sir, this two-step method of reaching our ultimate goal has created a great deal of tension, because the Government has involved itself now in a paradoxical position. Most of these Chinese medium schools were, in actual fact, private schools, but in order to convert them into not National Language medium schools but into English schools, the Government has absorbed these private schools into National schools and, therefore, put itself in a position where it has got to carry a much bigger burden than is necessary.

Today, the Government understands the dangers of its growing expenditure in education and is now asking the country and the people at large to form more private schools. Sir, the formation of private schools gives us a clue of what the future should be, because in the formation of private schools encouragement should be given not to retrogressive policies but rather to progressive policies—that is to say, there can be a situation where private schools will want to teach only in the medium of their mother tongue, either in Tamil, or in Chinese, or in *Urdu*, or in all the various languages mentioned by the Member for Kota Star Selatan. But I feel, Sir, there is a great place for the Government to give encouragement in the development of private schools in the National language. But, before the Government can

successfully do this, the Government must obviously do precisely what the Honourable Member for Johor Tenggara has suggested, namely, to create a system whereby you really establish first-class secondary national medium schools where people can see for themselves that their children will develop not in little streams in other schools, but they can see for themselves that by going into these schools the children can come up and compete with the children in any other schools, from many other media, from any other streams, not only on equal terms but with better prospects for the future.

Sir, the position today is that the Government has, in actual fact, swallowed by the private Chinese medium schools and yet is not in a position to completely swallow them up—by using a Chinese translation of a Chinese term, not to say that it sticks in the throat, but is in a position of *pu tum pu tu*, that is to say, “neither swallow nor vomit”. So, the position now, I think, is such that the whole of the education system with this terrific budget of 21 per cent., and the glorification of the huge percentage that we spend for education is such where in actual fact, without a proper direction, the system leads us neither here nor there.

Sir, I hope that the Honourable Minister will seriously consider these views, because I feel very strongly that we must now put aside all the political battles of the past on education—if the Government were to incorporate members from different political parties, not necessarily from Members of this House, in this Committee and elevate the educational problem into a national problem and bring in the Sabah and Sarawak representatives into this Committee—because the challenges ahead are very, very great. If the Honourable Minister would recollect, in the old days we used to think in terms of diagrams: in primary schools we have four major streams—the National language medium, the English medium, the Chinese medium and the Tamil medium; then a common trunk tree into national medium schools, and we

have subsidiary English medium, subsidiary Chinese medium, remove schools, comprehensive schools; with all that type of progress in the last ten years, the chop and change, the proposed change in the upper secondary school system has now reached a stage of utter confusion. And certainly, Sir, if it is the Government's declared intention to make the National language the official language in 1967 it makes the future very, very confused indeed. It is time not only to set a Committee to look into the streamlining of various expenditure items, but a Committee of radical and extensive review.

Sir, one of the problems, and one of the big failures of our educational system, is always sketched, strangely enough, by the Minister of Finance, because each year he equates the problem of unemployment and employment opportunities with the question of the number of school leaving children and he equates the problem of our increasing unemployment situation from the point of view of skilled and unskilled workers. Sir, from that point of view, I feel that the Educational Planning and Research Division can look into the problem of how best to orientate our children, so that they can finish at the end of the primary level not only a formal education but they would have acquired that sufficient amount of skill, which can make them useful workers in this country and classified as skilled workers. The fact that our children are leaving schools and are becoming classified as unskilled workers, not good enough for the employment opportunities in this country, is the fault of the Government—the lack of co-ordination between the Ministries in the Government.

Over this question, Sir, also of the Educational Planning and Research Division, which takes about \$116,074 of the Budget, I feel that this Research Division can do very much more for education and I really would like the Honourable Minister, in his reply, to elaborate what actually this Division is doing. For example, I had indicated that in a possible change in the policy in the future or the system in the

future, where the main stream or the fundamental stream of education is the National language, it is very necessary to ensure that the teacher training programme will be such that the teachers are trained to teach in the National language, or teach the general subjects in the National language, and they will be teaching English as a foreign subject. As it is today, Sir, if one is not wrong, the general picture is still one where the major portion of the Educational budget is spent in a system where English is taught and the National language is taught as a secondary and foreign subject to the children. This is a very important method of orientation, because in actual fact how we are going to meet this problem from a purely academic point of view is one which only the Research Division can tell us after careful investigation into this problem. For example, in other countries where they teach English, they use basic English and so forth and so on, but here in our country we are teaching basic Malay: I mean, we are not teaching in the National language. So the question of a complete re-orientation, or the problem of solving this question, can best be provided by the Research Division. Sir, the Research Division could also look into the question of providing the Ministry with some method of adjustment of the students, who go into the different streams.

At the present moment students go through primary school without any examination. They reach the primary/secondary level and then there is a qualifying examination. But once they go through the qualifying examination, because of the large intake from the primary into the secondary stream, the children will go into Form I-A up to Form I-G—sometimes from Form I-A up to Form I-H in one particular school. Once a child goes into one class he sticks in that class from Form I to Form III, up to the time he takes the L.C.E. There is no method of adjustment and screening the students in their aptitudes in these three formative years.

The Government has recently made an attempt to make the L.C.E. into some kind of classifying examination and the students passing the L.C.E. are then graded into what is called the Science stream or Arts stream according to the L.C.E. results. However, there have been so many cases where objections have been made—some are legitimate, some are not—where the parents wish their children to do science or arts but the Education Department decides otherwise. But, Sir, there is the other problem. Very often very arbitrarily the Department says, "This child is fit for science or this child is fit for arts". Sir, I admit that both sides of the question can be arbitrary. So, we would like some kind of suggestion from the Research Division as to how best, or what new methods we have to adjust the children during these very important formative years. Let us say, that a child may go into Form I-H, but he may not fit in the Form I-H group. So, it is best for the headmaster to have the right to transfer that child from Form I-H to Form I-C, or in the case of a child in Form I-A not doing quite well it is a good thing for the child then to be transferred from I-A to I-F, or something like that where his adjustments levels are better. But to put children through three years, the three important years of 11 to 14, very, very crucial years of growth intellectually as well as physically, I think, Sir, is one of the major problems and one of the reasons why up to today the educational system has not been as fruitful as we had hoped it to be.

Sir, the establishment of an Adviser to the Ministry on child psychology or child psychologists and a whole section on child psychology for this particular research on aptitudes and adjustments in the schools, I think, could be looked into by the Ministry with great profit. Here the whole question of tensions, the question of how to unify our different races into one, the type of complexes that are developed, etc., can produce very fruitful research in a new developing country like ours.

Sir, another point, which is actually closely associated with the provision that is given to the Examinations Syndicate, is the question of the Research Division and the Examinations Syndicate looking into the whole question of the system of examinations that we have at the present time. For example, I had asked the Honourable Minister during Question Time which is more important: the M.C.E. or the Cambridge, which is the selective examination. The Minister at first said it was Cambridge. And then later on he said it was both. We presume, Sir, it could be one or the other. But it is still a fact that here we are talking in terms of national pride, national solidarity and so on; but our own Examinations Syndicate sets the Malayan Certificate of Examination but the Malayan Certificate of Examination in actual fact has a value, both from the point of view of entering into higher standards of the scholastic stream as well as for employment, which is less than that of the Cambridge School Certificate. I have brought this matter to the House many times. I suggested that one of the ways to solve this problem is for the Government through the Ministry or otherwise, to take up with foreign universities and with the Cambridge Syndicate in particular, this question of the position of the National language as a subject. It is not Malay. As the Honourable Minister knows, Malay is a subject, and the National language is also a subject for the examination. If only the other countries with universities would accept our students and accept the National language as a qualifying second language for entrance, it would help our students considerably. As it is, Sir, the National language is not necessarily accepted by foreign universities as a second language and, strangely enough, in the Cambridge Examination, the National language is not accorded the same position as a Credit according to the old Cambridge system for the Malay language. In order for a student to get a Credit in the Cambridge Examination he has to pass Malay, not according to the standards that are set by our Exami-

nations Syndicate, not according to the standards that are set by our Malayan Certificate of Education, but according to the standards set by the Cambridge Examination Syndicate, which means an entirely different form of training and a different form of study.

Mr Chairman: The time is up. Meshuarat ini di-tanggohkan hingga pukul 4.00 petang ini.

Sitting suspended at 1.00 p.m.

Sitting resumed at 4.00 p.m.

(Mr (Deputy) Speaker in the Chair)

THE SUPPLY BILL, 1967

House immediately resolved itself into Committee of Supply.

(Mr (Deputy) Speaker in the Chair)

Debate resumed.

Heads S. 17, S. 18 and S. 19—

Dr Lim Chong Eu: Mr Chairman, Sir, at the recess I was talking about the question of examinations and urging the Honourable Minister of Education to take up strongly this question of the National language, so that it can be accorded a proper position as an important language not only in our own country but a language and a subject that can be accepted as a second language for admission into universities abroad.

Sir, I was referring in particular to this provision for the Examinations Syndicate. We have had different types of examinations. The Alliance Government has tried the system of having no examination—automatic promotions. Now, we have the suggestion that we are going to have a computer system, that is to say, when man has already failed in trying to assess the educational capacities of our students, we are now trying to use machines to grade them. Sir, I would like the Honourable Minister of Education in his reply, if possible, to give us some kind of idea what this computer system is like: for example, whether a student wears socks, or does not wear socks, as the

Chief Minister in Penang, that would automatically give him an extra credit for independence. However, Sir, the idea of having this computer system should be such that it has the advantages for such indirect system of examination to be utilised to the fullest, because obviously there are biases which examiners commonly fall into, and such an independent automatic computer system can be useful; however, we would like to know more about this type of system.

Furthermore, with regard to the Examinations Syndicate I think, Sir, everybody understands that at the present moment there is a great deal of dissatisfaction over the method of timing of examinations: for example, the examination set by our own Examination Syndicate for entrance into the H.S.C. does not give as good or as reliable an indication of the standards attained by the students after 13 years of education, as we would wish for, that is to say that each year students having reached the top of the scholastic level hang around for about three months doing nothing, because they do not know whether they are in or whether they are out, and those who are in do not know whether they are going to remain inside or remain out, once the Cambridge results are out. If the Examinations Syndicate could provide some system of examination on the points system, which is more closely tied up with the Cambridge level of examination, I think, Sir, the wastage and the time lost in the period of waiting will be eliminated. The best thing of all would be for the Alliance Government to really take the bull by the horns and make our own Examinations Syndicate be the final authority and the final arbiter of the educational standards of this country, so that our own examinations and our own certificates be applicable to ourselves, so that we do not have to continue to tie ourselves up to the Cambridge Examination Syndicate.

Mr Chairman, Sir, the question of the provision for Correspondence Courses Unit and Further Education

Section which appears on page 184 of the Command Paper 48, is interesting, because on the one hand we have only a token vote for the Correspondence Courses, although the head has been transferred to item (96), and on the other hand we have only a very small provision of \$17,000. Sir, I realise that the Government is working under great stringency, but at the same time I think the Government appreciates the social problems that are created by having students leaving schools and not being able to find employment immediately after school, and having no alternative schools to go to during the period when they are either looking for jobs or for alternative educational systems.

Sir, under the circumstances, there are two types of students, which can be provided for by these items. Sir, one is the type of students, who have failed and by the definition of the Education Act, by their age limitation, by the lack of school space, the children have got no other school to go to. Under those circumstances, the pupils will have to attend private schools, or the pupils will have to take these correspondence courses. Sir, I would like to ask the Honourable Minister of Education to ensure, firstly that these private schools that are being run to cater for the pupils, who are either over-aged and have failed, should be more closely supervised, so that they do not become money-making factories where the parents, with all the anxiety, will send their children to spend their time for no reason whatsoever. Secondly, Sir, I would like the Honourable Minister to provide greater supervision and control if possible, over what has now become quite a paying private enterprise of running correspondence courses for students, who are still at school, or those who have already left school. We now have several of this type of courses, and they are advertised in the local papers, a lot of the students go into it, but what control or what supervision the Ministry has over this type of private enterprise in the educational field, I think, at the present moment is

negligible. However, Sir, the most preferable situation would be if Government itself provided assistance for this type of students, either in terms of further education courses, or in terms of properly conducted and properly integrated correspondence courses.

Sir, the other type of students is the type of student who, having passed the examination, is not able to get into university, or college, or technical schools, or having passed the L.C.E. is not able to get into a suitable job—as I mentioned earlier, into the type of job which is called a skilled job for which there is a demand. Sir, under those circumstances, it will be a good thing if the Government could initiate and really spend the money—it will be worth spending the money—to run correspondence courses and establish a proper credit system in a tie up with the university, whereby students of the higher level can graduate and sit for examinations on a correspondence course basis, and passed on a credit system, so that they may seek employment on the one hand and in the night time work through their correspondence course and in the course of time go through their college education and be awarded a recognised diploma, which would entitle them to a better position and a better status. And for those students, however, who require special technical skill we should have appropriate correspondence courses, but we have no equivalent correspondence courses though I do believe at one time, under the Colombo Plan, certain Australian experts did bring in the idea of the introduction of correspondence courses whereby the student who has passed the L.C.E. can go on into the institute or technical education courses by correspondence and again be accorded a certificate and a diploma which is recognised by the Ministry of Education. Sir, it is a great pity that in cutting down, or in trimming, the expenditure on education, in this one field where the country is really in greater stress the Government has cut it down to the extent that there is no real provision

for an effective solution to the problem of children who require further education.

Tuan Mohamed Khir Johari: May I draw the Honourable Member's attention to page 217, Sub-head 6. There he will find "Grants to Further Education Classes" being increased from \$1.6 million to \$1.8 million.

Dr Lim Chong Eu: Sir, as I said, there was this allocation on Other Charges Recurrent. However, Sir, all I mention is the fact that you may have the provision for grants, but if you cut down on the people who administer these courses, I do not see how effective your courses can be. Sir, that is what I am trying to drive at. This is one of the situations, because the problem of correspondence courses is that although you may have quite a lot of people undertaking it there must be an adequate amount of personnel to take charge of the whole programme.

Sir, over the Government's allocation for the new Text Books Scheme, I have nothing more to add; it is a laudable matter, but it is a little sad that it is too late. Ever since the Fenn-Wu Report in 1954 up till now, we have been asked to establish our own Text Books Scheme and now that the Government has decided to do it, I congratulate the Government on taking this decision. However, Sir, I hope that the text books that will be produced and the text books that will be dished out will not be too standardised and not too uniform and there should be accent given on science, mathematics and civics—these three subjects in respect of which it has been difficult to find text books, particularly in the National language.

Sir, on the question of the provision of only \$30,000 which is now being made for the Cadet Corps in schools, I would have hoped that the Government would have taken more consideration of the over-all picture and provided the Minister of Education with a little bit more allocation, taken

out from the Defence Ministry, because I feel, Sir, that if the Government would extend this Cadet Corps training to more schools, then we will have the opportunity to build up a body of potential officers and non-commissioned officers in the future; and if this Cadet Corps grant could be extended to the University, so that they could form an officer training corps, then the whole question of eventual defence of the country can be taken up with education. Of course, Sir, the provision of this type of training further integrates the spirit amongst students and further gives the students an opportunity to really develop strong national instincts and national spirit.

Sir, on the question of scholarships and the provision of scholarships—the only thing that I wish to touch upon on this matter is this—I hope that on the question of scholarships the Government will really express, through the Ministry of Education, a completely national attitude, in the sense that scholarships will be awarded entirely on merit. The standards can be whatever the Government feels are most conducive to the development of a national pattern of education, but in the award of these scholarships I feel, Sir, that competitive types of scholarships and awards based entirely on merit would serve the country with long-term benefits, if they are conducted properly.

Sir, with regard to the University, several Honourable Members have already touched upon the question of the University; they have talked about freedom in the University and the development of the University and there is not much need for me to further emphasise the need to develop a completely independent and liberal attitude of mind during the university period of our younger generation. However, Sir, my only comment on this particular item is to ask the Honourable Minister of Education to assure us that out of the provision of \$15,500,000 which is \$3 million more than the provision for last year, some part of the amount of money will be allocated to the formation of just a

nucleus of the University College in Penang.

Sir, I believe that there is a great deal of confusion in the minds of the people of Penang with regard to the future of the University in Penang. This is one of the bright promises and one of the beautiful bubbles that have been blown recently by the Alliance, and I hope the Honourable Minister will assure us that this allocation will enable at least the secondment of part of the staff of the University of Malaya to Penang, so that at least this year there will be the beginning of a University College in Penang attached to the University of Malaya. The feeling in Penang, however, is that eventually this nucleus will grow to a full-fledged College and ultimately into a full-fledged University.

Lastly, all that I would like to say is that the Government must radically alter its policy in education. If it continues with what it has done in the past of trying to swallow up too much, as it did in the case of the Chinese medium schools, what will happen is that it will suffer from a terrific Budget which is indication of indigestion and the product of it will be neither conducive to our development, nor, in fact, to our future happiness.

Tuan Ramli bin Omar (Krian Darat):

Tuan Pengerusi, saya menyokong peruntukan Kementerian Pelajaran ini berjumlah hampir \$400 juta yang dikemukakan oleh Yang Berhormat Menteri kita pada tempoh hari dan juga menyokong penoh di atas apa² rancangan yang akan di-jalankan oleh Kementerian ini untuk kebaikan kemajuan pelajaran pada masa yang akan datang.

Azam kita, Tuan Pengerusi, tidaklah berkehendakkan supaya ra'ayat jelata di-negeri ini terkurong saperti dalam penjara di-mana harapan dan chita² di-musnahkan, tetapi sa-baleknya memberi kecherahan hidup dengan penoh mata pelajaran kepada keturunan kita tidak-lah dapat di-nafikan. Bukan itu sahaja azam kita, Tuan Pengerusi, bahkan kalau boleh, tidak ada

kaum Malaysia kita apabila meningkat umur dewasa-nya dengan tidak berpelajaran, tetapi penuh dengan aneka pelajaran, kepandaian, yang mana akan memberi peluang untuk menjadi ra'ayat yang sehat dan berguna untuk berdiri di atas kaki-nya sendiri. Segala janji² dan chita² Malaysia untuk mema'amorkan ra'ayat jelata-nya tidak-lah boleh di-kebelakangkan bahkan terus maju ka-hadapan. Dengan ada-nya mata pelajaran yang penuh dengan kesedaran hidup bagi masa akan datang, semua ra'ayat Malaysia bukan sahaja rupa ra'ayat, tetapi segala bentuk ra'ayat yang ada di-tanah subor Malaysia ini, bukan sahaja dengan ketegohan pelajaran dan ekonomi negara kita ini di-rasa'i oleh ra'ayat kita, tetapi di-rasa'i oleh ra'ayat kesemua dan mema'amorkan mereka itu.

Tuan Pengerusi, pertama sa-kali saya suka menyentuh sedikit muka 218, Pechahan-kepala 14—Maktab Pertanian Serdang. Di atas tanah yang seperti kita di-sini, famili² kita tidak sa-mesti-nya hidup dalam kehidupan kemiskinan dan dalam harapan dan chita² yang hampa dan di atas tanah Malaysia kita ini-lah keturunan² kita tidak akan hidup kelaparan dan tidak berpengetahuan, berpelajaran langsung, maka pelajaran pertanian kita ini harus-lah di-luaskan lagi ia-itu dengan menambah serba serbi. Saya mengalu²kan ucapan Yang Berhormat Menteri kita pada tempoh hari kerana hendak menambahkan lagi peserta² yang belajar di-Maktab Pertanian di-Serdang. Di-sini apa yang saya suka memberi pandangan kepada Kerajaan ia-lah supaya di-tubuhkan satu lagi maktab sa-rupa ini, tetapi rendah sedikit ia-itu Junior Agricultural College. Tujuan Junior Agricultural College ini kerana hendak menampung anak² bumiputera kita di-dalam lapangan agriculture, kerana seperti mana kita semua tahu bahawa anak² bumiputera kita kurang mata pelajaran² yang membolehkan mereka memasoki belajar di-Maktab Serdang itu. Kita sedar betapa mustahak-nya pelajaran pertanian di-adakan dalam kalangan ra'ayat petani² kita. Tuan Pengerusi, sa-kira-nya Junior Agricultural College atau Lower College of

Agriculture ini di-adakan seperti yang saya shorkan, maka harapan bagi masa hadapan bagi anak² bumiputera yang kurang mata pelajaran² yang di-kehendaki oleh Maktab Pertanian Serdang ini untuk mendapat belajar maka dapat-lah mereka memasoki Junior College ini dan pelajaran pertanian akan bertambah kepada anak² bumiputera kita.

Sekarang saya berjangkit pula ka-muka 218, Pechahan-kepala 18—Biasiswa dan muka 219, Pechahan-kepala 25—Universiti Malaya—saya chantumkan sa-kali di-dalam menjelaskan di atas dua perkara ini, Tuan Pengerusi. Kita semua menguchapkan tahniah dan terima kaseh kepada Menteri Pelajaran kerana telah dapat menambahkan lagi peruntukan bagi biasiswa ini dan bantuan pertolongan yang seperti ini memang di-kehendaki sangat² oleh kita kerana meninggikan pelajaran keturunan kita. Apa yang saya hendak nyatakan kepada Dewan yang mulia ini, Tuan Pengerusi, ia-lah kepada pelajar² kita yang mendapat biasiswa itu biar-lah belajar di-dalam negeri sahaja buat masa hadapan bagi mata pelajaran² yang kita ada sekarang ini. Sekarang di-universiti kita ada pelajaran engineering, ada pelajaran pertanian, ada pelajaran sains, arts, ekonomi, kedoktoran dan lain². Sa-kira-nya orang yang mendapat biasiswa itu hendak belajar pertanian tidak usah-lah kita hantar dia ka-mana², kerana dalam negeri kita ini pun sudah ada pelajaran itu dan begitu juga-lah pelajaran yang lain².

Berkenaan dengan universiti tadi, Tuan Pengerusi, saya mengemukakan Pechahan-kepala-nya yang saya minta sedikit sahaja ia-itu menukarkan nama universiti kita ini kepada Universiti Malaysia. Sekarang Malaya sudah tidak ada lagi, Malaysia yang kita adakan sekarang dan dalam peta pun sudah di-tukar daripada Malaya kepada Malaysia. Jadi, kalau-lah sa-kira-nya ada orang² terjumpa nama Universiti Malaya, dan dia pun tengok, chari di-mana Malaya—tidak ada—dengan sebab peta kita telah pun kita ubahkan jadi Malaysia. Jadi, itu-lah saya harap dapat di-tukarkan nama universiti kita

ini mengikut dengan kemajuan zaman kita sekarang ini—saya harap dengan sa-tinggi² harapan agar pandangan saya tentang nama Universiti ini dapat perhatian yang sa-wajar-nya daripada Yang Berhormat Menteri.

Sekarang saya beraleh pula, Tuan Pengerusi, kapada muka 215—Perpustakaan. Apa yang saya harapkan kapada Kementerian ini, supaya menambah lagi peruntokan bagi Perpustakaan ini. Saya pohonkan ini ia-lah kerana memandangkan kekurangan kutub khanah di-negeri kita. Kalau kita pergi di-negara² lain, mereka mengadakan kutub khanah ini di-mana² bandar besar di-mana penduduk²-nya ramai, di-adakan kutub khanah. Jadi, saya pohon-lah kapada Kerajaan dan kapada pehak Yang Berhormat Menteri apabila kewangan kita ada nanti, kita tubuhkan-lah di-tiap² Negeri dan Daerah, supaya kaum kita sedar bagaimana-kah penting-nya pelajaran, dan juga kita boleh mengubah pandangan orang² yang suka dudok berbual² di-kedai kopi dengan membacha hal² yang berguna dan penting kapada kehidupan mereka itu.

Satu lagi fasal perpustakaan juga. Tuan Pengerusi, saya harap perpustakaan kita di-seberang laut, jika ada, saperti di-Pechahan-kepala 76, sa-banyak \$2,000, di-penohkan sedikit sa-banyak buku² bahasa kebangsaan yang bermutu agar orang² lain mengetahui bagaimana perkembangan bahasa kebangsaan kita, dan supaya tertarek pula hati-nya mempelajari bahasa kebangsaan kita.

Akhir-nya sa-kali, Tuan Pengerusi, saya hendak sentoh ia-lah muka 207, Pechahan-kepala 14—Bayaran balek kapada Kerajaan Singapura berhubung dengan penuntut² dari Negeri² Tanah Melayu. Di-sini, Tuan Pengerusi, saya kurang faham sedikit dan suka hendak mendapat tahu apa-kah mata-pelajaran tinggi yang di-ambil oleh pelajar² kita di-sana—dan ada-kah mata² pelajaran itu di-negara kita atau di-universiti kita. Itu sahaja yang saya hendak tahu.

Satu lagi, berkenaan dengan bayaran kapada Kerajaan Singapura, ia-lah baharu² ini satu kejadian berlaku di-

antara penuntut² dengan Kerajaan Singapura. Saya fikir berlaku-nya kachau-bilau di-antara penuntut dan Kerajaan, hanya 5% sahaja yang terdiri daripada orang² kita dan boleh jadi orang² daripada negeri itu tetapi nama kita yang di-burok²kan-nya—bukan sahaja tersebar kan keburokan dan kejahatan penuntut² kita itu di-sana sini, bahkan di-mana² mereka berkata, berlaku-nya kekachauan itu ia-lah disebabkan oleh penuntut² kita.

Saya hendak tahu, Tuan Pengerusi, berapa-kah bilangan penuntut² dari Malaysia yang membuat kachau itu hingga pehak berkuasa atau pehak yang berwajib di-Singapura tidak dapat menahan-nya? Ada-kah keburokan penuntut itu di-makan oleh fikiran dunia—saya ta' fikir Kerajaan di-Seberang sana boleh mengeluarkan perkataan demikian, kerana mereka tidak sedar negara-nya masa akan datang, peluang bekerja untuk penuntut²-nya pun berkurangan dan kita juga, Malaysia, menumpang kan beberapa banyak penuntut Singapura di-tempat² kita di-seberang laut. Pada fikiran saya yang chetek ini, Tuan Pengerusi, penumpangan penuntut² Singapura di-tempat² kita harus-lah di-kurangkan dan, kalau boleh-nya, apabila penuntut² Singapura itu mengosongkan tempat-nya di-tempat kita yang di-tumpangi itu hendak-lah di-penohkan oleh penuntut² kita atau orang² kita atau biarkan kosong begitu sahaja.

Saya fikir orang² atau Kerajaan Singapura ini tidak mengenang budi—budi yang kita beri di-balas-nya dengan tidak baik kapada kita. Jadi, buat masa hadapan ini, elok-lah kita berfikir dua kali apabila hendak memberi pertolongan tentang hal pelajaran ini kapada penuntut² dan ra'ayat di-Singapura.

Sekian-lah sahaja, Tuan Pengerusi, saya menyokong penoh anggaran yang di-minta oleh Kementerian Pelajaran dan saya ucapkan terima kaseh sa-kali lagi di-atas izin Tuan Pengerusi memberi peluang kapada saya. Terima kaseh.

Tuan Abdul Samad bin Gul Ahmad Mianji (Pasir Mas Hulu): Tuan Pengerusi, saya mengambil bahagian sedikit berchakap dalam masalah Kementerian Pelajaran ini. Terlebih dahulu saya suka berchakap dalam masaalah Sekolah² Ugama Ra'ayat yang ada di-Kelantan, yang baharu² ini, Tuan Pengerusi, telah menimbulkan keadaan yang agak hangat dalam Dewan ini, sa-hingga timbul perkataan² yang tidak sa-patut-nya di-ucapkan saperti oleh Yang Berhormat daripada Kuala Trengganu Utara dan Johor Tenggara.

Tuan Pengerusi, keadaan sa-benar-nya yang berlaku di-Kelantan dalam masaalah Sekolah² Ugama Ra'ayat ini ia-lah pandangan ibu bapa tentang hendak melanjutkan anak² mereka ka-sekolah supaya tidak tertinggal 'ilmu-nya atau pun supaya tidak menjadi orang yang tidak berguna. Tuan Pengerusi, bagi orang² yang di-Pantai Timor, khas-nya orang² Kelantan—saperti yang pernah di-ucapkan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran, lebeh daripada 3,000 anak² yang tidak dapat menyambong pelajaran-nya ka-sekolah menengah. Betul, pada masa Yang Berhormat Menteri itu beruchap di-Pasir Puteh—dengan sengaja atau pun dengan tidak sengaja—Yang Berhormat itu menyambongkan pelajaran-nya ka-sekolah. Saya telah membuat soalan dalam Dewan Ra'ayat ini—soalan bertulis—berapa ramai-kah anak² yang tidak dapat menyambongkan pelajaran-nya ka-sekolah menengah—maka Yang Berhormat Menteri itu telah menjawab dengan detail pada tiap² negeri. Betul, negeri Kelantan 3,000, tetapi yang sedeh dan malang-nya, negeri Johor 11,000 lebeh anak² yang tidak dapat menyambongkan pelajaran-nya ka-sekolah menengah. Saya ta' tahu ada-kah negeri Johor ini pun PAS yang memerintah.

Tuan Pengerusi, timbul daripada ucapan Yang Berhormat Menteri inilah, saya suka memberi penjelasan dalam Dewan Ra'ayat ini. Sa-patut-nya sa-bagai sa-orang Menteri yang bertanggung-jawab, jangan mengeluarkan tuduhan² yang tidak betul kerana sentimen parti politik-nya, kerana

hendak menyenangkan hati orang² UMNO di-Kelantan itu, maka di-baham, di-godam-nya PAS ini dengan ta' tentu fasal.

Tuan Pengerusi, masaalah yang di-hadapi oleh ra'ayat Kelantan atau pun ibu bapa murid² dalam negeri Kelantan ini, yang pertama dengan sebab² yang masing² kita mengetahui—boleh jadi kerana sekolah menengah itu jauh kedudukan-nya dengan rumah yang mereka dudoki, boleh jadi kerana kewangan mereka itu miskin tidak dapat menghantar anak² mereka ka-sekolah menengah, hanya memadaï dengan Darjah VI sekolah Melayu—Sekolah Kebangsaan. Tetapi mereka tidak mahu anak² mereka ini dengan tidak berpelajaran menantikan 40 tahun lagi baharu boleh mereka masok sekolah dewasa, maka mereka membuat sekolah ugama untok anak² ini. Sa-patut-nya kita sa-bagai orang yang bertanggung-jawab memberi terima kaseh kepada usaha ra'ayat yang hendak memberi pelajaran kepada anak² ini, bukan dengan sa-chara tidak langsung membusokkan balek jasa orang² tua yang hendak mendirikan sekolah ini.

Tuan Pengerusi, kalau Yang Berhormat Menteri ini sudah berkemampuan untok mengambil-aleh sekolah² Ugama Ra'ayat yang ada di-Kelantan, lebeh kurang 200 buah itu, ayoh—esok boleh mengambil-aleh dan kita dengan menguchapkan shukor kepada Kerajaan Perikatan ini kerana mengambil-aleh sekolah² Ugama Ra'ayat yang ada di-Kelantan ini supaya ibu bapa itu tidak lebeh banyak menanggung. Memang saya sedar, Tuan Pengerusi, bagaimana keadaan² sekolah² ra'ayat itu, amat-lah dhaif. Tetapi itu-lah yang terdaya di-buat oleh ibu bapa murid² itu.

Sa-patut-nya mengikut Yang Berhormat daripada Kuala Trengganu Utara, sekolah² ini di-peralatkan oleh PAS. Ini ada-lah satu tuduhan yang tidak betul. Kalau hendak tahu PAS dan UMNO, saya boleh bagi tahu—Setia-usaha UMNO Pasir Mas Hilir, sa-orang guru sekolah; Setia-usaha UMNO Bahagian Pasir Mas Hulu, sa-orang

guru sekolah—yang saya dengar, Menteri ini banyak kali sudah bagi amaran, siapa sahaja guru tidak boleh masuk bahagian dalam politik. Tetapi, yang berlaku-nya ini-lah.

Jadi, kalau dengan sa-suatu tujuan kita hendak menuduh politik PAS, UMNO-kah, apa-kah, ini ada-lah merugikan umat kita sendiri, merugikan anak² kita sendiri. Sa-patut-nya sa-belum kita berchakap, kita selidek. Yang Berhormat itu baharu hendak menjadi Setia-usaha UMNO Kelantan dia belum tahu lagi apa yang ada di-Kelantan. Saya, Tuan Pengerusi, dalam masaalah 3,000 anak murid yang tidak dapat menyambungkan pelajaran-nya ka-sekolah menengah ini—saya sa-bagai orang yang patut memberi shukor pada tempat-nya, saya mengucapkan terima kaseh khas-nya kapada Pejabat Pelajaran Negeri Kelantan yang diketuai oleh sa-orang yang sekarang ini sudah berpindah ka-Kuala Lumpur, kerana mengadakan bulan atau pun Minggu Gerakan Sedar, kerana meminta ibu bapa supaya menghantarkan anak²-nya ka-sekolah menengah. Ini saya ucapkan dan saya memberi ucapan sa-juta tahniah sa-muga dengan Gerakan Sedar yang di-buat oleh Pejabat Pelajaran Negeri Kelantan dan di-sokong oleh Kementerian Pelajaran ini, ramai-lah anak² yang tiga ribu ini dapat menyambungkan pelajaran-nya ka-sekolah menengah ini.

Tuan Pengerusi, dalam masaalah pelajaran ini sudah banyak di-chakapkan oleh, baik dari pihak sa-berang sana atau sa-berang sini, pelajaran ini ia-lah suatu perkara yang dapat menumbuhkan atau mengeluarkan anak² generation kita yang akan datang ini yang akan menentukan ka-mana-kah arah-nya ta'at setia mereka. Chita² Kerajaan Perikatan hendak mendirikan: To build a new nation di-Malaysia ini—hendak mendirikan satu bangsa yang baharu, satu bangsa yang Melayu lupakan Melayu-nya, China lupakan China-nya, India lupakan India-nya, Hindu lupakan Hindu-nya: We are Malaysian. Itu-lah chita² Kerajaan Perikatan. Saya tidak mahu mengatakan saya sokong chita² itu, tetapi saya dapat-lah mengatakan: If this is your opinion, neschaya chita²: To build a

new nation tidak akan berjaya, sampai bila pun tidak akan berjaya dan chita² ini akan menjadi satu chita² yang khayal dan akan habis di-dalam mimpi sahaja.

Tuan Pengerusi, Malaysia ini ra'ayat berbilang bangsa, Melayu-nya berbagai² keturunan. Untok menjadi ra'ayat ini ta'at setia kapada Tanah Melayu ini, kapada Malaysia ini, kalau mahu di-panggil Malaysia, hendak-lah ada sa-suatu yang menyebabkan mereka itu tertumpu ta'at setia-nya dengan tidak berbelah bagi, hendak-lah ada sa-suatu yang boleh menekan mereka atau pun menarek mereka menta'ati tanah tempat berdiri-nya mereka ini, tetapi ini-lah sa-patut-nya di-jalankan oleh Kementerian Pelajaran ini, ia-itu dengan melalui pelajaran. Pelajaran ini-lah yang dapat menarek orang² yang bukan ra'ayat menjadi ra'ayat, pelajaran ini-lah yang dapat memberi perhatian yang sa-penoh-nya kapada sa-suatu warga negara ini untok ta'at setia kapada Malaysia ini. Bagaimana orang itu mahu menyatakan ta'at setia kapada Malaysia ini, kalau anak² China belajar bahasa China, mempelajari bahasa ibunda-nya, mempelajari kebudayaan-nya, mereka mencheritakan dalam sekolah China itu bagaimana great grand grandfathers-nya itu mena'aloki negeri China. Ini-lah benda yang di-pelajari dalam sekolah² China dan anak² Melayu juga akan di-ajar dengan Hang Tuah-nya dan orang² Hindu akan di-ajar daripada umur enam tahun dan tujuh tahun lagi, akan di-ajar bagaimana Rama Krishna-nya mena'aloki India. Jadi, ini-lah didekan yang di-tanam di-dalam jiwa anak² itu, masing² akan dewasa, akan bangun, akan besar dengan pelajaran bagaimana-nya menchintai negara-nya, bagaimana ia-nya menchintai tanah tumpah darah yang asal-nya.

Saya, Tuan Pengerusi, kalau-lah tuan² mahu mengatakan saya ini perkauman, sila—itu tidak menjadi halangan. Bagi saya pernah saya menchadangkan dalam Dewan Ra'ayat ini untok mahu supaya semua ra'ayat yang mahu memanggil mereka itu diri-nya ra'ayat, mula' dari sekarang hendak-lah terima Malaysia ini sa-bagai tanah ayer-nya hendak-lah dudok dalam

Malaysia ini sa-bagai negara-nya, ta'at setia-nya tidak berbelah bagi dan Kerajaan sudah sa-patut-nya jangan bermain², jangan memberi tali terlampau panjang, akhir-nya tempat yang kita pegang itu-lah putus. Sudah sampai masa-nya Kerajaan ini hendak-lah mewajibkan dalam Malaysia ini, tidak ada lain sekolah, melainkan sekolah Melayu atau pun sekolah orang puteh. Melayu pun belajar yang itu, semua bangsa mesti belajar yang itu. Tidak ada lagi sekolah China, sekolah Hindu, sekolah lain²; baharu-lah kita tahu ra'ayat itu belajar Inggeris dan Melayu. Tidak ada lagi sejarah² asal mereka, tidak ada lagi sejarah² yang lain dan ta'at setia mereka itu tetap akan tertumpu kapada Malaysia ini.

Tuan Pengerusi, ini-lah ucapan saya dalam masaalah Kementerian Pelajaran ini dan sa-patut-nya Yang Berhormat, memang ada Ahli² dalam Dewan Ra'ayat ini yang memang mendapat upah menanti orang² PAS ini berchakap dan mereka itu akan bangun melenting mengatakan PAS ini tidak betul dan tidak baik, atau pun sa-bagai-nya. Bagi saya, tidak ada soal yang lain, siapa sahaja boleh dapat menyatakan fahaman-nya yang tidak betul atau betul. Saya tahu Ahli Yang Berhormat daripada Johor Tenggara sudah berchakap, sudah mengatakan memang PAS ini dajal. Yang Berhormat daripada Kuala Trengganu Utara pun sudah mengatakan memang begitu dan sekarang Yang Berhormat daripada Hilir Perak pula menanti saya (*Keta-wwa*). Tuan Pengerusi, dalam masaalah ini masing² bebas boleh mengatakan apa sahaja yang mereka mahu . . . . .

Tuan Haji Othman bin Abdullah (Hilir Perak): Tuan Pengerusi, ada-kah dia . . . .

Tuan Abdul Samad bin Gul Ahmad Mianji: Tuan Pengerusi, kalau hendak berchakap, minta jalan, kalau saya beri, baharu dia boleh berchakap.

Ini-lah kedudukan yang saya berchakap dan kapada dua Ahli Yang Berhormat yang sudah berchakap itu saya memang tidak mahu bergaduh, kalau hendak bergaduh pun alham-

dulillah, saya ta' pernah tolak, saya memang datang ini bukan untuk bergaduh, tambahan pula Ahli Yang Berhormat daripada Hilir Perak ini pernah lari daripada saya, Tuan Pengerusi. Pernah benda yang di-chakapkan oleh wakil daripada Kuala Trengganu pada hari sa-belum Dewan ini berchuti mengatakan, pernah Dewan Ulama' PAS ini mengadakan meshuarat untuk memutuskan, mengkafirkan orang² UMNO. Apa-kah betul benda ini berlaku? (HONOURABLE MEMBERS: *Betul!*) Kalau memang betul, Tuan Pengerusi, saya chabar tiap² tuan² yang menjadi pahlawan UMNO ini supaya membawa mereka yang bertanggung-jawab ini kamahkamah terbuka; 'adili mereka betul². Kalau tidak, tuan² ada-lah pembachul yang paling bodoh sa-kali dalam dunia ini. Kita hendak mengatakan orang itu salah, Tuan Pengerusi, mesti dengan apa yang kita betul. Orang itu mengeluarkan satu ayat yang salah, nah! kita keluarkan ayat mana yang betul yang hendak mengatakan orang itu salah. Ini tidak—orang itu salah, tangkap, sumbat, masokkan ka-dalam. Kemudian kita yang dudok di-luar mengatakan orang itu salah. Kawan itu ta' boleh hendak jawab apa satu. Kalau macham ini-lah bijak, tikus pun boleh lawan gajah, Tuan Pengerusi. Kalau macham ini-lah kita mengatakan orang itu salah, tetapi kita tidak memberi peluang kapada orang² itu mengatakan sa-suatu yang benar. Kalau macham ini-lah lojik tuan², sa-ratus tahun lagi tuan² boleh memerintah Malaysia ini dengan tidak payah ada lawan. Tuan² boleh bertepok dada mengatakan tuan² ini-lah orang yang bijak dalam dunia, tetapi hendak chari sa-orang pemimpin UMNO Kelantan pun ta' ada orang UMNO. Terpaksa ambil daripada orang Kuala Lumpur ini, hendak suroh jadi Ketua UMNO dalam Kelantan. Kalau macham ini-lah bijak, Tuan Pengerusi, nampak-nya . . . .

Tuan Abdul Razak bin Haji Hussin (Lipis): On a point of order, 36 (1).

Mr Chairman: 36 berapa?

Tuan Abdul Razak bin Haji Hussin: 36 (1).

Tuan Abdul Samad bin Gul Ahmad Mianji: Tuan Pengerusi, saya pun habis sudah berchakap, terima kaseh.

Tuan Ganing bin Jangkat (Sabah): Yang Berhormat Tuan Pengerusi, saya bangun mengambil bahagian berchakap sa-chara 'am dan ringkas untuk mengalu²kan belanjawan yang di-bentangkan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran Malaysia dan sa-bagaimana yang kita tahu Malaysia Timor termasuk-lah Sabah juga dapat bantuan di-dalam-nya.

Tuan Pengerusi, di-sini ingin saya memberi sedikit keterangan keadaan pelajaran di-Sabah hari ini. Apa yang saya dapat tahu dalam pepereksaan hujung tahun 1966 banyak murid² yang telah pun lulus dalam Tingkatan III English tidak dapat melanjutkan pelajaran mereka, dan di-antara murid² itu banyak murid² yang maseh rendah umur-nya, murid² itu hendak chari kerja, tetapi umur rendah dan hendak melanjutkan pelajaran tidak mempunyai tempat. Oleh itu, Tuan Pengerusi, saya merayu kepada Menteri Yang Berhormat supaya mengambil perhatian hal itu dan sa-muga dapat-lah di-atasi dan dengan ada-nya tempat, atau sekolah² lanjutan, maka murid² itu dapat melanjutkan pelajaran mereka supaya murid² yang maseh umur rendah itu tidak terbiar begitu sahaja.

Tuan Pengerusi, baharu² ini saya di-temui oleh ramai ibu bapa murid² menerangkan pada saya mereka minta supaya buku² pelajaran yang di-jual di-sekolah² mendapat perhatian dari Kementerian Pelajaran berkenaan harga buku² yang begitu mahal ada-kah harga buku² itu berpatutan atau sekolah² yang berkenaan menchari keuntungan. Saya harap perkara ini dapat di-siasat oleh Menteri yang berkenaan dan dapat pula di-terangkan kepada ra'ayat di-Sabah sebab²-nya buku² pelajaran itu mahal harga-nya.

Tuan Pengerusi, satu perkara lagi ingin saya terangkan kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran ia-itu di-Sabah hari ini, kita dapat tahu sekolah² Kerajaan yang bahasa pengantar-nya bahasa kebangsaan Malaysia atau bahasa Melayu, sangat² kekurangan

mendapat buku² pelajaran, sa-hingga murid² itu terpaksa pinjam-meminjam di-antara satu masa lain, baik di-bangku sekolah, mahu pun di-bawa pulang ka-rumah. Dengan ini, Tuan Pengerusi, saya minta-lah juga jasa baik Yang Berhormat Menteri Pelajaran supaya kekurangan buku² pelajaran bahasa kebangsaan Malaysia atau bahasa Melayu tersebut dapat di-atasi. Sekian, terima kaseh.

Tuan Haji Rahmat bin Hj. Daud (Johor Bahru Barat): Yang Berhormat Tuan Pengerusi, saya sokong Rang Undang² Belanjawan Kementerian Pelajaran sa-banyak \$385,000,000. Saya suka berchakap dalam dua perkara sahaja.

Yang pertama muka S. 181, Butiran (96)—Pensharah. Pada tahun dahulu \$1,303,267 dan pada tahun ini \$1,403,782. Saya dapat tahu di-Pusat Latehan Guru di-Johor Bharu, ia-itu "Day Training Centre", ada dua Pensharah Bahasa China khas untuk bahasa Mandarin, bagi mengajar murid² yang belajar bahasa Mandarin. Tetapi saya dapat tahu di-sekolah itu tidak ada murid yang belajar bahasa Mandarin. Ini sangat merugikan. Sebab apa, dua orang Pensharah itu tidak ada murid-nya, jadi mereka tidak ada kerja. Jadi membayar gaji itu perchuma sahaja. Bukan sahaja di-Johor Bharu, saya dapat tahu. Di-sekolah² Latehan Guru di-tempat² yang lain pun ada juga Pensharah bahasa Mandarin yang samacham ini. Saya harap Menteri yang berkenaan menukarkan Pensharah² ka-tempat lain yang betul² berkehendakan Pensharah bahasa Mandarin.

Sekarang saya pindah pula kepada muka 189—Bahagian Lembaga Pepereksaan. Pada tahun yang lalu telah di-belanjakan \$451,052 dan pada tahun ini naik pula \$599,029 dan saya memberi tahniah kepada Kementerian Pelajaran ia-itu akan mengadakan pepereksaan di-Darjah V pada murid² perengkat rendah. Tetapi saya suka mengeshorkan kepada pehak Kementerian ini, bukan sahaja Darjah V dan Darjah VI lebih baik pepereksaan, diadakan mula² Darjah I sampai Darjah VI. Dengan ada-nya pepereksaan tiap²

tahun, kita dapat menguji anak² kita yang belajar di-sekolah peringkat rendah ini.

Pada fikiran saya, memberi pelajaran kepada kanak² yang maseh kechil ini sangat mustahak. Oleh kerana kalau di-adakan peperiksaan dari peringkat yang paling rendah sa-kali, jadi kanak² yang belajar itu akan belajar bersungguh² kerana pada akhir tahun akan di-adakan ujian. Begitu juga guru²-nya, bila tiap² tahun ada peperiksaan, maka guru²-nya pun akan mengambil berat mengajar anak² murid dan juga anak² muridnya pun akan mengambil berat mempelajari segala ilmu yang di-ajar. Pada tahun ini peperiksaan akan di-mulakan daripada Darjah V. Jadi berma'ana-lah Darjah I, II, III dan IV tidak ada peperiksaan. Saya takut, murid² dari Darjah I sampai Darjah IV tidak ada peperiksaan, maka dengan itu anak² murid itu akan menchuaikan pelajaran-nya dan tidak mengambil tahu sama sa-kali atas pelajaran-nya. Sebab pun mereka itu berkata, "kita belajar tak belajar pun naik juga darjah" dan saya sendiri ada mempunyai chuchu yang sedang belajar dalam kelas Darjah II. Apabila akhir tahun mereka tak peduli buku²-nya, sebab apa, sudah tetap pada tahun ini naik Darjah juga. Tetapi, jika di-adakan peperiksaan, kita dapat memilih murid² yang baik dan murid² yang tidak baik dan kita boleh letakkan murid² yang baik otak-nya dan murid² yang kurang baik otak-nya pada tempat² yang sesuai.

Kalau dari masa kechil-nya mereka tidak di-lateh, saya takut apabila mereka itu sampai peringkat menengah, masa-nya telah terlambat untuk memaksa mereka itu belajar sa-mula. Jadi saya harap dan berharap, dan saya perchaya ibu bapa pun berharap, supaya peperiksaan di-adakan seperti masa dahulu ia-itu daripada peringkat rendah sampai-lah peringkat tinggi. Demikian-lah, terima kaseh.

Tuan Edwin anak Tangkun (Sarawak): Mr Chairman, Sir, speaking on this particular Supply Head 19, East Malaysia, page 224, Ministry of Education, Other Charges Annually Recurrent I would like to bring to the

notice of this House a matter of great concern to the general public. We, in Sarawak, would like to bring up backward and unsophisticated people of the rural areas by giving them equal educational facilities and opportunities to enable them to catch up with their brothers and sisters in towns and in West Malaysia. A survey will convince you that the schools lack comfortable teachers quarters and school buildings need improvement. The demand for education in Sarawak is rapid and widespread, and not only have we to cater for today but more emphasis should be planned for the future.

Sir, I notice there is no provision for free primary education and comprehensive system of education for the children of Sarawak which the children in West Malaysia have enjoyed. I suggest that the Government should consider to introduce free primary education and comprehensive system of education in Sarawak, so that the children of Sarawak may share the same benefits which the children of West Malaysia have enjoyed. Furthermore, Sir, this may balance the higher taxation that will be imposed in Sarawak.

Sir, I would like to refer back to page 220, Director of Education, Sarawak. Sir, I understand that the Director of Education in Sarawak now was posted from West Malaysia recently. In fact, Sir, there are quite a lot of well educated local education officers in the Education Department of Sarawak who have been working in that Department for many many years with experience and are capable men. They should be given the chance for the promotion to take up the Director's posts as this post should be Borneonized. It is already mentioned in the Inter-Governmental Committee Report. Therefore, Sir, I urge the Honourable Minister concerned to consider this matter fairly.

Tuan Haji Mokhtar bin Haji Ismail (Perlis Selatan): Tuan Pengerusi, saya bangun mengalu²kan Anggaran Belanjaan bagi Kementerian Pelajaran ini yang berjumlah sa-banyak \$384,999,792. Memandang kepada angka yang tersebut, maka nyata-lah dengan terangnya bahawa perbelanjaan mengenai

pelajaran bagi negara Malaysia makin sa-tahun sa-makin meningkat dan sa-makin bertambah dan ini akan di-pikul oleh Kerajaan Pusat.

Jadi, Tuan Pengerusi, memandang kepada hal yang tersebut, tentu-lah kita bersama² patut menchari satu jalan bagaimana Kerajaan Pusat dapat mengurangkan sedikit bebanan-nya. Tuan Pengerusi, mengikut sistem pelajaran kita bahawa kita terbahagi kepada tiga: ia-itu pertama, Sekolah Rendah, Sekolah Menengah Rendah, Sekolah Menengah Tinggi dan Universiti. Dan saya memandang bahawa dalam soalan Sekolah Rendah ini, maka tidak-lah patut dan tidak-lah 'adil kalau sa-kira-nya Kerajaan Pusat sahaja yang menanggung bebanan. Kerana negara kita ia-lah negara Persekutuan yang mana negara kita juga mengandongi negeri² dan berkenaan dengan hal yang tersebut kita juga telah mengesahkan satu Undang² ia-itu Undang² Chukai Pelajaran, dan boleh-lah Menteri Yang Berhormat menyemak sa-mula berkenaan dengan chukai pelajaran ini. Apa yang saya tahu hingga sampai hari ini betul-kah atau tidak ia-itu Kerajaan² Negeri telah membayar hanya sa-banyak \$9 juta sahaja.

Jadi, memandang kepada apa yang telah di-pikul oleh Kerajaan Pusat berkenaan dengan perbelanjaan bagi Sekolah Rendah ini ia-itu pemberian kepada Sekolah Rendah sa-banyak \$176 juta, ini ada-lah satu bebanan yang berat, dan saya rasa sangat-lah mustahak dan sudah sampai masa-nya bagi Kerajaan Negeri menanggung bersama sa-kurang²-nya 1/3 daripada perbelanjaan yang telah kita anggarkan kepada Sekolah² Rendah itu. Jadi dengan hal ini satu jalan sahaja dapat kita buat ia-itu dengan kita menggiatkan lagi kepada Kerajaan² Negeri supaya Kerajaan Negeri menjalankan kutipan berkenaan dengan chukai pelajaran itu dengan sa-berapa segera dan dengan sa-baik²-nya. Kerana saya tahu sa-tengah² negeri mengutip chukai pelajaran ini mengikut geran tanah ia-itu mereka yang ada geran tanah sahaja-lah yang membayar chukai, tetapi dalam hal ini ada juga geran yang

temporary (sementara). Jadi, bagi geran sementara, mereka ini tidak terkena bayaran berkenaan dengan chukai pelajaran ini. Ini saya rasa kalau Kerajaan Negeri memberi kerjasama yang lebih rapat lagi maka saya perchaya-lah bahawa bebanan yang sa-lama ini di-pikul oleh Kerajaan Pusat akan dapat di-rengankan.

Tuan Pengerusi, kemudian saya menyentoh pula berkenaan dengan Pechahan-kepala 45, Asrama Penuntut² Malaysia di-Kahirah. Tuan Pengerusi, apa yang saya dapat tahu bahawa di-Kahirah pada hari ini kita ada sa-banyak 300 orang penuntut² yang belajar di-sana. Maka kebanyakan daripada penuntut² itu ada-lah mengambil jurusan Ugama atau Theology. Memandang kepada kemajuan negara kita pada hari ini maka kita berkehendak-lah bahawa penuntut² kita yang ada di-sana jangan-lah menumpukan 100% kepada Ugama sahaja bahkan hendak-lah pihak Kementerian memberi jalan dan ikhtiar supaya penuntut² itu dapat melanjutkan pelajaran, umpama, dalam kedoktoran dan lain² jurusan lagi yang akan memberi lebih banyak munafa'at kepada negara Malaysia pada hari ini.

Kepala S. 18 menyentoh Pechahan-kepala 5 juga—Pemberian kepada Asrama. Saya suka menyentoh Pechahan-kepala ini memandang kepada sedikit-nya bilangan penuntut² Melayu yang ada di-dalam Universiti sekarang ini. Sa-bagai sa-buah negara yang merdeka dan begitu juga sa-bagai sa-buah negara yang sekarang ini sedang bergerak maju, maka sudah tentu-lah bahawa kaum² yang ada di-dalam negara kita ini hendak-lah ada sa-imbangan, tetapi di-dalam Universiti sahaja kalau penuntut² Melayu ini tidak sa-imbangan dengan penuntut² yang bukan Melayu, maka tentu-lah chara² yang sedang kita jalankan sekarang ini untuk menyatupadukan bangsa² ini, kaum² yang ada dalam negara ini, boleh jadi kechewa. Oleh itu saya mengeshorkan kepada Menteri yang berkenaan supaya membanyakkan, membuka darjah² ia-itu Form VI dan mengadakan *hostel*, umpama-nya, sa-macham di-Alor Star—di-Perlis tak

ada lagi Form VI tetapi saya ingat Perlis pun kalau kita buka tentu-lah kemudahan² itu susah, tetapi jikalau kita buka seperti di-Alor Star kita tambahkan sampai dua dan adakan hostel dan kemudahan² lagi dan penuntut² Melayu yang mengambil Form VI ini kalau kita berikan lagi biasiswa (scholarship) maka sudah tentu-lah bahawa bilangan penuntut² Melayu didalam Universiti ini akan bertambah² lagi.

Jadi dengan itu-lah, Tuan Pengerusi, saya mengeshorkan kepada Menteri Pelajaran supaya membanyakkan Form VI ini dan memberi peluang kepada anak² Melayu supaya mereka itu tinggal di-hostel. Apa yang ada pada hari ini kebanyakan-nya penuntut² di-dalam Form VI itu yang kebanyakan mereka itu menumpang di-rumah² orang dan sa-bagai-nya. Jadi, dengan chara ini tak-lah dapat kemudahan² kepada mereka. Jadi kalau kita adakan hostel dan kita berikan lagi biasiswa maka dengan chara ini dapat-lah kita membanyakkan lagi bilangan penuntut² Melayu dan dengan chara ini dapat-lah penuntut² Melayu masuk universiti. Jadi, sakian sahaja, Tuan Pengerusi.

Tuan Abdul Razak bin Haji Hussin (Lipis): Tuan Pengerusi, saya berchakap pada petang ini chuma hendak menyentoh dua tiga perkara sahaja. Satu daripada-nya ia-lah S. 17, Butiran (98). Tuan Pengerusi, pada masa ini ada lebih kurang 12 atau 13 orang Pemangku Penolong Pensharah yang telah berkhidmat tidak kurang daripada enam tahun, mungkin ada lebih daripada enam tahun, yang sekarang ini kedudukan mereka itu tidak dapat ditentukan sama ada menjadi Penolong Pensharah atau pun dalam pangkat yang lebih tinggi lagi. Saya bersetuju dengan sa-tengah² pendapat tetapi bertimbang rasa dengan kedudukan mereka ini, sa-telah lapan tahun Pemangku Penolong Pensharah, sedang kedudukan mereka itu tidak dapat ditimbangkan. Saya berharap kepada sahabat saya Menteri Yang Berhormat ini boleh meimbangkan kedudukan Pemangku Penolong Pensharah ini dijadikan Pensharah. Jikalau kita ban-

dingkan pendapatan guru biasa, Division III, mati gaji-nya \$636, tetapi Pemangku atau Penolong Pensharah ini gaji-nya chuma mati \$580. Saya bersetuju dengan Yang Berhormat Menteri masalah gaji ini akan ditimbangkan oleh satu Surohanjaya. Tetapi masalah meletakkan kedudukan itu, itu soal kita. Jadi, jikalau sa-kira-nya kita ada bertimbang rasa boleh memberi belas kasehan kepada sa-satu golongan yang pada satu ketika dahulu kita berkehendakkan tenaga-nya dan telah memberi tenaga-nya kepada perkhidmatan guru². Jadi saya merayu-lah kepada Yang Berhormat Menteri dapat menimbangkan masalah Pemangku Penolong Pensharah ini.

Sa-lain daripada itu saya suka hendak berchakap sedikit ia-lah dalam masalah Pemberian kepada Sekolah Menengah yang sudah di-tukar menjadi Sekolah Bantuan Penoh Kerajaan. Dalam rangka ini tidak ada di-masokkan, jadi, saya sendiri boleh membuat telahan bahawa sa-nya sudah habis Sekolah Menengah di-negeri ini telah kita jadikan Sekolah Penoh Kerajaan dan mungkin boleh kita telah juga, barangkali tidak ada Sekolah Menengah yang hendak kita jadikan lagi Sekolah Penoh Kerajaan. Jadi, jikalau sa-kira-nya benar bagaimana di-katakan saya menguchapkan tahniah kepada Menteri Pelajaran dan pegawai² dalam Kementerian-nya kerana berusaha menarek sa-berapa banyak Sekolah Menengah yang tidak menerima bantuan² penoh pada masa dahulu yang pada hari ini telah pun bertukar pandangan dan pendapat mereka menjadi Sekolah Penoh yang di-bantu oleh Kerajaan. Tetapi jika sa-kira-nya maseh ada Sekolah Menengah yang tidak hendak menerima bantuan Kerajaan pada hari ini, saya fikir peruntukan ini patut di-adakan pada tahun yang akan datang.

Sa-lain daripada itu, Tuan Pengerusi, saya suka hendak berchakap sedikit dalam masalah mendirikan Sekolah Menengah yang berhampiran dengan Maktab Latehan. Saya boleh bagi dua contoh, Tuan Pengerusi, satu daripada-nya ia-lah di-Tanjong Malim, Sekolah Menengah Tun Abdul Razak

dan lagi satu di-Sekolah Menengah Cheras Alam Shah yang berhampiran dengan Maktab Latehan Guru Khas. Saya rasa, Tuan Pengerusi, ada baiknya kalau Yang Berhormat Menteri Pelajaran dan pegawai Kementerian-nya memikirkan pada masa yang akan datang mendirikan Sekolah Menengah yang berhampiran dengan Kolej Latehan Guru ini boleh menyebabkan satu perasaan kepada Sekolah Menengah itu sendiri. Jadi perasaan menumpang, sa-kali pun menumpang kawasan main bola umpama-nya, tetapi perasaan menumpang ini, perasaan jatuh hati, perasaan kecil hati, akan timbul pada Sekolah Menengah yang menumpang atas satu kawasan Kolej Latehan. Jadi, saya berharap-lah kepada Menteri Yang Berhormat, pada masa yang akan datang, kalau boleh, dasar ini kita ubah. Kita maseh ada banyak tanah, kita maseh ada banyak kawasan, apa salah-nya kita asingkan Sekolah Menengah ini daripada Sekolah Kolej Latehan Guru.

Jadi perasaan ini-lah yang kita hendak jaga, kerana perasaan rendah diri maseh ada kepada kita, kena bagini lagi, dia makin jatuh, sa-kali pun kita boleh memberi galakan dengan macham², tetapi perasaan menumpang ini maseh timbul. Jadi saya berharap Kerajaan akan dapat menimbangkan masaalah yang saya chakapkan ini.

Sa-lain daripada itu, Tuan Pengerusi, saya suka hendak berchakap fasal masaalah Bantuan kepada Sekolah Menengah yang Berasrama, Pechahan-kepala 3 dalam O.C.A.R. Pada masa ini Sekolah Menengah Rendah kita tidak ada mempunyai Jema'ah Pengurus. Semua Sekolah Menengah Rendah, baik jenis kebangsaan atau kebangsaan, saya tidak tahu apa sebab mengapa kita tidak menggalakkan sekolah ini mempunyai Jema'ah Pengurus. Ada banyak kesulitan, terutama dalam tadbiran. Pada masa ini kita maseh kurang serba-serbi. Sekolah Menengah Rendah Kebangsaan umpama-nya tidak ada ayer, tidak ada lampu, kita tidak dapat alatan science yang baik, sedang Jema'ah Pengurus-nya pun tidak ada. Jadi ibu bapa yang datang chuma menumpukan kepada

Guru Besar, jadi, chuma kebijaksanaan Guru Besar sahaja-lah yang boleh menjawab, memberi pandangan, kepada pehak yang lebeh berkuasa, tetapi kalau sa-kira-nya ada Jema'ah Pengurus ini, kita dapat memikirkan bersama dalam masaalah sekolah itu.

Sa-lain daripada itu, Tuan Pengerusi, saya suka hendak berchakap atas Butiran (1) ini. Saya bersetuju Menteri Yang Berhormat kita yang ada hari ini sa-orang Menteri yang chekap. Bila saya pandang dalam Budget kali ini, tidak ada tempat yang saya hendak berchakap banyak—semua bertambah. Jadi hanya saya berharap peristiwa hilang bag di-Brussel itu tidak akan berlaku lagi. Jadi, pada masa Yang Berhormat Menteri ini kelak kalau ka-luar bersidang ka-luar negeri, saya menyeru supaya dapat di-bawa sa-orang pegawai bantuan atau pun penasihat-nya dalam persidangan luar negeri. Saya takut kalau bag document yang rahsia yang penting itu hilang—ini melibatkan masaalah negara kita. Saya setuju dengan apa yang saya katakan tadi, sebab saya memandang Yang Berhormat Menteri ini sa-orang yang sihat, chekap dan sentiasa ingat, tetapi oleh sebab berjalan jauh, apa salah-nya kita bawa pegawai kita atau penasihat kita. Jadi, saya tidak-lah hendak mendengar dalam Dewan ini pada masa yang akan datang Menteri hilang bag, Menteri buaya, kambing kurap dan sa-bagai-nya.

Jadi, bagaimana kata sahabat saya tadi Ahli daripada Pasir Mas menchabar dalam Dewan ini. Sa-betul-nya dalam masaalah kafir-mengkafir ini memang ada ia-itu Persidangan Raja² Melayu sendiri pun telah pun menetapkan, telah mengeluarkan fatua bahawa tidak ada kafir-mengkafir boleh di-lakukan dan kalau di-lakukan, boleh jadi ke-salahan. Kalau sa-kira-nya tidak timbul perkara itu, mustahil fatua ini di-keluarkan. Kalau tidak ada angin, mustahil daun kayu bergarak, tetapi pehak mana yang mengeluarkan, itu kita sama² ma'alum bahawa dalam Dewan ini tidak boleh kita chakapkan; kita boleh chakap di-luar Dewan. Terima kaseh, Tuan Pengerusi.

Mr Chairman: Meshuarat ini ditangguhkan sa-lama 15 minit.

Sitting suspended at 5.15 p.m.

Sitting resumed at 5.35 p.m.

(Mr Deputy Speaker in the Chair)

House immediately resolved itself into Committee of Supply.

Debate resumed.

Tuan Muhammad Fakhruddin bin Haji Abdullah (Pasir Mas Hilir): Tuan Pengerusi, lebeh dahulu saya ucapkan terima kasih kepada Tuan kerana memberi saya peluang berchakap dalam hal ini.

Tuan Pengerusi, saya menyampaikan ucapan terima kasih kepada Kementerian Pelajaran ini kerana mengadakan sa-buah darjah Tingkatan Enam di-Kelantan dalam bahasa kebangsaan, istimewa pula di-dalam kawasan saya sendiri. Tetapi, Tuan Pengerusi, sa-bagaimana biasa kalau sa-buah kelas di-adakan guru² itu memang-lah tidak memberi puas hati atau pun melengkapi sa-bagaimana kehendak sa-buah darjah itu. Saya nampak ada 5 orang guru yang berkelulusan universiti di-hantar ka-sana, tetapi guru² itu tidak dapat mengajar di-dalam hal ekonomi kerana tidak dapat memberi kuliah atau kursus-nya dalam bahasa Melayu—bahasa kebangsaan—dan pula tidak ada guru yang boleh mengajar dalam ilmu hisab. Dalam perkara ini, sa-bagaimana dahulu juga, kalau di-dalam bahasa kebangsaan kita persoalkan, Menteri akan menjawab bahawa kita tidak cukup guru, sa-hinggakan ada sahabat² saya yang menghendaki universiti kebangsaan, tetapi kita tahu-lah apa jawab-nya, tidak ada pensharah atau mahaguru yang sanggup menjadi pensharah di-dalam universiti itu.

Saya fikir, Tuan Pengerusi, chara pemikiran saperti ini ada-lah kita menghendaki supaya guru² yang akan mengajar itu di-sediakan lebeh dahulu baharu-lah universiti atau universiti kolej itu dapat di-dirikan. Pada hal chara pemikiran sa-bagi ini ada-lah telah di-kondemkan waktu sa-belum kita merdeka dahulu sebab ada satu

puak dalam tanah ayer kita ini bila ada di-antara puak² lain minta tuntutan kemerdekaan puak² tadi mengatakan, “tidakkan-lah boleh kita merdeka, kerana kita tidak pandai buat jarum, tidak pandai buat kapal-terbang. Jadi, nanti-lah kita pandai buat kapal-terbang dan jarum baharu kita tuntutan merdeka.”

Jadi, ada lagi, fikiran yang samacham itu pada masa ini. Itu-lah kita menghendaki guru² yang terlately dahulu, sedangkan guru² yang hendak di-lately atau biasiswa yang di-beri kapada universiti walau pun dia itu daripada kalangan guru sendiri masuk ka-universiti bila keluar tidak jadi guru lagi, masuk pegawai M.C.S. dan sa-bagai-nya. Kita tidak tahu siapa yang melepaskan dia ka-sana, atau dapat main mata dengan Kementerian Pelajaran sendiri barangkali dapat melepaskan orang ini ka-dalam Kementerian lain. Jadi nyata-lah pada kita hari ini tidak cukup guru. Dengan keterangan Yang Berhormat Menteri sendiri mengatakan 1,600 orang lagi tidak cukup. Jadi tidak cukup itu akan di-keluarkan beberapa tahun lagi mengatakan guru² kita tidak cukup.

Dalam hal ini saya fikir, Tuan Pengerusi, ada lebeh baik kita menawarkan guru² daripada Indonesia ada di-antara orang² yang lulus daripada Universiti Indonesia telah menjadi mahaguru di-Universiti Malaya sekarang. Tetapi kalau-lah kita mengikut timbangan kita sa-chara biasa, kita tidak mahu universiti yang tidak diakui oleh Inggeris dahulu atau tabi'at ini ada berpanjangan kapada kita, sa-bagaimana saudara saya Yang Berhormat daripada Kota Star Selatan mengatakan, terlalu hendak menjaga taraf universiti kita, yang kita mahu universiti kita ini biar orang² puji, mengatakan sama standard dengan Oxford atau Cambridge dan sa-bagai-nya. Jadi oleh sebab menjaga title itu-lah, maka beberapa perkara lain kita akan menjaga title sa-bagaimana yang tersebut itu.

Tuan Pengerusi, ada di-antara-nya, sa-bagai contoh, jambatan di-negeri Kelantan yang di-heboh²kan itu tidak

di-luluskan oleh J.K.R. Pusat, mengatakan jambatan itu tidak tahan mengikut engineer-nya, runtoh, menyebabkan ada di-antara orang² kempen² di-kampong mengatakan lori besar yang membawa balak ta' boleh lalu di-atas itu takut runtoh, oleh sebab fikiran daripada Pusat ini mengatakan tidak akui jambatan itu. Tetapi dua kali jambatan itu telah menerima habaran daripada balak² dan ayer bah tidak juga menjadi apa², sedangkan yang di-akui oleh J.K.R. itu ada yang terbang, terutama sa-kali di-Temerloh, barangkali, dan juga dalam negeri Perak—Parit-kah, apa-kah. Kalau kita memerhatikan di-sini, kita dapat tahu bahawa sa-nya mengapa tidak di-luluskan jambatan di-Kelantan itu—dari satu segi kita tahu yang mereka menjadi akitek jambatan di-Kelantan itu adalah orang berkelulusan Amerika, ta' di-aku, kerana dia itu tidak daripada lain² University, entah Wales-kah atau apa lagi. Pada hakikat yang sa-benar, kita boleh tengok nyata kekuatan yang di-tunjokkan oleh orang Universiti lain.

Jadi saya fikir, Tuan Pengerusi, dalam hal ini kita boleh-lah menchari sa-bagai menampong kekurangan ini, kita ambil guru² daripada Indonesia sa-berapa banyak yang boleh atau kita boleh bertukar² mahaguru—dalam hal ini boleh jadi kita berlebeh²an mahaguru dalam perkara lain yang Indonesia mahu, dan dalam bahagian memberi pelajaran dalam bahasa kebangsaan ini, kita perchaya guru² dari Indonesia dapat menutupi hal ini.

Tuan Pengerusi, bagi kanak² sekolah di-sekolah kebangsaan chukup lemah hati, kerana bila masuk sekolah kebangsaan kurang berchita² hendak pergi ka-Universiti kerana dia tahu, kalau dia pandai dalam bahasa Melayu sa-kali pun, dia tidak akan dapat pergi ka-Universiti kalau dia tidak pandai pula dalam bahasa Inggeris. Sebab kita tahu untuk lulus Sijil Pelajaran Persekutuan, mudah sa-kali, tetapi untuk lulus dalam H.S.C. amat susah. Kita tahu pada masa dahulu guru² sekolah Melayu sebok hendak meletakkan tangga-gaji kerana di-anggap orang ini lulus darjah enam sekolah Melayu tidak harus di-beri gaji lebeh. Untuk

menentukan kedudukan-nya, maka di-beri perchubaan untuk mengambil pepereksaan Sijil Pelajaran Persekutuan dan di-dapati 80% daripada-nya berjaya. Tetapi orang² ini tadi tidak dapat meneruskan lagi, kerana dia tidak ada peluang belajar bahasa Inggeris, kerana dalam H.S.C. itu di-sekat dengan pelajaran bahasa Inggeris menyebabkan orang ini tidak dapat hendak terus kasana. Boleh jadi Yang Berhormat Menteri mengatakan kita ta' boleh berbuat apa², kerana Universiti ada autonomi-nya sendiri. Tetapi, yang pelek-nya F.M.C. kita dapat buat, Tuan Pengerusi, Sijil Pelajaran Persekutuan dengan ta' payah lulus bahasa Inggeris pun kita boleh keluarkan sijil, tetapi H.S.C., sa-hingga hari ini, barangkali saya silap, ta' ada lagi satu Sijil pelajaran penoh, sedangkan pepereksaan F.M.C. telah berjalan sejak tahun 1962 lagi. Sa-patut-nya tahun 1964 dan 1965, berlaku H.S.C. supaya memberi peluang kepada orang² ini pergi melanjutkan lagi ka-Universiti daripada guru² tadi boleh-lah menjadi guru² sekolah menengah atau boleh menampong sa-bagaimana tidak chukup-nya guru² yang berkelulusan Universiti.

Pernah saya berchakap pada tahun yang lepas, mengatakan mengapa H.S.C. ini maseh tidak dapat dijalankan dalam bahasa kebangsaan. Pihak Yang Berhormat Menteri menjawab, bahawa sa-nya oleh sebab pihak Cambridge tidak dapat menyetujui chadangan kita, maka kita tidak dapat berbuat demikian—bererti kita hanya mengharapkan daripada England sana, yang dia sendiri dapat menentukan kedudukan pelajaran kita, bererti banyak daripada orang² Inggeris maseh bertanggung-jawab di-atas hal pelajaran kita sendiri. Tetapi bila Menteri sendiri pergi ka-kampong membuka sekolah, bukan main-lah semangat di-beri kepada orang ramai supaya belajar itu, belajar ini, sedangkan tempat sendiri untuk belajar itu tidak ada. Kadang² Menteri mengatakan kita berlebehan dalam Art, tidak chukup dalam bahagian sains, hendak-lah rebut dalam bahagian sains. Tetapi bila ditanya, hendak masuk darjah sains, tidak ada guru, sedangkan guru² ini tidak

dapat ra'ayat² hendak mengadakan melainkan daripada pihak atasan.

Sa-lain daripada itu, Tuan Pengerusi, keadaan guru² sekolah rendah. Kita tahu guru² sekolah rendah ini ada perasaan tidak puas hati daripada orang ramai dan sa-bagai-nya atau daripada Menteri sendiri pun selalu ada membuat ucapan mengatakan guru ini tidak menjalankan tugas-nya dengan betul. Ada yang mengambil peluang banyak menggunakan tenaga-nya dalam Trade Union dan ada pula guru main mahjong dan ada pula guru itu berromance dengan murid-nya, sa-hinggakan Menteri sendiri berchakap hal ini, pada-hal kita perchaya Pegawai Pelajaran Negeri pun sudah chukup untok hal ini. Tuan Pengerusi, bagi pihak guru² itu sendiri, kita tahu kedudukan guru itu sendiri, telah tidak di-samaratakan, terutama sa-kali masalah gaji-nya. Baharu sa-kejap tadi, wakil daripada Kuala Lipis mengatakan satu perkara yang tidak munasabah berlaku kepada Penolong Pensharah yang mati gaji-nya \$580 padahal murid yang di-ajar-nya mati \$636—\$50 lebeh gaji murid-nya daripada Pensharah itu sendiri. Tentu sa-kali kalau kita beritahu kepada dunia pun, dunia tidak perchaya dalam perkara ini. Dalam satu jabatan, gaji murid-nya lebeh mahal daripada gaji guru. Tentu sa-kali perkara ini telah lama berlaku dan juga kita perchaya banyak lagi perkara² yang sa-macham itu berlaku dalarn bahagian guru. Kita dengar guru D.T.C. telah menunjok perasaan mengatakan dia kelulusan yang sama, dapat latehan yang sama, mengajar yang sama, tetapi gaji berlainan—menyebabkan huru hara.

Tuan Pengerusi, dalam perkara ini tidak boleh-lah kita menyalahkan sa-siapa tetapi hakikat yang sa-benar-nya bagi pihak guru itu sendiri, bila dia tidak puas hati, dia akan membicarakan soal ini—katakan-lah dua jam dalam sa-hari—maka bukan guru yang rugi, bukan Kementerian yang rugi kalau guru itu berkelakuan begitu, tetapi negara kita yang rugi, sedangkan perkara² yang di-bicarakan oleh guru dalam masa dua jam itu benda yang tidak ada faedah pun kepada dia

sendiri, barangkali, atau pun kepada negara. Tetapi terpaksa dia buat demikian kerana dia perchaya kalau dia buat demikian dapat-lah menyembuhkan rasa tidak puas hati-nya itu sendiri. Hal ini pun patut juga di-kaji oleh Kementerian Pelajaran dalam masaalah ini. Itu-lah sahaja, Tuan Pengerusi, terima kaseh.

Wan Mokhtar bin Ahmad (Kemaman): Tuan Pengerusi, dalam menyokong peruntukan bagi Kementerian Pelajaran, saya suka menyentuh dalam satu dua perkara dalam S. 17 dan 18 yang mana saya harap mendapat perhatian daripada Yang Berhormat Menteri yang berkenaan.

Memandang kepada peruntukan Belanjawan Pelajaran bagi tahun 1967 dan juga ranchangan pelajaran yang telah di-lancharkan oleh Kementerian Pelajaran dari satu masa ka-satu masa, saya perchaya tiap² sa-orang yang mengambil berat dalam soal pelajaran dan mengikuti perkembangan-nya, sudah tentu berasa gembira kerana ini membuktikan yang Kerajaan Perikatan mengambil berat terhadap pelajaran bagi membekalkan angkatan yang akan datang dengan ilmu pengetahuan yang chukup sesuai sa-bagai sa-buah negara yang merdeka dan berdaulat.

Dalam negara kita ini, Tuan Pengerusi, kita dapati ramai orang² yang tahu bahasa Inggeris, terutama kaum² terpelajar, dan kebanyakan-nya mendapat kelulusan tinggi ia-lah menerusi pelajaran bahasa Inggeris. Tetapi kita amat kekurangan orang² yang terpelajar yang tahu dalam bahasa² yang lain daripada bahasa Inggeris saperti bahasa Jerman, Peranchis dan sa-bagai-nya. Sebab itu-lah kita dapati kebanyakan pelajar yang ingin melanjutkan pelajaran tinggi mereka menumpu ka-negara² yang menggunakan bahasa pengantar-nya bahasa Inggeris saperti di-England, Australia, New Zealand dan lain² lagi.

Saya rasa kemudahan² juga patut di-sediakan oleh Kementerian ini bagi anak negara kita ini mempelajari bahasa² yang lain daripada bahasa Inggeris ia-itu bahasa Peranchis, bahasa Jerman dan bahasa² lain lagi, bahasa

Russia, dengan mengadakan satu Pusat Pengajian bahasa² asing di-negeri kita ini. Kerana dengan ini dapat-lah sa-saorang pelajar yang ingin melanjutkan pelajaran-nya di-negeri yang lain daripada menggunakan bahasa Inggeris dapat mengatasi soal bahasa ini dan juga kita perchaya dengan di-buka satu Pusat Pengajian bahasa² asing itu juga, bererti Kementerian ini juga dapat menampong dan menyahut keperluan² yang di-hajati oleh Kementerian Luar menempatkan pegawai²-nya di-Kedutaan² yang ada di-serata dunia ini, juga untuk membantu Kementerian Perdagangan dan Perusahaan dalam menghantar rombongan² ka-luar negeri dan juga pelajar² untuk mendalami pengetahuan supaya lebih tinggi lagi. Oleh itu saya rasa langkah yang segera di-amal bagi menubuhkan Pusat Pengajian bahasa² asing ini ada-lah saya rasa lebih baik.

Dalam S. 18 muka surat 218, Pechahan-kepala 18, Biasiswa. Saya harap dalam bahagian Biasiswa kechil ini, mengikut anggaran yang ada dalam buku Estimate ini, sa-banyak \$1,600,000 saya harap hendak-lah perhatian besar di-berikan kepada negeri² atau kawasan² di-mana penduduk²-nya terdiri dari kaum² nelayan dan tani. Kerana sa-bagaimana biasa, murid² yang menghadapi kesulitan untuk melanjutkan pelajaran ka-sekolah² menengah ini ia-lah terdiri dari anak² kaum tani dan nelayan. Oleh sebab itu-lah sa-tengah anak² kaum nelayan dan tani terpaksa memutuskan hubungan mereka untuk melanjutkan pelajaran ka-sekolah menengah oleh kerana kesempitan hidup ibu bapa mereka, walau pun murid² itu ada hasrat untuk belajar dan maseh muda mentah untuk melanjutkan pelajaran-nya.

Saya membuat shor ini ia-lah kerana memandag kepada kemajuan yang di-chapai dalam sa-buah sekolah di-kawasan saya ia-itu sekolah menengah kebangsaan ia-itu dalam tahun 1965 bilangan pelajar² yang mengambil Sijil Pelajaran Rendah, di-antara yang lulus sa-banyak 30 orang daripada 35 yang masuk peperiksaan, 25 orang ada-lah mendapat pangkat yang pertama. Di-antara-nya ada penuntut² yang menda-

pat Biasiswa Kechil Kerajaan Persekutuan.

Soal kedua, saya dapati ia-itu di-antara 100 yang memohon Biasiswa Kechil Persekutuan dalam tahun 1965 yang mana mendapat sokongan penoh daripada Guru Besar sekolah itu, tetapi bila keputusan di-buat chuma 10 orang sahaja yang dapat biasiswa itu. Jadi saya harap memandag kepada soal ini-lah dan memandag kepada kemajuan yang di-chapai oleh penuntut² itu, saya harap pehak Kementerian ini dapat menambah biasiswa dalam kawasan dan negeri² yang saya sebutkan tadi.

Soal ketiga mengenai Bulan Bahasa Kebangsaan di-mana terdapat peruntukan sa-banyak \$75,000 dalam Estimate ini. Dalam ucapan Yang Berhormat Menteri yang berkenaan sa-masa mengemukakan belanjawan ini, Yang Berhormat Menteri ada menyatakan ia-itu pehak Kementerian telah menerima surat² permohonan dari Persatuan² Pelajar di-seberang lautan meminta supaya mereka di-bekalkan dengan buku² bahasa kebangsaan supaya murid² itu dapat-lah mengikuti perkembangan bahasa ibu pertiwi-nya dari sa-masa ka-satu masa. Oleh itu saya rasa peruntukan ini sa-bahagian besar-nya patut-lah di-beri kepada penuntut² kita yang di-luar negeri itu. Saya suka juga menarek perhatian Yang Berhormat Menteri ia-itu dalam tahun 1965, sa-masa saya melawat di-Kahirah, di-asrama pelajar² itu telah di-utangkan sa-buah kutub khanah bagi pelajar² di-sana. Tetapi sa-hingga tahun itu belum pun ada lagi peruntukan bagi membeli buku² untuk membekalkan perpustakaan di-asrama itu. Oleh itu saya berharap-lah kepada Yang Berhormat Menteri mengambil berat dalam soal ini, untuk menghulorkan bantuan bagi memenohi perpustakaan yang tersebut itu.

Pada akhir-nya, sa-kali lagi saya menyokong peruntukan ini. Terima kasih.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah (Bachok): Tuan Pengerusi, dengan ringkas-nya saya terpaksa menguchapkan tahniah kepada Menteri kita, bukan-lah kerana saya tidak bersetuju

dengan-nya di-dalam pelaksanaan kerja-nya, tetapi saya terpaksa menguchapkan tahniah di-atas usaha-nya yang telah dapat mengadakan satu peruntokan yang sudah dua tahun saya idami, ia-itu peruntokan bagi Kementerian Pelajaran mesti lebih daripada peruntokan yang di-beri kepada Pertahanan.

Pada tahun ini di-champor peruntokan Kementerian Pertahanan dengan peruntokan Kementerian Keselamatan Dalam Negeri pun angka-nya ia-lah \$393,003,000 berbanding dengan \$384,999,792. Jadi, ini, Tuan Pengerusi, saya menguchap-lah ribuan terima kasih di-atas usaha²-nya yang telah dapat memperimbangkan belanjawan bagi Kementerian-nya.

Yang kedua, saya juga menguchapkan terima kasih kerana Yang Berhormat Menteri kita ini dapat membuat satu perubahan kepada Kolej Islam, ia-itu mengadakan satu Council yang baharu, yang di-pengerusi oleh sa-orang yang kita percaya layak untuk mengurus Council itu dan saya menyeru Menteri kita ini bukan sahaja mengelokkan Majlis itu, tetapi lecturer² di-dalam-nya pun di-dalam jawatan yang penting² itu, kalau dapat di-tukarkan kepada orang yang lebih munasabah lagi. Dan juga kalau-lah Yang Berhormat Menteri kita sudah berusaha sampai begitu, lajakkan-lah usaha-nya itu sa-hingga Ijazah² dalam Al-Azhar itu dapat di-iktiraf, jadi tidak-lah kita dapati lepasan² Universiti daripada Azhar, di-luar Dewan dan di-dalam Dewan ini yang tidak di-iktiraf oleh negeri ini.

Yang ketiga, Tuan Pengerusi, saya tidak lagi hendak menguchapkan tahniah, sebab saya tak bersetuju dengan perkara ini, ia-itu berkenaan dengan Further Education S. 17 muka 184 Butiran (169) sampai akhir. Further Education yang saya tahu ia-lah Pelajaran Lanjutan yang di-tumpukan kepada Vocational. Jadi sa-makin tirus sa-makin tirus, sa-hingga-lah di-gantikan dengan sistem comprehensive. Kalau kita rasa Further Education ini berguna di-segi vocational-nya, lebih baik-lah kita jadikan bahagian ini sabagai Trade School betul²—terang² begitu. Ini hendak churi² begitu sahaja,

saya hendak kata langsung tidak berguna pun, tidak boleh, sebab dia ada persamaan-nya dengan Trade School. Saya lebih suka bahagian ini di-tukarkan menjadi Trade School.

Yang keempat, muka 189 Butiran (252)—Lembaga Peperiksaan. Tuan Pengerusi, Lembaga Peperiksaan ini bebas duduk-nya. Tetapi saya—ini pendapat saya, Tuan Pengerusi—saya telah menyemak soalan² bagi peperiksaan LCE dengan FMC—HSC saya tidak periksa. Jadi saya perhati soalan yang di-buat itu bukan soalan untuk hendak mengetahui budak² itu lulus atau pun tidak dari segi mutu pelajaran. Tetapi mengambil hitong panjang average—erti-nya kalau kita buat soalan tahun 1965 bagini, natijah-nya budak² yang lulus kesemua-nya empat puluh peratus sahaja. Kalau begitu, tahun hadapan 1966 turun sedikit, supaya budak² dapat lulus. Jadi erti-nya soalan itu di-buat mengikut average yang budak² lulus. Ini, Tuan Pengerusi, amat bahaya. Ini saya suka sangat-lah Menteri memberi penjelasan yang bagini, supaya saya tidak keliru. Kalau di-amalkan lagi bagini, katakan budak² itu mendapat tiga puluh lima per cent, apa-kah pada tahun 1967 kita hendak buat soalan yang bawah daripada itu lagi, hendak memberi kesempatan kepada budak² itu lulus. Dengan demikian mutu pelajaran budak² yang mengaji itu dapat tinggi.

Sa-patut-nya kalau kita dapat average tiga puluh lima per cent, kalau hendak di-tinggi bukan dengan jalan memudahkan soalan², tetapi mencari sebab, mithal-nya guru tidak chukupkah, guru tidak di-lateh-kah, penyakit² lain, tetapi tidak dengan jalan itu. Ini terlalu serious di-dalam pelajaran bagi bangsa kita.

Yang akhir-nya sa-kali S. 18 muka 217 ia-itu Pechahan-kepala 9—Bantuan kepada Sekolah Agama Islam Ra'ayat. Bantuan Sekolah Agama Islam Ra'ayat ini, Tuan Pengerusi, kita hendak kata langsung tidak ada guna pun tidak patut, sebab sa-suatu benda yang di-buat itu tentu-lah ada guna. Tetapi yang menjadi masalah-nya jadi bodoh balek Kementerian kita dengan chara memberi bantuan sa-banyak \$600,000.

Tahun sudah pun \$600,000, tahun ini pun \$600,000—jadi static bagitu—tidak ada perubahan-kah? Jadi tidak ada langsung pertimbangan dalam Kementerian, yang dia tahu untuk sekolah ra'ayat ini bagi \$600,000 sudah—diam! Sa-patut-nya kalau maju, ditambah, kalau kurang, di-kurang. Ini tidak, dia pakai sama bagitu, sa-olah² tunggul kayu yang di-kerat bagitu.

Kemudian dari itu, Tuan Pengerusi, kita meletakkan pegawai², saya hendak bisekkan kepada Menteri kita ini, kita letak pegawai—wrong man in the wrong place. Pegawai yang menjaga sekolah² ugama ra'ayat itu—saya bukan hendak mengancham dan saya pun tidak hendak merebut jawatan itu. Saya sudah menjadi MP \$750.00 mendapat allowance sudah cukup. Tetapi Menteri kita dengan tidak memerhati dengan sa-benar di-dalam urusan yang di-kerjakan oleh pegawai² ini, rugi sahaja wang kita \$600,000 itu. Kemudian kita tambah pula dua tiga orang pegawai untuk bekerja di-pejabat, tidak juga pergi melawat sekolah² itu. Saya well versed dengan sekolah ugama ra'ayat ini, jadi saya tahu-lah tindakan² yang di-buat itu, boleh kita katakan menipu Menteri kita ini.

Ada pun tentang masaalah Menteri kita membuat silap bagitu bagini, memang-lah sa-bagai manusia biasa dia kena buat silap-lah, kadang² dia kena buat benda yang dia tidak mahu sakali pun. Saya mengambil tauladan, Tuan Pengerusi, dalam hadith kata: dalam bahasa Arab. Jadi erti-nya kebijaksanaan itu kita ambil di-mana kita dapat, dan ada sa-tengah hadith itu, dia kata, walau pun daripada kibas sa-kali pun, daripada keldai pun kita ambil. Kalau bagitu masaalah pepatah Arab dari keldai ini, dia kata, dalam bahasa Arab—Don't try to over load the ass. Jadi jangan kita melebehkan muatan kepada sa-ekor keldai. Jadi, Tuan Pengerusi, kita hendak meminta lebeh daripada apa yang telah di-berikan khidmat oleh Menteri kita ini sama-lah dengan kita menghumbahkan hamba Allah ini lebeh daripada kekuatan-nya. Dan saya sangat-lah tidak bersetuju kita menekan Menteri kita. Dan lagi ada sahabat saya daripada Lipis tadi

mengeshorkan supaya Menteri kita ini, apabila keluar negeri membawa pegawai² bersama dengan-nya. Itu, Tuan Pengerusi, worth without saying, dia sudah berlaku dengan tidak payah kita sebut, bukan sahaja pegawai², Members of Parliament daripada pehak Kerajaan, daripada Pembangkang pun dia hendak bawa sama. Itu sudah menjadi amalan Menteri kita ini. Jadi tentu-lah dia memikirkan dalam hal² itu yang lebeh baik.

Akhir-nya, saya hendak membaca tidak mengulas lagi, Tuan Pengerusi. Buku ini di-karang oleh sa-orang berkenaan dengan ayat (dalam bahasa Arab). Erti-nya sa-siapa jua yang tidak mahu menghukum dengan apa yang di-turunkan Allah, maka mereka itu orang kafir atau orang zalim atau orang fasik. Maka nyata-lah dengan ayat. Tuhan ini supaya kita mesti menghukum dan menjalankan hukum, sesuai dengan apa yang di-turunkan dan kalau tidak mahu, terima-lah anchaman ini, kalau tidak jadi kafir, jadi zalim-lah. Kalau tidak jadi zalim, jadi fasik-lah. Dalam memahami ayat ini kita mendapat kesimpulan bahawa menjalankan hukum Allah ada-lah wajib dan tidak-lah dapat di-jalankan hukum Allah itu melainkan mesti-lah dengan saloran² pemerentahan negara. Sa-buah negara tidak akan mahu menjalankan hukum Allah itu kalau anggota² yang membuat undang² atau yang di-sebut dengan Parlimen itu, tidak di-penohi oleh orang² yang berideoloji Islam. Ini-lah timbul kafir-mengkafir-nya yang di-karang oleh Osman Abdullah daripada Perak (*Tepok*). Jadi ini-lah puncha-nya kafir-mengkafir. Terima kaseh.

Tuan Haji Othman bin Abdullah (Hilir Perak): Tuan Pengerusi, terlebih dahulu saya suka menarek perhatian Tuan Pengerusi, kepada beberapa masaalah yang terkandung di-dalam Anggaran Belanjawan yang di-kemukakan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran. Oleh kerana ada satu dua perkara yang belum di-sentuh oleh teman² Ahli² Yang Berhormat di-dalam Dewan ini ia-itu dalam kawasan² banjar. Maka kawasan saya sendiri, kawasan Hilir Perak dan kawasan sahabat saya daripada Parit, ada-lah kawasan

yang baharu² ini menderita sebab banjir, maka bila banjir itu telah kering dan sekolah telah mula di-buka, orang² yang telah di-pindahkan di-situ pun telah di-balekkan ka-rumah mereka masing², maka beberapa kesulitan telah timbul di-dalam persekolahan.

Yang pertama sa-kali anak² yang hendak pergi ka-sekolah yang sa-tengah²-nya sa-belum kejadian banjir ini telah membeli buku untok perediaan masuk ka-sekolah² yang telah di-tetapkan. Tetapi malang-nya manakala banjir telah melanda sekolah mereka dan kampung mereka, bukan sahaja sekolah itu telah musnah dengan buku² yang ada dalam sekolah² itu dan buku yang di-beli oleh anak² itu di-rumah, tetapi boleh di-katakan kepunyaan² mereka untok bersekolah sudah-lah tidak ada—pakaian-nya pun sudah tidak ada dan buku-nya pun sudah tidak ada. Saya meminta kepada Yang Berhormat Menteri oleh kerana di-dalam peruntukan ini ada peruntukan pemberian kepada Sekolah² Rendah dan buku text, maka saya rasa buku² text yang saperti ini-lah yang sangat di-perlukan oleh anak² kita yang sudah kehilangan buku² mereka itu oleh kerana bencana baharu² ini. Itu yang pertama sa-kali saya minta, oleh kerana baharu² ini kami pergi melawat ka-kawasan Parit, Yang Berhormat daripada Parit dan saya sendiri sapanjang² di-Sungai Perak itu tidak ada lain yang mereka minta melainkan ialah supaya Kementerian dapat membantu membelikan buku² text kepada mereka itu—kapada anak² ini.

Yang kedua, satu masaalah pula ia-itu anak² ini bila datang ka-sekolah oleh kerana ibu bapa mereka itu sudah kehilangan mata pencharian buat sementara ini, sampai kapada satu masa yang mereka dapat mata pencharian saperti sediaan, yang memotong getah mula menoreh getah, yang menanam padi mula dapat menanam padi, maka di-antara masa yang saperti itu anak² mereka terpaksa-lah berlapar pergi ka-sekolah dan oleh kerana anak² mereka tidak ada belanja hendak ka-sekolah, belanja yang hendak di-berikan itu pun tidak ada dan hasil² yang hendak di-kutip pun belum dapat lagi, maka

saya harap kapada Yang Berhormat Menteri kita teringat kapada satu masa dahulu anak² sekolah pernah di-beri minum susu dan biskut atau pun roti² kering, maka kalau dapat kapada daerah banjir yang saperti ini dapat di-berikan biskut, susu bagi anak² yang datang ka-sekolah yang tidak bagitu sehat, maka saya rasa tangisan mereka itu akan dapat di-pujok dengan pemberian daripada Menteri ini. Tetapi ini pun, Tuan Pengerusi, di-berikan-lah kapada yang hendak menerima-nya, kalau tidak hendak menerima-nya itu tidak apa-lah, atau yang pandai meng-ucapkan terima kaseh kapada Kerajaan patut-lah di-utamakan, bagi orang yang tidak pandai berterima kaseh itu susah-lah sedikit bagi kita hendak menimbangkan mereka itu. Walau bagaimanapun mereka ada-lah anak kita dan mereka ada-lah bakal warganegara kita, yang mustahak kita ambil perhatian kapada mereka itu.

Satu lagi, Tuan Pengerusi, yang saya menarek perhatian, terbit daripada perbahathan di-dalam Dewan ini ia-itu Sekolah Rendah Jenis Kebangsaan. Sa-tengah² daripada Ahli Yang Berhormat kita ada menhadangkan supaya Sekolah Jenis Kebangsaan ini atau dengan lain perkataan Sekolah Inggeris itu dapat kita ansor² menjadi Sekolah Kebangsaan kita, satu demi satu, sahingga merupakan sa-bagai factory untok melahirkan warganegara kita yang sama pada masa yang akan datang. Tetapi yang menjadi sedikit kerunsangan kita, ia-itu amalan yang berlaku di-satengah², bukan semua-nya, tetapi di-satengah² Sekolah Jenis Kebangsaan itu, kalau dasar daripada Kementerian Pelajaran untok melahirkan murid² dan warganegara yang baik, warganegara yang bersefahaman pada masa yang akan datang dapat di-wujudkan dengan dasar pelajaran sekarang, tetapi amalan atau kerja yang di-buat oleh sa-tengah² guru di-Sekolah Rendah Kebangsaan itu mengechewakan dasar pelajaran kita. Mithal-nya, baharu² ini kita ada pernah melihat dan mendengar pada murid² Melayu di-Sekolah Jenis Rendah itu di-pisah²kan daripada murid² yang bukan Melayu sahingga terjadi-lah, macham kita katakan, pilih kaseh di-antara kelas²

di-Sekolah² Rendah Jenis Kebangsaan ini.

Ibu bapa bagi sekolah ini telah pun memek² meminta supaya Kementerian atau pun Jabatan Pelajaran mengambil tindakan yang wajar terhadap tindakan guru² yang memisahkan murid² yang belajar di-Sekolah Jenis Kebangsaan itu, jangan di-pisahkan dia di-antara orang Melayu, orang China, orang India mithal-nya, biar-lah dia sama dudok satu kelas supaya mereka itu dapat memahami, tetapi berlaku juga hal ini dengan alasan, kata dia, dengan chara bagini kita dapat memberi kepada murid² itu pelajaran ugama yang lengkap. Hal ini tidak lojik, tidak dapat di-terima dengan akal, oleh kerana banyak Sekolah² Rendah Jenis Kebangsaan yang tidak berbuat demikian mendapat pelajaran ugama yang sama, saperti sekolah² yang lain juga, tetapi kenapa di-sekolah ini yang berlaku di-kawasan Perak ada berlaku hal yang saperti ini. Sebab itu saya rasa, Yang Berhormat Menteri dapat memberikan pimpinan atau pegawai²-nya dapat memberikan pimpinan kepada guru² ini jangan dia menjadi orang yang menyangkal dasar yang telah di-buat oleh Kementerian kita ini.

Tuan Pengerusi, saya mengucapkan berbanyak² terima kaseh kepada Menteri yang berkenaan oleh kerana sa-orang Menteri yang telah menerima beberapa beban yang telah di-tinggalkan oleh beberapa Menteri sa-belum daripada-nya dan tentu-lah orang hanya memandang bahawa kerja yang di-buat oleh Menteri itu tidak bagitu puas hati sa-tengah-nya mendatangkan beberapa tuduhan atau beberapa fikiran yang mereka mengharap supaya dengan bagitu dapat di-perbaiki, tetapi pada fahaman saya, saya sendiri telah diberitahu guru² dahulu-nya di-terima bagi bakal² guru² Sekolah Rendah dan di-Sekolah Menengah dua ribu orang berbanding dengan sekarang ini yang telah sampai kepada perengkat lima ribu orang tiap² tahun bagi guru² sekolah rendah dan guru² sekolah menengah. Ini satu kemajuan dan kepepatan pengambilan guru² ini baik guru² Sekolah Rendah atau Sekolah² Menengah menggembarakan hati kita pada

masa yang akan datang bahawa kita akan mendapat chukup guru berbanding dengan jumlah murid yang bertambah.

Memang terdapat perbedzaan pendapatan atau pun gaji guru² U.T.S. dan M.C.S. yang di-sebut² di-dalam Dewan ini beberapa jam sa-belum ini, tetapi soal ini memang di-ketahui oleh bekas Menteri Pelajaran dahulu bahawa soal ini telah berlaku dan ini ada-lah satu penyakit yang telah di-tinggalkan oleh dasar pelajaran dahulu. Tetapi Kementerian ini sekarang saya dapat tahu bahawa dia telah menchuba mengatasi masaalah ini dengan mengadakan satu badan yang bernama *High Powered Committee* supaya dengan demikian dapat menyelideki dan dapat pula memperbaiki hal² yang berlaku kepinchangan di-dalam gaji guru² kita, di-antara guru² U.T.S. dan M.C.S. itu.

Tuan Pengerusi, berbanding dengan apa yang kita dengar di-dalam Dewan ini banyak kechaman² yang di-lemparkan kepada Kementerian ini. Bagi kita sendiri soal pelajaran ada-lah soal yang maha penting sa-kali, soal yang akan menentukan nasib ra'ayat kita ini di-masa yang akan datang. Kita pergi membahathkan Bantuan kepada Sekolah Ugama Islam Ra'ayat, mithal-nya. Peruntokan \$600,000—\$600,000 dahulu dan \$600,000 sekarang. Tetapi tentu-lah peruntokan ini ada berkaitan dengan pegawai—pegawai Sekolah Ugama Islam, Ketua Pegawai Perhubungan, Pegawai Perhubungan dan lain²-nya. Pegawai-nya hanya empat orang. Saya dapat tahu, Tuan Pengerusi, bahawa ada sekolah² yang mendapat bantuan ini telah di-gunakan oleh anasir² politik untuk memenangi politik mereka itu dan kemudian berkempen di-luar mengatakan bantuan ini tidak ada guna, tidak ada faedah, haram,—macham². Jadi Sekolah Ugama Ra'ayat bertaboran banyak sekarang di-tanah ayer kita ini, oleh Kerajaan Perikatan di-berikan bantuan. Tetapi oleh kerana sa-tengah² daripada orang kita ini suka sangat menggunakan amalan Abu Jahal di-dalam amalan-nya, maka mereka tidak-lah dapat memberikan sokongan fikiran yang membena tetapi chuba

hendak memesonkan fikiran ra'ayat daripada yang sa-benar-nya. Di-sekolah² ra'ayat terutama di-negeri Kelantan, kita dapat melihat bahawa pada sekolah² ra'ayat ini-lah, macham pondok², ini-lah tempat berkuku-nya PAS—Parti Islam sa-Tanah Melayu—yang tadi-nya kita mendengar juara-nya daripada Pasir Mas Hulu, bukan sahaja yang bersifat saperti samseng, keras kepala, tetapi juga bersifat macham Abu Jahal dan Abu Lahap di-zaman Rasul menunjukkan kejahilan dan kebodohan-nya serta ketololan-nya di-dalam chara berfikir, bagaimana chara hendak mengembangkan ajaran Islam di-dalam negeri ini. Ini satu chontoh, satu chara, bagaimana orang² PAS ini chuba mengelirukan pendapat.

Memang, Tuan Pengerusi, Ahli Yang Berhormat daripada Bachok tadi membachakan satu buku yang di-karang oleh Setia-usaha PAS pada masa itu ia-itu saya sendiri dan Ketua Penerangan PAS, waktu itu saya sendiri. Saya telah di-arahkan untuk berbuat demikian oleh Dewan Ulama' PAS yang ketua-nya Yang Berhormat Wakil daripada Kota Bharu Hulu. Dan ini di-putuskan oleh Dewan Ulama' PAS bahawa kita harus menggunakan Al-Quran, menggunakan Al-Hadith, menggunakan sa-berapa banyak ayat² Quran untuk mengelirukan pendapat dan pandangan orang ramai terhadap Kerajaan yang sah ini, kemudian kita chuba menipu orang chara bagitu dan kita pergi-lah ka-kampong², gunakan-lah apa yang patut kita gunakan supaya terjamin-lah kemenangan kita ini. Ini di-lakukan oleh PAS dan waktu itu saya menjadi Setia-usaha Agong PAS bukan tukang bayar yuran sahaja. Waktu itu Ahli Yang Berhormat daripada Pasir Mas Hulu menjadi Talipon Operator, dia tidak tahu Quran ini apa. Dia tidak tahu Islam ini apa waktu itu. Dia jadi Talipon Operator, dia tidak tahu Islam waktu itu. Sa-telah dia membacha sedikit keputusan daripada Dewan Ulama' PAS baru dia meninggalkan . . . . .

Tuan Abdul Samad bin Ahmad Gul Mianji (Pasir Mas Hulu): (*Bangun*) . . .

Mr Chairman: (*kapada Tuan Haji Othman Abdullah*). Dia minta penjelasan. Boleh di-beri?

Tuan Haji Othman bin Abdullah: Masa chuma lima minit sahaja.

Mr Chairman: (*kapada Tuan Abdul Samad*). Dia tidak beri jalan.

Tuan Haji Othman bin Abdullah: Tuan Pengerusi, waktu itu dia maseh tolol lagi tentang Islam, jahil lagi, bahlol lagi dalam Islam. Maka dia telah meletakkan jawatan dan bertanding kerana mengikut apa yang di-tulis di-dalam buku² yang saperti itu. Saya di-kerah berbuat demikian dan di-surroh berbuat demikian. Tetapi, sa-telah saya perhatikan chara yang di-buat oleh PAS dan sa-telah saya memerhatikan apa yang di-lakukan oleh PAS, saya dapati lain yang di-chakap lain yang di-amalkan, lain di-mulut, lain di-hati. Di-sana dia kata dia tetap mengkafirkan orang tetapi di-sini dia menidakkan sama sa-kali. Maka sa-telah saya memikirkan soal ini, sa-telah saya menang dalam pilihan raya dalam tahun 1959 di-Tanah Merah, saya bertanya mereka ini bila lagi (dalam bahasa Arab) hendak di-tegakkan sampai hari ini, Tuan Pengerusi, ...

Tuan Abdul Samad bin Ahmad Gul Mianji: (*Bangun*) . . . . .

Tuan Haji Othman bin Abdullah: . . . . . satu benda pun mereka tidak dapat menegakkan. Parti yang saperti ini-kah kita hendak menumpang harapan? Bukan Islam itu salah, bukan Quran itu yang salah, yang bersalah ia-lah kepala² batu yang maseh ada di-dalam PAS pada hari ini yang tidak mengerti akan ajaran Islam yang sa-benar-nya. Sa-bagai chontoh lihat-lah chontoh² Abu Jahal daripada Ahli Yang Berhormat daripada Pasir Mas Hulu sa-bentar tadi. Bukan ajaran al-Quran macham itu, bukan ajaran Hadith macham itu. Nabi Muhammad datang untuk mem-baiki akhlak bukan menunjukkan samseng. Ini berlaku dan kalau ini-lah chontoh-nya pemimpin² yang menamakan diri-nya mujahid² Islam,

yang menamakan diri-nya ansarullah, yang menamakan diri-nya orang yang hendak membela agama, saya tidak percaya orang yang seperti ini boleh di-pimpin di-beri hidayah oleh Tuhan. Saya tidak percaya orang yang macam ini boleh dapat sampai kepada tujuan yang sa-benarnya. Kerana itu-lah, Tuan Pengerusi, kalau di-dalam sembahyang sa-kali pun kita boleh mufarakah, dalam sembahyang kita boleh mufarakah. Demikian demokerasi Islam. Manakala imam yang kita ikut tidak betul, kalau imam yang kita ikut itu bengkok hatinya, bengkok bakaan-nya dan bengkok tujuan-nya, kita sa-bagai ma'mum bukan sahaja sunat, tetapi wajib bermufarakah, wajib meninggalkan imam yang tidak betul, imam yang munafik.

Tuan Pengerusi, sekarang kita hendak keluarkan kita punya machine gun, awak terima pula.

Tuan Pengerusi, ini-lah dasar dan dasar kita, dasar pelajaran kita, yang kita tengok sendiri di-dalam Anggaran Belanjawan ini bukan sahaja kita hendak memberikan bantuan kepada Sekolah Agama Ra'ayat ini \$600,000 kita boleh dan Menteri ini, saya yakin, boleh menambah tiga, empat, lima kali lipat ganda, tetapi sa-telah di-lakukan soal yang macam ini, orang PAS nanti menyusup masuk ka-sekolah itu dan sekolah itu akan di-gunakan oleh orang² PAS untuk membunuh Kerajaan ini sendiri. Apa faedah-nya kita bantu orang yang macam ini? Lebeh baik kita bantu orang yang ta'at, orang yang sedar, orang yang faham, orang yang mengerti, tahu berterima kaseh, daripada orang² yang tidak pandai berterima kaseh. Bagitu juga bagaimana kita telah mengembangkan ajaran Islam, hendak meninggikan pelajaran tinggi Islam, dengan apa yang di-sebut kita hendak meninggikan taraf Kolej Islam, kita hendak meninggikan pengajian tinggi Islam itu, kita ada satu perbadanan sekarang ini yang hendak meletakkan Kolej Islam sa-bagai Universiti Kolej. Tetapi apa orang PAS buat? Dia buat satu Kolej Islam—Perguruan Tinggi Islam—nun

di-Nilampuri! Yang Berhormat daripada Bachok professor-nya!

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Tuan Pengerusi, itu kenyataan pembongong. Saya tidak pernah menjadi Professor.

Tuan Haji Othman bin Abdullah: Itu-lah chontoh maha guru-nya, Tuan Pengerusi, saya chakap sedikit dia sudah melenting.

Tuan Haji Abu Bakar bin Hamzah: Sapu sahaja-lah!

Tuan Haji Othman bin Abdullah: Ini-lah, Tuan Pengerusi. Jadi kalau sa-kira-nya betul² PAS hendak menolong, hendak meniggikan pengajaran tinggi Islam dalam negeri ini, apa salah-nya dia sokong, dia berikan sokongan kepada Kolej Islam ini lebeh besar. Apa faedah-nya dia mesti buat lain daripada itu dan kemudian pertandingan yang di-ambil-nya siapa, Tuan Pengerusi, yang di-ambil-nya ia-lah murid² darjah enam ka-sekolah, sa-tengah-nya. Dia kata apa guna masuk sekolah menengah, apa faedah masuk sekolah menengah, hendak jadi apa awak? Jadi peon, tidak boleh, jadi itu, tidak boleh, jadi ini tidak boleh . . . ini kempen yang di-lakukan oleh orang PAS dalam negeri Kelantan sa-hingga tiga ribu lebeh penuntut² sekolah menengah hilang. Alhamdulillah, Menteri Pelajaran kita ini buat satu operation, suatu tindakan, yang bernama Tindakan Obor. Dia sendiri melancharkan-nya di-negeri Kelantan. Melancharkan Obor yang datang daripada Ibu Kota ini menerangi ra'ayat negeri Kelantan itu akhir-nya berjaya juga. Dengan berjaya-nya ini akan gentar-lah hati orang² PAS kerana apabila terbuka mata ra'ayat negeri Kelantan akan bertambah jauh-lah dia daripada angan²-nya.

Tuan Abdul Samad bin Gul Ahmad Mianji: Tuan Pengerusi, saya minta jalan!

Tuan Haji Othman bin Abdullah: Sudah pukul 6.30 hendak jalan pulang, pergi-lah!

Tuan Pengerusi, kempen busok yang di-sebutkan ini-lah yang telah di-istilahkan oleh Menteri Pelajaran sa-bagai kempen jahiliah, sa-bagai kempen orang² yang hendak menjahilkan ra'ayat sa-bagai kempen orang² yang hendak menipu ra'ayat. Jangan-lah masok sekolah itu, masok sekolah kami, kami adakan di-Nilampuri, masok sekolah ini kami sediakan, masok di-Nilampuri. Awak masok menang, apa ada? Kami beri \$20-30 sa-bulan menjadi muballigh dalam negeri Kelantan. Ini penipuan kapada ra'ayat Kelantan yang ra'ayat Kelantan mesti sedar di-atas penipuan ini. Sampai ka-mana mereka mahu di-tipu oleh pemimpin² yang berkepala batu saperti ini?

Tuan Pengerusi, kita sekarang ini dengan ranchangan pelajaran yang ada, dengan Estimate peruntukan wang yang kita berikan nampak kelas apa yang kita buat. Nampak jelas apa yang kita hendak berikan kapada ra'ayat, bukan kita hendak memisahkan itu dengan ini, di-antara ra'ayat kita dengan ra'ayat orang² yang mengundi

Perikatan dengan orang yang mengundi Bulan Bintang—tidak! Tetapi kita mahu supaya ra'ayat negeri ini mendapat layanan pelajaran yang sama, mendapat layanan pendidekan yang sama supaya negara kita yang kita harapkan menjadi sa-buah negara yang betul² dapat sa-tanding dengan negara² lain dalam soal pelajaran, dapat kita tinggikan dan dapat kita pertahan-kan . . . .

Mr Chairman: Chukup-lah! Sekarang sudah pukul 6.30.

House resumed.

Mr Deputy Speaker: Ahli² Yang Berhormat, saya ma'alumkan ia-itu Jawatan-kuasa Rang Undang² Perbekalan tahun 1967 telah sampai kapada Kepala 19, bagi Jadual dalam Rang Undang² ini. Jawatan-kuasa akan ber-sidang pada hari esok.

Meshuarat ini di-tanggohkan hingga pukul 10 pagi esok.

Adjourned at 6.30 p.m.